

2024/1781

28.6.2024

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2024/1781

z dnia 13 czerwca 2024 r.

w sprawie ustanowienia ram ustalania wymogów ekoprojektu w odniesieniu do zrównoważonych produktów oraz zmiany dyrektywy (UE) 2020/1828 i rozporządzenia (UE) 2023/1542 i uchylenia dyrektywy 2009/125/WE

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Europejski Zielony Ład określony w komunikacie Komisji z dnia 11 grudnia 2019 r. jest europejską strategią zrównoważonego wzrostu gospodarczego i ma na celu przekształcenie Unii w sprawiedliwe i prosperujące społeczeństwo żyjące w nowoczesnej, konkurencyjnej, neutralnej dla klimatu gospodarce o obiegu zamkniętym i w środowisku wolnym od toksyn. Wyznaczono w nim ambitny cel zapewnienia, aby do 2050 r. Unia stała się pierwszym kontynentem neutralnym dla klimatu. Uznaje się w nim korzyści płynące z inwestowania w konkurencyjny zrównoważony rozwój Unii poprzez budowanie bardziej sprawiedliwej, ekologicznej i cyfrowej Europy. Produkty mają do odegrania kluczową rolę w tym procesie przejścia na zieloną gospodarkę. Z uwagi na fakt, że obecne procesy produkcji i struktury konsumpcji są zbyt liniowe i uzależnione od przerobu nowych surowców, które są wydobywane, sprzedawane i przetwarzane w towary, które z kolei na koniec są unieszkodliwiane w postaci odpadów lub emisji, w Europejskim Zielonym Ładzie kładzie się nacisk na pilną potrzebę przejścia na gospodarkę o obiegu zamkniętym i podkreśla konieczność poczynienia znacznych postępów. Wskazuje się w nim również efektywność energetyczną jako priorytet służący dekarbonizacji sektora energetycznego oraz osiągnięciu celów klimatycznych na lata 2030 i 2050.
- (2) Aby przyspieszyć przejście na model gospodarki o obiegu zamkniętym, Komisja opracowała program zorientowany na przyszłość w swoim komunikacie z dnia 11 marca 2020 r. w sprawie nowego planu działania dotyczącego gospodarki o obiegu zamkniętym na rzecz czystszej i bardziej konkurencyjnej Europy, którego celem jest dostosowanie ram regulacyjnych do zrównoważonej przyszłości. W planie tym podkreśla się, że „obywatelom gospodarka o obiegu zamkniętym zapewni wysokiej jakości, funkcjonalne i bezpieczne produkty, które są bardziej wydajne i przystępne cenowo, trwalsze i przeznaczone do ponownego wykorzystania, naprawy oraz wysokiej jakości recyklingu”. Jak określono w tym planie, obecnie nie ma kompleksowego zestawu wymogów, które zagwarantowałyby, że wszystkie produkty wprowadzane na rynek Unii staną się coraz bardziej zrównoważone i sprawdzą się w obiegu zamkniętym. Zwłaszcza sposób projektowania produktów w niewystarczającym stopniu sprzyja zrównoważoności w całym cyklu życia. W rezultacie produkty są często wymieniane, co wiąże się ze znacznym zużyciem energii i zasobów w celu wytworzenia i dystrybucji nowych produktów oraz unieszkodliwienia starych. Podmiotom gospodarczym i obywatelom nadal zbyt trudno jest dokonywać zrównoważonych wyborów w odniesieniu do produktów, ponieważ brakuje stosownych informacji i przystępnych cenowo wariantów. Prowadzi to do niewykorzystanych możliwości w zakresie zrównoważoności i operacji umożliwiających zachowanie wartości, ograniczonego popytu na materiały wtórne oraz przeszkód w przyjmowaniu modeli biznesowych o obiegu zamkniętym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 443 z 22.11.2022, s. 123.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 23 kwietnia 2024 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 27 maja 2024 r.

- (3) W pełni funkcjonujący rynek wewnętrzny zrównoważonych produktów jest warunkiem wstępnym ustanowienia w Unii gospodarki o obiegu zamkniętym. Wspólne wymogi ekoprojektu na poziomie unijnym umożliwiłyby opracowanie, wdrożenie i upowszechnienie nowych modeli biznesowych gospodarki o obiegu zamkniętym na całym rynku wewnętrznym. Środki takie zmniejszyłyby również obciążenie przedsiębiorstw i zapewniłyby przemysłowi i konsumentom dostęp do wiarygodnych i jasnych danych, pozwalając tym samym na dokonywanie bardziej zrównoważonych wyborów.
- (4) W komunikacie Komisji z dnia 10 marca 2020 r. w sprawie nowej strategii przemysłowej dla Europy określono nadrzędną ambicję Unii, aby wspierać „dwojaką transformację” w kierunku neutralności klimatycznej i przywództwa cyfrowego. Powtórzono w niej założenia Europejskiego Zielonego Ładu, akcentując wiodącą rolę, jaką musi odegrać w tym procesie przemysł europejski, ograniczając ślad węglowy i ślad materiałowy oraz uwzględniając kwestię obiegu zamkniętego we wszystkich sektorach gospodarki, a także podkreślono potrzebę odejścia od tradycyjnych modeli i zrewolucjonizowania sposobu, w jaki projektujemy, wytwarzamy i użytkujemy produkty oraz pozbywamy się ich, a także potrzebę bezpiecznych dostaw surowców. Recykling i wykorzystanie surowców wtórnych pomogą zmniejszyć zależność Unii. W komunikacie Komisji z dnia 5 maja 2021 r. pt. „Aktualizacja nowej strategii przemysłowej z 2020 r. – tworzenie silniejszego jednolitego rynku sprzyjającego odbudowie Europy” potwierdzono główne przesłania strategii z 2020 r. i skupiono się na wnioskach wyciągniętych z kryzysu związanego z COVID-19, w tym na potrzebie wspierania odporności.
- (5) Wobec braku prawa Unii pojawiły się już rozbieżne podejścia krajowe do kwestii poprawy zrównoważenia środowiskowego produktów, począwszy od wymogów informacyjnych dotyczących kompatybilności oprogramowania urządzeń elektronicznych po obowiązki sprawozdawcze w zakresie postępowania z niesprzedanymi dobrami trwałego użytku. Pokazuje to, że dalsze starania krajowe zmierzające do osiągnięcia celów określonych niniejszym rozporządzeniem prawdopodobnie doprowadziłyby do dalszej fragmentacji rynku wewnętrznego. Aby przyczynić się do funkcjonowania rynku wewnętrznego przy jednoczesnym zapewnieniu wysokiego poziomu ochrony środowiska, potrzebne jest zatem stworzenie ambitnych ram regulacyjnych umożliwiających stopniowe wprowadzanie wymogów ekoprojektu dla produktów. Niniejsze rozporządzenie ustanowi takie ramy dzięki zastosowaniu podejścia opartego na ekoprojekcie określonego pierwotnie w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/125/WE⁽³⁾ do możliwie najszerszej grupy produktów.
- (6) Niniejsze rozporządzenie będzie wspierać wzorce produkcji i konsumpcji, które są zgodne z ogólnymi celami Unii w zakresie zrównoważonego rozwoju, włączając w to cele w zakresie klimatu, środowiska, energii, wykorzystania zasobów i różnorodności biologicznej, przy jednoczesnym zachowaniu ograniczeń planety, poprzez ustanowienie ram prawnych, które przyczyniają się do dostosowania produktów do wymogów zasobooszczędnej, neutralnej dla klimatu gospodarki o obiegu zamkniętym, do zmniejszenia ilości odpadów oraz do zapewnienia, aby wyniki osiągnięte przez liderów w dziedzinie zrównoważonego rozwoju stopniowo stawały się normą. W rozporządzeniu należy przewidzieć ustanowienie nowych wymogów ekoprojektu w celu zwiększenia trwałości, niezawodności, możliwości naprawy, ulepszenia, ponownego użycia i podatności do recyklingu produktów, poprawy możliwości odnowienia i konserwacji produktów, rozwiązania problemu obecności w produktach chemikaliów stwarzających zagrożenie, zwiększenia efektywności energetycznej i zasobooszczędności produktów, w tym w odniesieniu do możliwości odzyskiwania surowców strategicznych i krytycznych, zmniejszenia przewidywanej ilości odpadów wytworzonych w związku z produktami oraz zwiększenia zawartości materiałów z recyklingu w produktach, przy jednoczesnym zapewnieniu ich efektywności i bezpieczeństwa, umożliwieniu ich regeneracji i wysokiej jakości recyklingu oraz zmniejszeniu śladu węglowego i środowiskowego.
- (7) Wymogi ekoprojektu powinny również odnosić się do praktyk związanych z przedwczesnym starzeniem się produktów. Takie praktyki mają ogólnie negatywny wpływ na środowisko w postaci zwiększonej ilości odpadów oraz zużycia energii i materiałów, które można ograniczyć poprzez wymogi ekoprojektu, przyczyniając się jednocześnie do zrównoważonej konsumpcji.
- (8) Parlament Europejski w swojej rezolucji z dnia 25 listopada 2020 r. pt. „Dążenie do bardziej zrównoważonego jednolitego rynku dla przedsiębiorstw i konsumentów”⁽⁴⁾ z zadowoleniem odniósł się do promowania trwałych produktów, łatwiejszych do ponownego użycia, naprawy i recyklingu. W rezolucji z dnia 10 lutego 2021 r. w sprawie nowego planu działania dotyczącego gospodarki o obiegu zamkniętym⁽⁵⁾ Parlament Europejski podkreślił między innymi, że zrównoważone, cyrkularne, bezpieczne i nietoksyczne produkty i materiały powinny być na rynku unijnym normą, nie wyjątkiem, i należy postrzegać je jako opcję domyślną, która jest atrakcyjna, przystępna cenowo i dostępna dla wszystkich konsumentów. Parlament Europejski wezwał również do wyznaczenia wiążących celów unijnych, aby znacząco zmniejszyć ślad materiałowy i ślad konsumpcyjny w Unii. Parlament Europejski uznał, że przejście na gospodarkę o obiegu zamkniętym może przynieść rozwiązania pozwalające sprostać obecnym wyzwaniom środowiskowym i kryzysowi gospodarczemu wywołanemu pandemią COVID-19. W swoich konkluzjach pt. „Ku ekologicznej odbudowie opartej na obiegu zamkniętym”, przyjętych w dniu 11 grudnia 2020 r., Rada również z zadowoleniem przyjęła zamiar przedstawienia przez Komisję wniosków

⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/125/WE z dnia 21 października 2009 r. ustanawiająca ogólne zasady ustalania wymogów dotyczących ekoprojektu dla produktów związanych z energią (Dz.U. L 285 z 31.10.2009, s. 10).

⁽⁴⁾ Dz.U. C 425 z 20.10.2021, s. 10.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 465 z 17.11.2021, s. 11.

ustawodawczych wpisujących się w kompleksowe i zintegrowane ramy polityki w zakresie zrównoważonych produktów, które to ramy będą wspierać neutralność klimatyczną, efektywność energetyczną i zasobooszczędność oraz nietoksyczną gospodarkę o obiegu zamkniętym, chronić zdrowie publiczne i różnorodność biologiczną, a także wzmacniać pozycję konsumentów i nabywców publicznych oraz ich chronić.

- (9) Niniejsze rozporządzenie przyczyni się do osiągnięcia celów Unii w zakresie klimatu i energii. Zgodnie z celami określonymi w porozumieniu paryskim, przyjętym w dniu 12 grudnia 2015 r. na mocy Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu⁽⁶⁾ (zwanym dalej „porozumieniem paryskim”) oraz zatwierdzonym przez Unię w dniu 5 października 2016 r.⁽⁷⁾, w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/1119⁽⁸⁾ ustanowiono wiążące krajowe zobowiązanie Unii w zakresie redukcji emisji gazów cieplarnianych netto o co najmniej 55 % do 2030 r. oraz zapisano w przepisach cel, jakim jest osiągnięcie neutralności klimatycznej całej gospodarki do 2050 r. W 2021 r. Komisja przyjęła pakiet „Gotowi na 55”, aby dostosować politykę Unii w dziedzinie klimatu i energii do osiągnięcia tych celów. W tym celu, zgodnie z zasadą „efektywność energetyczna przede wszystkim” zapisaną w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2002⁽⁹⁾, należy znacznie zwiększyć poziom poprawy efektywności energetycznej do około 36 % pod względem zużycia energii końcowej – do 2030 r. Wymogi dotyczące produktów przewidziane w niniejszym rozporządzeniu będą odgrywać istotną rolę w realizacji tego celu dzięki znacznemu zmniejszeniu śladu energetycznego produktów. Wymogi w zakresie efektywności energetycznej zmniejszą również narażenie konsumentów na wzrost cen energii. Jak uznano w porozumieniu paryskim, poprawa zrównoważoności konsumpcji i produkcji będzie również odgrywać ważną rolę w przeciwdziałaniu zmianie klimatu.
- (10) Niniejsze rozporządzenie przyczyni się również do osiągnięcia szerszych celów środowiskowych Unii. W 8. unijnym programie działań w zakresie środowiska ustanowionym decyzją Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/591⁽¹⁰⁾ zapisano w ramach prawnych cel Unii, jakim jest nieprzekraczanie ograniczeń planety, oraz określono warunki umożliwiające osiągnięcie celów priorytetowych, do których należy przejście na nietoksyczną gospodarkę o obiegu zamkniętym. W ramach Europejskiego Zielonego Ładu wzywa się również Unię do lepszego monitorowania zanieczyszczenia powietrza, wody, gleby oraz produktów konsumpcyjnych, informowania o tych zanieczyszczeniach, zapobiegania im oraz usuwania ich skutków. Oznacza to, że chemikalia, materiały i produkty muszą być bezpieczne i zrównoważone już na etapie projektowania i podczas ich cyklu życia, co skutkowałoby nietoksycznymi cyklami materiałowymi, jak określono w komunikacie Komisji z dnia 12 maja 2021 r. w sprawie planu działania UE na rzecz eliminacji zanieczyszczeń wody, powietrza i gleby oraz w komunikacie Komisji z dnia 14 października 2020 r. pt. „Strategia w zakresie chemikaliów na rzecz zrównoważoności na rzecz nietoksycznego środowiska”, w którym wzywa się do dążenia do zerowego poziomu emisji zanieczyszczeń w produkcji i konsumpcji. Ponadto zarówno w ramach Europejskiego Zielonego Ładu, jak i planu działania dotyczącego gospodarki o obiegu zamkniętym uznano, że unijny rynek wewnętrzny zapewnia masę krytyczną, która może wpływać na globalne standardy w zakresie zrównoważoności produktów i ich projektowania. Niniejsze rozporządzenie będzie zatem odgrywać znaczącą rolę w osiągnięciu kilku celów ustanowionych w ramach celów zrównoważonego rozwoju określonych w Agendzie ONZ na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030, zarówno w Unii, jak i poza jej granicami, w szczególności celów w ramach celu zrównoważonego rozwoju 12 („Odpowiedzialna konsumpcja i produkcja”).
- (11) W dyrektywie 2009/125/WE ustanowiono ramy określania wymogów ekoprojektu dla produktów związanych z energią. Wraz z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1369⁽¹¹⁾ dyrektywa ta przyczyniła się do znacznego zmniejszenia zapotrzebowania Unii na energię pierwotną w przypadku produktów i szacuje się, że oszczędności te będą nadal rosły. Przepisy wykonawcze przyjęte na podstawie dyrektywy 2009/125/WE zawierają również wymogi dotyczące aspektów związanych z obiegiem zamkniętym, takich jak trwałość, możliwość naprawy i podatność do recyklingu. Jednocześnie instrumenty takie jak oznakowanie ekologiczne UE, wprowadzone rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 66/2010⁽¹²⁾, lub unijne kryteria dotyczące zielonych zamówień publicznych ustanowione w komunikacie Komisji z dnia 16 lipca 2008 r. pt. „Zamówienia publiczne na rzecz poprawy stanu środowiska” mają szerszy zakres, ale ich wpływ osłabiają ograniczenia wynikające z dobrowolnego podejścia.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 282 z 19.10.2016, s. 4.

⁽⁷⁾ Decyzja Rady (UE) 2016/1841 z dnia 5 października 2016 r. w sprawie zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej, porozumienia paryskiego przyjętego na mocy Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (Dz.U. L 282 z 19.10.2016, s. 1).

⁽⁸⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/1119 z dnia 30 czerwca 2021 r. w sprawie ustanowienia ram na potrzeby osiągnięcia neutralności klimatycznej i zmiany rozporządzeń (WE) nr 401/2009 i (UE) 2018/1999 („Europejskie prawo o klimacie”) (Dz.U. L 243 z 9.7.2021, s. 1).

⁽⁹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2002 z dnia 11 grudnia 2018 r. zmieniająca dyrektywę 2012/27/UE w sprawie efektywności energetycznej (Dz.U. L 328 z 21.12.2018, s. 210).

⁽¹⁰⁾ Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/591 z dnia 6 kwietnia 2022 r. w sprawie ogólnego unijnego programu działań w zakresie środowiska do 2030 r. (Dz.U. L 114 z 12.4.2022, s. 22).

⁽¹¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1369 z dnia 4 lipca 2017 r. ustanawiające ramy etykietowania energetycznego i uchylające dyrektywę 2010/30/UE (Dz.U. L 198 z 28.7.2017, s. 1).

⁽¹²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 66/2010 z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie oznakowania ekologicznego UE (Dz.U. L 27 z 30.1.2010, s. 1).

- (12) W dyrektywie 2009/125/WE co do zasady skutecznie propaguje się efektywność energetyczną i niektóre aspekty obiegu zamkniętego produktów związanych z energią, a przyjęte w niej podejście oparte na ekoprojekcie może stopniowo przyczynić się do zrównowagości wszystkich produktów. Aby zrealizować zobowiązania wynikające z Europejskiego Zielonego Ładu, podejście to należy rozszerzyć na inne grupy produktów i systematycznie uwzględniać kluczowe aspekty umożliwiające zwiększanie zrównowazenia środowiskowego produktów objętych wiążącymi wymogami. Zapewniając wprowadzanie na rynek Unii wyłącznie produktów spełniających te wymogi, niniejsze rozporządzenie nie tylko poprawi swobodny przepływ takich produktów dzięki unikaniu rozbieżności między krajami, ale także zmniejszy negatywny wpływ na środowisko w cyklu życia produktów, w odniesieniu do których ustanowiono takie wymogi.
- (13) Aby stworzyć skuteczne zharmonizowane ramy prawne nieulegające dezaktualizacji, należy przewidzieć ustanawianie wymogów ekoprojektu w odniesieniu do wszystkich towarów fizycznych wprowadzanych do obrotu lub oddawanych do użytku, w tym części składowych takich jak opony i produktów pośrednich. Treści cyfrowe będące integralną częścią fizycznego produktu również mają być objęte zakresem stosowania. Powinno to umożliwić Komisji uwzględnienie jak najszerszej gamy produktów przy ustalaniu priorytetów w określaniu wymogów ekoprojektu, a tym samym zmaksymalizowanie ich skuteczności. W razie potrzeby przy ustalaniu wymogów ekoprojektu należy przewidzieć szczególne zwolnienia, w szczególności w przypadku gdy wymogi ekoprojektu nie są konieczne, aby przyczynić się do zrównowazenia środowiskowego określonych produktów, lub na przykład w odniesieniu do produktów o szczególnym zastosowaniu, produktów o szczególnym przeznaczeniu, którego nie można zrealizować, spełniając wymogi ekoprojektu, lub produktów produkowanych w bardzo małych ilościach lub z uwzględnieniem specyfiki i wielkości rynku produktu. Ponadto niniejsze rozporządzenie nie powinno być stosowane do produktów, w przypadku których jest już jasne, że wymogi ekoprojektu nie byłyby odpowiednie, lub gdy inne przepisy przewidują ustanowienie takich wymogów. Powinno to dotyczyć żywności i pasz zdefiniowanych w rozporządzeniu (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady⁽¹³⁾, produktów leczniczych zdefiniowanych w dyrektywie 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽¹⁴⁾, weterynaryjnych produktów leczniczych zdefiniowanych w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/6⁽¹⁵⁾, żywych roślin, zwierząt i mikroorganizmów, produktów pochodzenia ludzkiego, produktów roślinnych i zwierzęcych związanych bezpośrednio z ich przyszłą reprodukcją oraz pojazdów, o których mowa, w art. 2 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 167/2013⁽¹⁶⁾ i w art. 2 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 168/2013⁽¹⁷⁾ oraz w art. 2 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/858⁽¹⁸⁾, w odniesieniu do tych aspektów produktu, dla których określono wymogi na mocy sektorowych aktów ustawodawczych Unii mających zastosowanie do tych pojazdów. Pojazdy te podlegają szeregowi wymogów dotyczących poszczególnych produktów i różnym zharmonizowanym systemom homologacji typu na mocy unijnych aktów prawnych, takich jak dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/53/WE⁽¹⁹⁾ i dyrektywa 2005/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽²⁰⁾ oraz rozporządzenie (UE) 2018/858. Dodatkowe zharmonizowane wymogi dotyczące pojazdów powinny ograniczać się do aspektów, które nie są obecnie uwzględniane, na przykład wymogów środowiskowych dotyczących opon. Z zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia nie należy jednak wyłączać rowerów elektrycznych ani hulajnóg elektrycznych.
- (14) W dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1275⁽²¹⁾ państwa członkowskie zobowiązuje się do określenia minimalnych wymogów w zakresie charakterystyki energetycznej elementów budynków wchodzących w skład przegród zewnętrznych oraz wymogów dotyczących ogólnej charakterystyki energetycznej systemów, odpowiedniej instalacji i właściwego zwymiarowania, regulacji i kontroli systemów technicznych w nowych lub istniejących budynkach. Zgodnie z celami niniejszego rozporządzenia te minimalne wymogi dotyczące charakterystyki energetycznej mogą w niektórych okolicznościach ograniczać stosowanie produktów związanych

⁽¹³⁾ Rozporządzenie (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiające ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołujące Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiające procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz.U. L 31 z 1.2.2002, s. 1).

⁽¹⁴⁾ Dyrektywa 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi (Dz.U. L 311 z 28.11.2001, s. 67).

⁽¹⁵⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/6 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie weterynaryjnych produktów leczniczych i uchylające dyrektywę 2001/82/WE (Dz.U. L 4 z 7.1.2019, s. 43).

⁽¹⁶⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 167/2013 z dnia 5 lutego 2013 r. w sprawie homologacji i nadzoru rynku pojazdów rolniczych i leśnych (Dz.U. L 60 z 2.3.2013, s. 1).

⁽¹⁷⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 168/2013 z dnia 15 stycznia 2013 r. w sprawie homologacji i nadzoru rynku pojazdów dwu- lub trzykołowych oraz czterokołowców (Dz.U. L 60 z 2.3.2013, s. 52).

⁽¹⁸⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/858 z dnia 30 maja 2018 r. w sprawie homologacji i nadzoru rynku pojazdów silnikowych i ich przyczep oraz układów, komponentów i oddzielnych zespołów technicznych przeznaczonych do tych pojazdów, zmieniające rozporządzenie (WE) nr 715/2007 i (WE) nr 595/2009 oraz uchylające dyrektywę 2007/46/WE (Dz.U. L 151 z 14.6.2018, s. 1).

⁽¹⁹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/53/WE z dnia 18 września 2000 r. w sprawie pojazdów wycofanych z eksploatacji (Dz.U. L 269 z 21.10.2000, s. 34).

⁽²⁰⁾ Dyrektywa 2005/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 2005 r. dotycząca homologacji typu pojazdów mechanicznych pod względem ich przydatności do ponownego użycia, zdolności do recyklingu i odzysku oraz zmieniająca dyrektywę Rady 70/156/EWG (Dz.U. L 310 z 25.11.2005, s. 10).

⁽²¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1275 z dnia 24 kwietnia 2024 r. w sprawie charakterystyki energetycznej budynków (Dz.U. L, 2024/1275, 8.5.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2024/1275/oj>).

z energią, które są zgodne z niniejszym rozporządzeniem i aktami delegowanymi wydanymi na jego podstawie, pod warunkiem że takie wymogi nie stanowią nieuzasadnionej bariery rynkowej.

- (15) Aby poprawić zrównoważenie środowiskowe produktów oraz zapewnić swobodny przepływ produktów na rynku wewnętrznym, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez ustalenie wymogów ekoprojektu. Te wymogi ekoprojektu powinny co do zasady mieć zastosowanie do określonych grup produktów, takich jak pralki dla gospodarstw domowych i pralko-suszarki dla gospodarstw domowych. Aby zmaksymalizować skuteczność wymogów ekoprojektu oraz skutecznie poprawić zrównoważenie środowiskowe produktów, powinna także istnieć możliwość ustalenia jednego horyzontalnego wymogu ekoprojektu lub ich większej liczby w odniesieniu do szerszego zakresu grup produktów, takich jak urządzenia elektroniczne lub wyroby włókiennicze. Horyzontalne wymogi ekoprojektu należy ustanowić wówczas, gdy podobieństwa techniczne poszczególnych grup produktów umożliwiają poprawę ich zrównoważenia środowiskowego w oparciu o te same wymogi. Ważne jest opracowanie wymogów horyzontalnych, w szczególności dotyczących trwałości i możliwości naprawy.
- (16) Wymogi ekoprojektu powinny obejmować, stosownie do przypadku, wymogi efektywności, wymogi informacyjne lub oba te rodzaje wymogów. Wymogi te należy stosować w celu poprawy aspektów produktów istotnych z punktu widzenia zrównoważenia środowiskowego, takich jak trwałość, możliwość ponownego użycia, możliwość naprawy, efektywność energetyczna, podatność do recyklingu oraz ślad węglowy i środowiskowy. Wymogi ekoprojektu powinny być przejrzyste, obiektywne, proporcjonalne i zgodne z zasadami handlu międzynarodowego.
- (17) Sektor produktów używanych odgrywa ważną rolę w upowszechnianiu zrównoważonej produkcji i konsumpcji, w tym w rozwoju nowych modeli biznesowych opartych na obiegu zamkniętym, i przyczynia się do przedłużenia cyklu życia produktu i uniknięcia jego marnotrawienia. Produkty używane, w szczególności produkty poddawane renowacji lub naprawie, pochodzące z Unii, nie są nowymi produktami i mogą być przedmiotem obrotu na rynku wewnętrznym bez konieczności zapewnienia zgodności z aktami delegowanymi określającymi wymogi ekoprojektu, które weszły w życie po wprowadzeniu tych produktów na rynek. Produkty regenerowane są jednak uważane za nowe produkty i będą podlegać wymogom ekoprojektu, jeśli objęte są zakresem aktu delegowanego.
- (18) Po przyjęciu przez Komisję aktu delegowanego określającego wymogi ekoprojektu dla danej grupy produktów państwa członkowskie – w celu zapewnienia funkcjonowania rynku wewnętrznego – nie powinny mieć już możliwości określania krajowych wymogów efektywności w oparciu o parametry produktu objęte takimi wymogami efektywności określonymi w tym akcie delegowanym ani też krajowych wymogów informacyjnych w oparciu o parametry produktu objęte takimi wymogami informacyjnymi określonymi w tym akcie delegowanym. W celu poprawy zrównoważenia środowiskowego produktów i zapewnienia ich swobodnego przepływu na rynku wewnętrznym Komisja powinna być uprawniona do stwierdzenia, że w odniesieniu do konkretnego parametru produktu nie są konieczne żadne wymogi ekoprojektu w formie wymogów efektywności lub w formie wymogów informacyjnych, jeżeli wymóg związany z tym konkretnym parametrem produktu miałby negatywny wpływ na wymogi ekoprojektu rozważane dla danej grupy produktów.
- (19) Przy określaniu wymogów ekoprojektu Komisja powinna uwzględnić charakter i przeznaczenie danych produktów, jak również cechy odpowiednich rynków. Na przykład wyposażenie wojskowe musi być w stanie działać w specyficznych i niekiedy surowych warunkach i należy to uwzględnić przy ustalaniu wymogów ekoprojektu. Niektórych informacji dotyczących wyposażenia wojskowego nie należy ujawniać i należy je chronić. Wymogi ekoprojektu nie powinny zatem być określone dla produktów, których jedynym celem zastosowania jest obronność lub bezpieczeństwo narodowe. Ważne jest, aby w przypadku innego wyposażenia wojskowego lub sprzętu newralgicznego wymogi ekoprojektu uwzględniały potrzeby w zakresie bezpieczeństwa i cechy rynku obronności, zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/81/WE⁽²²⁾. Przemysł kosmiczny również ma strategiczne znaczenie dla Europy i jej technologicznej niezależności. Z uwagi na to, że technologie kosmiczne wykorzystuje się w ekstremalnych warunkach, wszelkie wymogi ekoprojektu w odniesieniu do produktów kosmicznych powinny zapewnić równowagę między aspektami związanymi ze zrównoważonym charakterem a odpornością i oczekiwaną efektywnością. Ponadto w przypadku wyrobów medycznych zdefiniowanych w art. 2 pkt 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/745⁽²³⁾ oraz wyrobów medycznych do diagnostyki *in vitro* zdefiniowanych w art. 2 pkt 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/746⁽²⁴⁾ Komisja powinna wziąć pod uwagę potrzebę uniknięcia negatywnego wpływu na zdrowie i bezpieczeństwo pacjentów i użytkowników. Ponadto, oceniając cechy rynku i przygotowując wymogi ekoprojektu,

⁽²²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/81/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania niektórych zamówień na roboty budowlane, dostawy i usługi przez instytucje lub podmioty zamawiające w dziedzinach obronności i bezpieczeństwa i zmieniająca dyrektywy 2004/17/WE i 2004/18/WE (Dz.U. L 216 z 20.8.2009, s. 76).

⁽²³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/745 z dnia 5 kwietnia 2017 r. w sprawie wyrobów medycznych, zmiany dyrektywy 2001/83/WE, rozporządzenia (WE) nr 178/2002 i rozporządzenia (WE) nr 1223/2009 oraz uchylenia dyrektywy Rady 90/385/EWG i 93/42/EWG (Dz.U. L 117 z 5.5.2017, s. 1).

⁽²⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/746 z dnia 5 kwietnia 2017 r. w sprawie wyrobów medycznych do diagnostyki *in vitro* oraz uchylenia dyrektywy 98/79/WE i decyzji Komisji 2010/227/UE (Dz.U. L 117 z 5.5.2017, s. 176).

Komisja powinna dążyć do uwzględnienia cech krajowych, takich jak różne warunki klimatyczne w państwach członkowskich oraz praktyki i technologie stosowane w państwach członkowskich o udowodnionym korzystnym wpływie na środowisko.

- (20) Aby uniknąć obciążeń regulacyjnych, należy zapewnić spójność między niniejszym rozporządzeniem a wymogami określonymi w innych przepisach prawa Unii lub na ich podstawie, w szczególności w przepisach dotyczących produktów, chemikaliów, opakowań i odpadów. Fakt, że w innych przepisach prawa Unii przewidziano uprawnienia do ustalania wymogów o takich samych lub podobnych skutkach jak wymogi przewidziane w niniejszym rozporządzeniu, nie powinno jednak ograniczać uprawnień przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu, chyba że tak określono w niniejszym rozporządzeniu.
- (21) Przygotowując wymogi ekoprojektu, Komisja powinna wziąć pod uwagę szereg elementów, a mianowicie priorytety Unii, odpowiednie przepisy prawa Unii i prawa krajowego, stosowne umowy międzynarodowe, a także środki samoregulacji i odpowiednie normy. Komisja powinna również wziąć pod uwagę priorytety w zakresie klimatu, środowiska, efektywności energetycznej, efektywnego gospodarowania zasobami i bezpieczeństwa, w tym nietoksycznej gospodarki o obiegu zamkniętym, a także inne powiązane priorytety i cele Unii. Ważne jest, aby zwrócić uwagę na cele 8. programu działań w zakresie środowiska określone w decyzji (UE) 2022/591, w tym na to, by najpóźniej do 2050 r. obywatele mogli cieszyć się dobrą jakością życia z uwzględnieniem poziomów krytycznych dla planety, w gospodarce dobrobytu, na zasadę „nie szkodzić” i hierarchię postępowania z odpadami określoną w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE⁽²⁵⁾, a także na zobowiązania Unii do ochrony i przywrócenia różnorodności biologicznej, wyrażone również w komunikacie Komisji z dnia 20 maja 2020 r. pt. „Unijna strategia na rzecz bioróżnorodności 2030 – Przywracanie przyrody do naszego życia” oraz w globalnych ramach różnorodności biologicznej z Kunmingu-Montrealu, przyjętych na piętnastym posiedzeniu Konferencji Stron (COP-15) Konwencji Narodów Zjednoczonych o różnorodności biologicznej.
- (22) Akty delegowane określające wymogi ekoprojektu powinny, podobnie jak w przypadku środków wykonawczych na mocy dyrektywy 2009/125/WE, podlegać specjalnej ocenie skutków i konsultacjom z zainteresowanymi stronami, powinny być sporządzane zgodnie z wytycznymi Komisji w sprawie lepszego stanowienia prawa oraz zawierać ocenę wymiaru międzynarodowego i wpływu na państwa trzecie. Komisja powinna oprócz swojej ocenę skutków na najlepszych dostępnych dowodach i należycie uwzględnić wszystkie aspekty cyklu życia produktu. Przygotowując wymogi ekoprojektu, Komisja powinna zastosować podejście naukowe, a także uwzględnić odpowiednie informacje techniczne stanowiące podstawę lub wynikające, w szczególności, z rozporządzenia (WE) nr 66/2010, dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE⁽²⁶⁾, technicznych kryteriów kwalifikacji przyjętych na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/852⁽²⁷⁾ oraz unijnych kryteriów dotyczących zielonych zamówień publicznych.
- (23) Aby uwzględnić różnorodność produktów, Komisja powinna wybrać metody oceny ustalania wymogów ekoprojektu oraz, w razie potrzeby, dalej je rozwijać. Metody te powinny uwzględniać charakter produktu, jego najistotniejsze aspekty i wpływ na środowisko w całym cyklu życia. Komisja powinna przy tym uwzględnić swoje doświadczenia w ocenie ustalania wymogów na podstawie dyrektywy 2009/125/WE oraz ciągłe starania na rzecz rozwoju i udoskonalania narzędzi oceny opartych na podstawach naukowych, włącznie z aktualizacją metodyki ekoprojektu dla produktów związanych z energią oraz metodą odnoszącą się do śladu środowiskowego produktu określoną w zaleceniu Komisji (UE) 2021/2279⁽²⁸⁾, w tym w odniesieniu do czasowego składowania dwutlenku węgla, a także opracowywaniem norm przez międzynarodowe i europejskie organizacje normalizacyjne, w tym w zakresie efektywności materiałowej produktów związanych z energią. Opierając się na tych narzędziach i wykorzystując w razie potrzeby specjalne badania, Komisja powinna w jeszcze większym stopniu uwzględniać aspekty związane z obiegiem zamkniętym, takie jak trwałość, możliwość naprawy, w tym ocena punktowa możliwości naprawy, zdolność do recyklingu, możliwość ponownego użycia, identyfikacja chemikaliów utrudniających ponowne użycie i recykling, w ocenie produktów, zgodnie z podejściem opartym na cyklu życia w celu opracowania wymogów ekoprojektu, a w stosownych przypadkach powinna opracować nowe metody lub narzędzia. Informacje związane ze środowiskowymi wskaźnikami cyklu życia, takimi jak ślad węglowy, powinny być obliczane z uwzględnieniem metod ustanowionych na poziomie międzynarodowym, które zostały już wdrożone w prawie Unii. Ważne jest także uwzględnienie metod naukowych rekomendowanych przez międzynarodowe i europejskie organizacje normalizacyjne. W szczególności, jeżeli chodzi o modelowanie energii wykorzystywanej

⁽²⁵⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylająca niektóre dyrektywy (Dz.U. L 312 z 22.11.2008, s. 3).

⁽²⁶⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych (zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola) (Dz.U. L 334 z 17.12.2010, s. 17).

⁽²⁷⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/852 z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie ustanowienia ram ułatwiających zrównoważone inwestycje, zmieniające rozporządzenie (UE) 2019/2088 (Dz.U. L 198 z 22.6.2020, s. 13).

⁽²⁸⁾ Zalecenie Komisji (UE) 2021/2279 z dnia 15 grudnia 2021 r. w sprawie stosowania metod oznaczania śladu środowiskowego do pomiaru efektywności środowiskowej w cyklu życia produktów i organizacji oraz informowania o niej (Dz.U. L 471 z 30.12.2021, s. 1).

w procesach produkcyjnych, szczególną uwagę należy zwrócić na modelowanie koszyka energetycznego, które uwzględniałoby również kwestie, takie jak umowy zakupu energii elektrycznej, gwarancje pochodzenia i produkcja energii elektrycznej we własnym zakresie. Nowe podejścia mogą być również potrzebne do przygotowania obowiązkowych kryteriów udzielania zamówień publicznych oraz do wprowadzenia zakazów niszczenia niesprzedanych produktów konsumpcyjnych.

- (24) Wymogi efektywności powinny odnosić się do wybranego parametru produktu, istotnego dla danego aspektu produktu, w odniesieniu do którego stwierdzono możliwość poprawy zrównoważenia środowiskowego. Wymogi te mogłyby obejmować minimalne lub maksymalne poziomy efektywności w odniesieniu do parametru produktu, wymogi ilościowe, które mają na celu poprawę efektywności w odniesieniu do parametru produktu, lub wymogi efektywności funkcjonalnej produktu w celu zapewnienia, aby wybrane wymogi efektywności nie miały negatywnego wpływu na zdolność produktu do pełnienia funkcji, do której został on zaprojektowany i wprowadzony do obrotu. Jeśli chodzi o minimalne lub maksymalne poziomy, mogłyby one na przykład przybrać formę ograniczenia zużycia energii w fazie użytkowania lub ilości danego materiału stanowiącego część produktu, wymogu dotyczącego minimalnej zawartości materiałów pochodzących z recyklingu lub ograniczenia określonego rodzaju wpływu na środowisko lub sumy wszystkich odpowiednich rodzajów wpływu na środowisko. Przykładem wymogu ilościowego jest zakaz stosowania określonego rozwiązania technicznego, które utrudnia naprawę produktu. Wymogi efektywności będą stosowane w celu usunięcia z rynku produktów o najmniejszej efektywności oraz stopniowego przejścia na produkty o największej efektywności, jeżeli jest to niezbędne do realizacji celów niniejszego rozporządzenia dotyczących zrównoważenia środowiskowego. Wymogi efektywności mogą również dotyczyć wykorzystania zasobów, włącznie z wymogami związanymi z wykorzystaniem zasobów odnawialnych lub zawartością materiałów pochodzenia organicznego, i odnosić się do uwalniania nano- i mikrodrobin plastiku. Planując połączenie wymogów, Komisja powinna ocenić je jako całość i określić połączenie wymogów, które zapewnia największe korzyści w zakresie zrównoważenia środowiskowego.
- (25) W celu zapewnienia spójności wymogi efektywności powinny uzupełniać wdrażanie przepisów prawa Unii dotyczących odpadów. Podczas gdy wymogi dotyczące wprowadzania do obrotu opakowań jako produktu końcowego określono w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 94/62/WE⁽²⁹⁾, niniejsze rozporządzenie mogłoby uzupełniać tę dyrektywę poprzez ustanowienie wymogów dotyczących produktów, które koncentrują się w szczególności na opakowaniach konkretnych produktów wprowadzanych do obrotu. W stosownych przypadkach takie wymogi uzupełniające powinny przyczynić się w szczególności do minimalizowania ilości stosowanych opakowań, co z kolei przyczynia się do zapobiegania wytwarzaniu odpadów w Unii.
- (26) Bezpieczeństwo chemiczne jest uznanym elementem zrównoważonego charakteru produktu. Opiera się ono na zagrożeniach dla zdrowia lub środowiska bezpośrednio związanych z chemikaliami w połączeniu ze szczególnym lub ogólnym narażeniem i uwzględniono je w przepisach prawa Unii dotyczących chemikaliów, takich jak rozporządzenia (WE) nr 1935/2004⁽³⁰⁾, (WE) nr 1907/2006⁽³¹⁾, (WE) nr 1272/2008⁽³²⁾, (WE) nr 1223/2009⁽³³⁾, (UE) 2017/745 i (UE) 2019/1021⁽³⁴⁾ oraz dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/48/WE⁽³⁵⁾. Niniejsze rozporządzenie nie powinno ustanawiać ograniczania stosowania substancji przede wszystkim ze względów związanych z bezpieczeństwem chemicznym, jak ma to miejsce w innych przepisach prawa Unii. Przepisy prawa Unii dotyczące chemikaliów już ustanawiają w razie potrzeby ograniczenia dotyczące substancji lub mieszanin związane z bezpieczeństwem lub ryzykiem. Jednak ustanowienie wymogów efektywności powinno również w stosownych przypadkach zmniejszać znaczące ryzyko dla zdrowia ludzkiego lub dla środowiska. Wymogi informacyjne dotyczące obecności substancji wzbudzających obawy również przyczynią się do zmniejszenia narażenia na chemikalia, uzupełniając środki zarządzania ryzykiem przewidziane w innych przepisach prawa Unii. Niniejsze rozporządzenie nie powinno również umożliwiać ograniczania stosowania substancji z powodów związanych z bezpieczeństwem żywności. Przepisy prawa Unii dotyczące chemikaliów i żywności nie przewidują

⁽²⁹⁾ Dyrektywa 94/62/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 1994 r. w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych (Dz.U. L 365 z 31.12.1994, s. 10).

⁽³⁰⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1935/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 października 2004 r. w sprawie materiałów i wyrobów przeznaczonych do kontaktu z żywnością oraz uchylające dyrektywy 80/590/EWG i 89/109/EWG (Dz.U. L 338 z 13.11.2004, s. 4).

⁽³¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) i utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniające dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz.U. L 396 z 30.12.2006, s. 1).

⁽³²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1272/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie klasyfikacji, oznakowania i pakowania substancji i mieszanin, zmieniające i uchylające dyrektywy 67/548/EWG i 1999/45/WE oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 (Dz.U. L 353 z 31.12.2008, s. 1).

⁽³³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1223/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. dotyczące produktów kosmetycznych (Dz.U. L 342 z 22.12.2009, s. 59).

⁽³⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1021 z dnia 20 czerwca 2019 r. dotyczące trwałych zanieczyszczeń organicznych (Dz.U. L 169 z 25.6.2019, s. 45).

⁽³⁵⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/48/WE z dnia 18 czerwca 2009 r. w sprawie bezpieczeństwa zabawek (Dz.U. L 170 z 30.6.2009, s. 1).

jednak uwzględnienia, w drodze ograniczeń dotyczących niektórych substancji, wpływu na zrównoważony charakter, niezwiązanego z bezpieczeństwem chemicznym lub bezpieczeństwem żywności. Aby wyeliminować to ograniczenie, niniejsze rozporządzenie powinno ustanawiać, pod określonymi warunkami, ograniczenie stosowania substancji obecnych w produktach lub wykorzystywanych w procesach ich wytwarzania, które negatywnie wpływają na zrównoważony charakter produktów. Niniejsze rozporządzenie powinno uzupełniać, w razie potrzeby, ograniczenia dotyczące substancji objętych dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/65/UE⁽³⁶⁾, której celem jest ochrona zdrowia ludzkiego i środowiska, w tym przyjazne dla środowiska odzysk i unieszkodliwianie odpadów pochodzących ze sprzętu elektrycznego i elektronicznego, ale nie powinno powielać czy zastępować tych ograniczeń.

- (27) Komisja, ustalając wymogi efektywności, powinna mieć możliwość wprowadzenia wymogów zapobiegających umieszczaniu niektórych substancji w produkcie. Identyfikacja takich substancji powinna być częścią oceny przeprowadzanej przez Komisję przed ustaleniem wymogów ekoprojektu dla konkretnej grupy produktów, a Komisja powinna także uwzględniać w tej ocenie na przykład, czy dana substancja utrudnia ponowne użycie lub recykling produktu lub negatywnie wpływa na właściwości materiału pochodzącego z recyklingu, na przykład z punktu widzenia jego barwy lub zapachu. W przypadku gdy dana substancja została już uznana za utrudniającą obieg zamknięty w przypadku jednej grupy produktów, może być to wskazówką, że będzie utrudniała obieg zamknięty innych grup produktów. Identyfikacja substancji i ewentualne ograniczenie jej stosowania powinny również wiązać się z wymogiem informacyjnym.
- (28) Aby zwiększyć zrównoważenie środowiskowe produktów, wymogi informacyjne powinny odnosić się do wybranego parametru produktu istotnego dla danego aspektu produktu, takiego jak ślad środowiskowy, ślad węglowy produktu oraz jego trwałość. Powinny one zobowiązywać producenta do udostępnienia informacji o efektywności produktu w odniesieniu do wybranego parametru produktu lub innych informacji, które mogą mieć wpływ na sposób obchodzenia się z produktem przez strony inne niż producent, w celu poprawy efektywności w odniesieniu do takiego parametru. W stosownych przypadkach takie wymogi informacyjne powinny być ustalane jako uzupełnienie albo zamiast wymogów efektywności w odniesieniu do tego samego parametru produktu. Ważne jest, aby Komisja należycie uzasadniała swoją decyzję o ustanowieniu jedynie wymogów informacyjnych zamiast wymogów efektywności. Jeżeli akt delegowany zawiera wymogi informacyjne, należy w nim wskazać metodę udostępniania wymaganych informacji w łatwo dostępnej formie, takie jak umieszczenie ich na ogólnodostępnej stronie internetowej, w cyfrowym paszporcie produktu lub na etykiecie produktu. Istotne informacje dotyczące zdrowia, bezpieczeństwa i praw użytkowników końcowych powinny być zawsze przekazywane konsumentom na nośniku fizycznym i być dostępne za pośrednictwem nośnika danych załączonego do produktu. Wymogi informacyjne są niezbędne, aby doprowadzić do zmiany zachowań koniecznej do osiągnięcia celów dotyczących zrównoważenia środowiskowego określonych w niniejszym rozporządzeniu. Informacje mające znaczenie dla podjęcia świadomej decyzji o zakupie powinny zostać przekazane konsumentowi przed zakupem produktu. Oczekuje się, że wymogi informacyjne, dając nabywcom i organom administracji publicznej odpowiednie środki do porównywania produktów pod względem ich zrównoważenia środowiskowego, skłonią konsumentów i organy administracji publicznej do dokonywania bardziej zrównoważonych wyborów. Wymogi informacyjne powinny również przyczynić się do poprawy poziomów zbierania przez państwa członkowskie w odniesieniu do odpowiednich grup produktów, w szczególności tych, w przypadku których istnieje znaczny potencjał ponownego użycia i odnawiania, takich jak telefony komórkowe, w przypadku których poziom zbierania w państwach członkowskich nie przekracza 5 %, na przykład poprzez ułatwianie informacji na temat systemów zwrotu poprzez zachęty finansowe i systemy zwrotu kaucji, gwarancje prywatności danych, bazy danych punktów zwrotu oraz spersonalizowane informacje o zakończeniu cyklu życia, za pośrednictwem cyfrowego paszportu produktu, na temat wartości produktu oraz na temat najlepszych praktyk w zakresie właściwego unieszkodliwiania.
- (29) W przypadku gdy akty delegowane zawierają wymogi informacyjne, mogłyby one dodatkowo zawierać określenie klas efektywności w odniesieniu do jednego odpowiedniego parametru produktu lub ich większej liczby, aby ułatwić porównywanie produktów. Klasy efektywności powinny umożliwiać rozróżnianie produktów na podstawie ich względnie zrównoważonego charakteru i mogłyby być wykorzystywane zarówno przez konsumentów, jak i organy administracji publicznej. W ten sposób mają one stymulować rynek w kierunku bardziej zrównoważonych produktów.
- (30) Wymogi informacyjne dotyczące możliwości naprawy i trwałości odgrywają kluczową rolę w umożliwianiu konsumentom zrównoważonej konsumpcji. Niniejsze rozporządzenie powinno umożliwiać ustanowienie punktowych ocen możliwości naprawy lub trwałości produktów w przypadkach, gdy takie oceny zostaną uznane za odpowiednie w celu zapewnienia korzyści dla środowiska i bardziej przejrzystych informacji dla konsumentów. Aby umożliwić konsumentom skuteczną ocenę i porównanie produktów, ważne jest, aby format, treść i wyświetlanie takich punktowych ocen możliwości naprawy i trwałości obejmowały łatwy do zrozumienia język i piktogramy oraz aby punktowa ocena możliwości naprawy opierała się na zharmonizowanej metodologii określonej dla produktu lub grupy produktów, która łączy w jedną ocenę parametry takie jak dostępność części zamiennych i cena części zamiennych, łatwość demontażu oraz dostępność narzędzi.

⁽³⁶⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/65/UE z dnia 8 czerwca 2011 r. w sprawie ograniczenia stosowania niektórych niebezpiecznych substancji w sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz.U. L 174 z 1.7.2011, s. 88).

- (31) Informacje na temat obecności w produktach substancji wzbudzających obawy są kluczowym elementem identyfikowania i propagowania zrównoważonych produktów. Skład chemiczny produktów w znacznym stopniu wpływa na ich funkcjonalność i oddziaływanie, a także możliwość ich ponownego użycia lub odzysku, gdy stają się odpadami. W komunikacie Komisji z dnia 14 października 2020 r. pt. „Strategia w zakresie chemikaliów na rzecz zrównoważoności na rzecz nietoksycznego środowiska” wzywa się do zminimalizowania obecności w produktach substancji wzbudzających obawy oraz do zapewnienia dostępności informacji na temat składu chemicznego i bezpiecznego stosowania produktów poprzez wprowadzenie wymogów informacyjnych i śledzenie obecności substancji wzbudzających obawy w całym cyklu życia materiałów i produktów. Rozporządzenie (WE) nr 1272/2008 oraz inne obowiązujące przepisy prawne dotyczące chemikaliów, takie jak rozporządzenie (WE) nr 1223/2009, zapewniają już przekazywanie informacji o zagrożeniach dla zdrowia lub środowiska stwarzanych przez niektóre substancje wzbudzających obawy, występujące samodzielnie lub jako składniki mieszaniny. Użytkownikom substancji i mieszanin należy również udostępniać odpowiednie informacje. Ponadto użytkownicy produktów innych niż substancje lub mieszaniny oraz podmioty gospodarujące odpadami pochodzącymi z takich produktów powinni również otrzymywać stosowne informacje, w tym informacje dotyczące przede wszystkim zagrożeń dla zdrowia lub środowiska stwarzanych przez chemikalia. W związku z tym niniejsze rozporządzenie powinno przewidywać ustalenie wymogów dotyczących monitorowania i przekazywania informacji na temat zrównoważonego rozwoju, w tym obecności substancji wzbudzających obawy w produktach w całym ich cyklu życia, także w celu ich dekontaminacji i odzysku, gdy stają się odpadami. Celem takich ram powinno być stopniowe uwzględnienie substancji wzbudzających obawy we wszystkich produktach wymienionych w planach prac, które mają być przyjęte przez Komisję. Takie wymogi dotyczące śledzenia substancji wzbudzających obawy powinny być domyślnie uwzględniane w przypadku, gdy na mocy niniejszego rozporządzenia ma zostać ustanowiony wymóg informacyjny, z wyjątkiem sytuacji, gdy taki wymóg informacyjny jest częścią horyzontalnych wymogów ekoprojektu. W celu uwzględnienia kryteriów, które mają spełniać wymogi ekoprojektu, a w szczególności w celu uniknięcia nieproporcjonalnego obciążenia administracyjnego dla podmiotów gospodarczych, Komisja powinna móc, stosownie do danej grupy produktów, ustalić progi stężenia substancji w produkcji lub odpowiednich częściach składowych, które uruchamiają wymóg śledzenia, ustalić zróżnicowane terminy składania wniosków oraz, w należycie uzasadnionych przypadkach, zapewnić odstępstwa od wymogu śledzenia. Przy ustalaniu szczegółowości wymaganych informacji i progów Komisja powinna wziąć pod uwagę istniejące wymogi informacyjne i progi na mocy prawa Unii, w szczególności na mocy rozporządzeń (WE) nr 1907/2006 i (WE) nr 1272/2008 oraz innych przepisów sektorowych dotyczących produktów. W przypadkach gdy obecności substancji w produkcie nie można zweryfikować dostępnymi obecnie technikami, można by zastosować odstępstwo oparte na wykonalności technicznej.
- (32) Wymogi informacyjne określone w niniejszym rozporządzeniu powinny obejmować wymóg udostępniania cyfrowego paszportu produktu. Cyfrowy paszport produktu jest ważnym narzędziem przekazywania informacji podmiotom w całym łańcuchu wartości i oczekuje się, że dostępność cyfrowego paszportu produktu znacznie ułatwi pełną identyfikowalność produktu w całym łańcuchu wartości. Oczekuje się między innymi, że cyfrowy paszport produktu będzie pomagał klientom w dokonywaniu świadomych wyborów poprzez poprawę ich dostępu do stosownych informacji, zapewniać podmiotom gospodarczym, czyli producentom, upoważnionym przedstawicielom, importerom, dystrybutorom, sprzedawcom i dostawcom usług realizacji zamówień oraz innym podmiotom w łańcuchu wartości, takim jak klienci, podmioty zajmujące się zawodowo naprawą, niezależne podmioty, podmioty zajmujące się renowacją, regeneracją, recyklingiem, organy nadzoru rynku i organy celne, organizacje społeczeństwa obywatelskiego, naukowcy, związki zawodowe i Komisja lub wszelkie organizacje działające w ich imieniu, dostęp do stosownych danych, ich wprowadzanie lub aktualizowanie oraz umożliwiać właściwym organom krajowym wykonywanie ich obowiązków, bez narażania ochrony poufnych informacji handlowych. Dlatego ważne jest, aby cyfrowy paszport produktu był przyjazny dla użytkownika, a zawarte w nim dane były poprawne, kompletne i aktualne. Cyfrowy paszport produktu powinien, w razie potrzeby, być uzupełniony o niecyfrowe formy przekazywania informacji, takie jak informacje zawarte w instrukcji obsługi produktu lub na etykiecie. Ponadto powinna istnieć możliwość wykorzystania cyfrowego paszportu produktu w celu udostępniania informacji dotyczących odpowiedniej grupy produktów zgodnie z innymi przepisami prawa Unii.
- (33) Aby uwzględnić charakter produktu i jego rynku, przy opracowywaniu przepisów dotyczących poszczególnych produktów należy starannie przeanalizować informacje, które mają być zawarte w cyfrowym paszporcie produktu. Aby zoptymalizować dostęp do uzyskanych danych, a jednocześnie również chronić prawa własności intelektualnej, należy opracować i wdrożyć cyfrowy paszport produktu w sposób umożliwiający zróżnicowany dostęp do danych zawartych w cyfrowym paszporcie produktu w zależności od rodzaju danych i typologii zainteresowanych stron. Aby uniknąć również kosztów dla przedsiębiorstw i dla społeczeństwa, które byłyby nieproporcjonalne do szerszych korzyści, cyfrowy paszport produktu powinien odnosić się do danego artykułu, danej partii lub danego modelu produktu, w zależności od między innymi stopnia złożoności łańcucha wartości, wielkości, charakteru lub wpływu poszczególnych produktów. W ocenach skutków przeprowadzanych przy okazji przygotowywania aktów delegowanych określających wymogi ekoprojektu należy przeanalizować koszty i korzyści wynikające z ustanowienia za pośrednictwem cyfrowego paszportów produktu wymogów informacyjnych na poziomie modelu, partii lub artykułu. „Model” odnosi się zazwyczaj do wersji produktu, w której wszystkie jednostki mają te same właściwości techniczne istotne z punktu widzenia wymogów ekoprojektu i ten sam identyfikator modelu, „partia” odnosi się zazwyczaj do podzbioru konkretnego modelu składającego się ze wszystkich produktów wytworzonych w konkretnym zakładzie produkcyjnym w określonym momencie, natomiast „artykuł” odnosi się zazwyczaj do

pojedynczego egzemplarza danego modelu. W ocenie skutków należy również – w zakresie, w jakim normy, na których oparty jest cyfrowy paszport produktu, nie są bezpłatne – rozważyć, czy taka zależność jest odpowiednia i w jaki sposób można uniknąć nieproporcjonalnych kosztów dla mikro, małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP).

- (34) Biorąc pod uwagę, że inne przepisy prawa Unii przewidują wymogi informacyjne dotyczące produktów i ustanawiają systemy udostępniania informacji podmiotom gospodarczym i klientom, Komisja powinna rozważyć powiązanie wymogów informacyjnych na mocy niniejszego rozporządzenia z tymi innymi wymogami, takimi jak obowiązek dostarczania kart charakterystyki substancji i mieszanin zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1907/2006. W miarę możliwości Komisja powinna również powiązać cyfrowy paszport produktu z istniejącymi unijnymi bazami danych i narzędziami, takimi jak europejski rejestr produktów do celów etykietowania energetycznego (EPREL) lub baza danych o substancjach wzbudzających obawy, znajdujących się w wyrobach albo w obiektach złożonych (produktach) (baza danych SCIP).
- (35) Aby nie opóźnić niepotrzebnie procesu ustalania wymogów ekoprojektu innych niż dotyczące cyfrowego paszportu produktu lub aby zapewnić skuteczne wdrożenie paszportów produktów, Komisja powinna mieć możliwość zwolnienia grup produktów z wymogów dotyczących cyfrowych paszportów produktów, gdy nie są dostępne specyfikacje techniczne dotyczące zasadniczych wymogów w zakresie projektu technicznego i funkcjonowania cyfrowego paszportu produktu. Aby zapobiec również powstawaniu niepotrzebnego obciążenia administracyjnego dla podmiotów gospodarczych, Komisja powinna mieć możliwość zwolnienia grup produktów z wymogów dotyczących cyfrowych paszportów produktów w przypadku, gdy w innych przepisach prawa Unii przewiduje się już system cyfrowego udostępniania informacji o produkcie, umożliwiający podmiotom uczestniczącym w łańcuchu wartości dostęp do odpowiednich informacji o produkcie i ułatwiający właściwym organom krajowym weryfikację zgodności produktu. Zwolnienia te powinny podlegać okresowemu przeglądowi, z uwzględnieniem dalszej dostępności specyfikacji technicznych.
- (36) Jednoznaczna identyfikacja produktów stanowi podstawowy element umożliwiający identyfikowalność w całym łańcuchu dostaw. W związku z tym cyfrowy paszport produktu powinien być powiązany z niepowtarzalnym identyfikatorem produktu. Ponadto, w stosownych przypadkach, cyfrowy paszport produktu powinien być powiązany z niepowtarzalnym identyfikatorem podmiotu i niepowtarzalnym identyfikatorem zakładu, co umożliwiłoby identyfikację podmiotów i zakładów produkcyjnych związanych z danym produktem. Aby zapewnić interoperacyjność, nośnik danych, niepowtarzalny identyfikator podmiotu i niepowtarzalny identyfikator zakładu umożliwiający identyfikowalność należy wydawać zgodnie z normami uznanymi na szczeblu międzynarodowym. Należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 TFUE w celu zmiany niniejszego rozporządzenia w świetle postępu technicznego lub naukowego przez zastąpienie lub dodanie norm, zgodnie z którymi można wydawać nośniki danych, niepowtarzalne identyfikatory podmiotu i niepowtarzalne identyfikatory zakładu. Powinno to umożliwić rejestrowanie i przekazywanie danych zawartych w cyfrowym paszporcie produktu przez wszystkie podmioty gospodarcze, a także zagwarantować kompatybilność niepowtarzalnych identyfikatorów z zewnętrznymi częściami składowymi, takimi jak skanery. Co więcej, dane powinny być przekazywane za pośrednictwem otwartej i interoperacyjnej sieci wymiany danych bez uzależnienia od jednego dostawcy.
- (37) Cyfrowe informacje o produkcie i jego cyklu życia lub, w stosownych przypadkach, jego cyfrowy paszport powinny być łatwo dostępne po zeskanowaniu nośnika danych, takiego jak znak wodny lub fotokod (kod QR). Jeśli to możliwe, nośnik danych powinien znajdować się na samym produkcie, aby zapewnić dostępność danych w całym cyklu życia produktu. Możliwe powinny być jednak odstępstwa w zależności od charakteru, wielkości lub zastosowania danych produktów.
- (38) Aby zapewnić dostęp do cyfrowego paszportu produktu przez okres przewidziany w aktach delegowanych, w tym również w przypadku ogłoszenia niewypłacalności, przeprowadzenia likwidacji lub zaprzestania działalności w Unii, podmiot gospodarczy wprowadzający produkt do obrotu powinien udostępniać zapasową kopię cyfrowego paszportu produktu za pośrednictwem dostawcy usług w zakresie cyfrowych paszportów produktów będącego niezależną osobą trzecią.
- (39) Aby zapewnić skuteczne wprowadzenie cyfrowego paszportu produktu, jego projekt techniczny, wymogi dotyczące danych oraz funkcjonowanie powinny być zgodne z zestawem zasadniczych wymogów technicznych, które stanowią podstawę spójnego stosowania cyfrowego paszportu produktu we wszystkich sektorach. Należy ustanowić specyfikacje techniczne, aby zapewnić skuteczne wdrożenie tych zasadniczych wymogów, w formie norm zharmonizowanych, do których odniesienia zostały opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, albo – jako wariant awaryjny – w formie wspólnych specyfikacji przyjętych przez Komisję w drodze aktów wykonawczych. Projekt techniczny powinien zapewniać bezpieczne przenoszenie danych w ramach cyfrowego paszportu produktu, z poszanowaniem przepisów dotyczących prywatności. Konieczne jest, by cyfrowy paszport produktu był opracowywany w ramach otwartego dialogu z partnerami międzynarodowymi, aby uwzględnić ich opinie przy opracowywaniu specyfikacji technicznych i zapewnić, aby przyczyniały się one do usunięcia barier handlowych dla bardziej ekologicznych produktów o wydłużonej przydatności i cyrkularności, obniżając koszty zrównoważonych inwestycji, marketingu, zgodności z przepisami oraz wspierając innowacyjność. Aby umożliwić ich skuteczne

wdrożenie, ważne jest, by specyfikacje i wymogi techniczne związane z identyfikowalnością w całym łańcuchu wartości były w miarę możliwości opracowywane na zasadzie konsensusu oraz przy zaangażowaniu, akceptacji i skutecznej współpracy różnych podmiotów, w tym organizacji normalizacyjnych, stowarzyszeń branżowych, przedsiębiorstw typu start-up, organizacji konsumenckich, ekspertów, organizacji pozarządowych i partnerów międzynarodowych, w tym gospodarek rozwijających się.

- (40) Należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 TFUE w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez jasne określenie ról i obowiązków różnych podmiotów, takich jak agencje wydające i usługodawcy, które będą zaangażowane w tworzenie, uwierzytelnianie, przetwarzanie oraz przechowywanie danych i ewentualne wycofywanie ważnych elementów cyfrowego paszportu produktu, takich jak unikalne identyfikatory i nośniki danych. W tym zakresie Komisja mogłaby przeprowadzić ocenę skutków w celu zbadania adekwatności opracowania systemu certyfikacji dla dostawców usług w zakresie cyfrowych paszportów produktów.
- (41) W celu zapewnienia, by cyfrowy paszport produktu był elastyczny, zdolny do reagowania na zmiany i dostosowany do potrzeb rynku oraz zmieniał się pod wpływem modeli biznesowych, sytuacji na rynku i innowacji, powinien opierać się na zdecentralizowanym systemie danych oraz być tworzony i zarządzany przez podmioty gospodarcze. W celu egzekwowania i monitorowania przepisów konieczne jest jednak, aby właściwe organy krajowe i Komisja miały bezpośredni dostęp do rejestru wszystkich niepowtarzalnych identyfikatorów powiązanych z produktami wprowadzonymi do obrotu lub oddanymi do użytku. W tym celu Komisja powinna utworzyć rejestr cyfrowych paszportów produktów, w którym przechowywane byłyby takie dane, i zarządzać nim (zwany dalej „rejestrem”). W razie potrzeby, aby jeszcze bardziej ułatwić egzekwowanie, Komisja powinna, w stosownych przypadkach, określić inne dane zawarte w paszporcie produktu, które mają być przechowywane w rejestrze.
- (42) Komisja powinna utworzyć i prowadzić przyjazny dla użytkownika i publicznie dostępny portal internetowy, na którym zainteresowane strony, takie jak klienci, podmioty gospodarcze i inne zainteresowane podmioty, będą miały dostęp do danych zawartych w cyfrowych paszportach produktów oraz możliwość wyszukiwania i porównywania tych danych zawartych w tych paszportach zgodnie z ich odpowiednimi prawami dostępu określonymi w aktach delegowanych określających wymogi ekoprojektu. Portal internetowy powinien zawierać odnośniki do danych przechowywanych już przez dany podmiot gospodarczy w zdecentralizowanym cyfrowym paszporcie produktu.
- (43) Przetwarzanie danych osobowych na podstawie niniejszego rozporządzenia musi być zgodne z obowiązującymi przepisami ochrony danych osobowych. Przetwarzanie danych osobowych przez właściwe organy krajowe w państwach członkowskich ma się odbywać zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679⁽³⁷⁾, ze szczególnym naciskiem na zasady ochrony danych na etapie projektowania i domyślnej ochrony danych. Przetwarzanie danych osobowych przez Komisję, w szczególności danych przechowywanych w rejestrze, ma się odbywać zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725⁽³⁸⁾. Dane osobowe klientów nie powinny być przechowywane w cyfrowym paszporcie produktu.
- (44) Skuteczne egzekwowanie w odniesieniu do produktów wprowadzanych do obrotu w Unii, zarówno tych produkowanych w kraju, jak i przywożonych, ma zasadnicze znaczenie dla osiągnięcia celów niniejszego rozporządzenia. W związku z tym, kiedy Komisja utworzy rejestr, organy celne powinny mieć do niego bezpośredni dostęp za pośrednictwem unijnego środowiska jednego okienka w dziedzinie ceł, ustanowionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/2399⁽³⁹⁾. Rolą organów celnych powinno być co najmniej weryfikowanie, czy niepowtarzalny identyfikator rejestracji produktu, który ma zostać im przekazany lub udostępniony, oraz odpowiedni kod towaru odpowiadały danym przechowywanym w rejestrze. Umożliwiłoby to organom celnym weryfikację istnienia cyfrowego paszportu produktu dla produktów przywożonych. W stosownych przypadkach Komisja powinna określić w akcie wykonawczym w sprawie rejestru niezbędne obowiązki podmiotów gospodarczych w zakresie aktualizacji danych przechowywanych w rejestrze.
- (45) Dane zawarte w cyfrowym paszporcie produktu mają na celu umożliwienie organom celnym usprawnienie i ułatwienie zarządzania ryzykiem oraz umożliwienie lepszego ukierunkowania kontroli na granicy. W związku z tym organy celne powinny mieć możliwość wyszukiwania i wykorzystywania danych zawartych w cyfrowym

⁽³⁷⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 1).

⁽³⁸⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 z dnia 23 października 2018 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii i swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia rozporządzenia (WE) nr 45/2001 i decyzji nr 1247/2002/WE (Dz.U. L 295 z 21.11.2018, s. 39).

⁽³⁹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/2399 z dnia 23 listopada 2022 r. ustanawiające unijne środowisko jednego okienka w dziedzinie ceł oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 952/2013 (Dz.U. L 317 z 9.12.2022, s. 1).

paszporcie produktu i powiązaniem rejestrze do wykonywania swoich zadań zgodnie z prawem Unii, w tym do zarządzania ryzykiem zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013⁽⁴⁰⁾.

- (46) Aby skłonić konsumentów do dokonywania zrównoważonych wyborów, etykiety powinny – jeżeli wymagają tego akty delegowane przyjęte na podstawie niniejszego rozporządzenia – zawierać jasne i łatwo zrozumiałe informacje umożliwiające skuteczne porównanie produktów, na przykład dzięki wskazaniu klas efektywności. Zwłaszcza dla konsumentów fizyczne etykiety mogą być dodatkowym źródłem informacji w miejscu sprzedaży. Powinny one stanowić dla konsumentów szybką wizualną podstawę do rozróżniania produktów na podstawie ich efektywności w odniesieniu do konkretnego parametru produktu lub zestawu parametrów produktu. W stosownych przypadkach powinny one także umożliwiać dostęp do dodatkowych informacji dzięki umieszczonych na nich konkretnych odniesieniach, takich jak adresy stron internetowych, dynamiczne kody QR, linki do etykiet internetowych lub inne odpowiednie środki ukierunkowane na konsumenta. Komisja powinna określić w odpowiednim akcie delegowanym najskuteczniejszy sposób eksponowania takich etykiet, również w przypadku sprzedaży na odległość przez internet, z uwzględnieniem skutków dla klientów i podmiotów gospodarczych oraz cech danych produktów. Komisja powinna również mieć możliwość wymagania, aby etykietę wydrukowano na opakowaniu produktu.
- (47) Rozporządzenie (UE) 2017/1369, które ustanawia ramy etykietowania energetycznego, stosuje się do produktów związanych z energią równoległe z niniejszym rozporządzeniem. Etykiety energetyczne są skutecznym instrumentem w zakresie przekazywania konsumentom odpowiednich informacji o produktach związanych z energią. Klasy efektywności określone na podstawie niniejszego rozporządzenia powinny, w stosownych przypadkach, być umieszczane na etykiecie energetycznej jako informacje dodatkowe przewidziane w art. 16 rozporządzenia (UE) 2017/1369. Jeżeli odpowiednich informacji na temat efektywności produktu w odniesieniu do parametru produktu nie można zawrzeć jako informacji dodatkowej na etykiecie energetycznej, Komisja powinna, w stosownych przypadkach, mieć możliwość zastosowania wymogu, by zamiast etykiety energetycznej ustanowiono etykietę zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, w przypadku gdy można na niej umieścić odpowiednie informacje z etykiety energetycznej.
- (48) Konsumentom muszą być chronieni przed informacjami wprowadzającymi w błąd, które mogłyby utrudnić im wybór bardziej zrównoważonych produktów. Z tego powodu należy zakazać wprowadzania do obrotu lub oddawania do użytku produktów, które są opatrzone etykietami lub którym towarzyszą etykiety mogące wprowadzać klientów w błąd lub dezorientować ich poprzez imitowanie etykiet, ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu, lub którym towarzyszą inne informacje mogące wprowadzać klientów w błąd lub dezorientować ich względem etykiet ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu. Oznakowania ekologicznego UE i innych oficjalnie uznanych krajowych lub regionalnych oznakowań ekologicznych EN ISO 14024 typu I nie należy uważać za wprowadzające w błąd lub dezorientujące, pod warunkiem że kryteria opracowane w ramach tych systemów oznakowania są co najmniej tak rygorystyczne jak wymogi ekoprojektu.
- (49) Aby w jak najskuteczniejszy sposób zrealizować cele Europejskiego Zielonego Ładu i w pierwszej kolejności odnieść się do produktów o największym wpływie, Komisja powinna nadać priorytet produktom, które mają zostać uregulowane na mocy niniejszego rozporządzenia, oraz wymogom, które będą miały do nich zastosowanie. W oparciu o procedurę ustalania priorytetów przewidzianą w dyrektywie 2009/125/WE Komisja powinna przyjąć plan prac obejmujący okres co najmniej trzech lat i określający wykaz grup produktów, w odniesieniu do których ma zamiar przyjąć akty delegowane, oraz aspektów produktów, w odniesieniu do których zamierza przyjąć akty delegowane o zastosowaniu horyzontalnym. Komisja powinna ustalić priorytety na podstawie zestawu kryteriów dotyczących w szczególności potencjalnego wkładu aktów delegowanych w realizację unijnych celów w zakresie klimatu, celów środowiskowych i celów w zakresie energii oraz ich potencjału pod względem poprawy wybranych aspektów produktów bez powodowania nieproporcjonalnych kosztów dla podmiotów publicznych i podmiotów gospodarczych. Należy również prowadzić konsultacje z państwami członkowskimi i zainteresowanymi stronami za pośrednictwem forum ds. ekoprojektu, które ma być ustanowione przez Komisję. Ze względu na komplementarność niniejszego rozporządzenia i rozporządzenia (UE) 2017/1369 w odniesieniu do produktów związanych z energią należy ujednoczyć harmonogramy dotyczące planu prac, o którym mowa w niniejszym rozporządzeniu, i planu prac, o którym mowa w art. 15 rozporządzenia (UE) 2017/1369. Przy ustalaniu priorytetów dla produktów pośrednich Komisja powinna również wziąć pod uwagę konsekwencje dla produktów końcowych, które są wytwarzane z takich produktów pośrednich. Z uwagi na ich znaczenie dla realizacji unijnych celów w zakresie energii plan prac powinien obejmować odpowiednią liczbę działań dotyczących produktów związanych z energią. Pojazdy, o których mowa w art. 2 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 167/2013, art. 2 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 168/2013 oraz w art. 2 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2018/858, podlegają już kompleksowym przepisom, w tym szczegółowym wymogom środowiskowym, a zatem nie powinny być traktowane priorytetowo przy określaniu wymogów ekoprojektu. W pierwszym planie prac Komisja powinna priorytetowo potraktować żelazo, stal, aluminium, wyroby włókiennicze, w szczególności odzież i obuwie, meble, w tym materace, opony, detergenty, farby, smary, chemikalia, produkty technologii informacyjno-komunikacyjnych oraz inne produkty elektroniczne i związane z energią, w odniesieniu do których wymogi ekoprojektu mają zostać ustanowione po raz pierwszy lub w odniesieniu do których istniejące środki przyjęte na mocy dyrektywy 2009/125/WE mają zostać poddane

⁽⁴⁰⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 z dnia 9 października 2013 r. ustanawiające unijny kodeks celny (Dz.U. L 269 z 10.10.2013, s. 1).

przeglądowi na mocy niniejszego rozporządzenia. Komisja powinna przedstawić odpowiednie uzasadnienie w przypadku podjęcia decyzji o zmianie tego wykazu.

- (50) Przemysł cementowy, jako jeden z najbardziej energochłonnych, materiałochłonnych i wysokoemisyjnych sektorów, jest obecnie odpowiedzialny za około 7 % globalnych i 4 % unijnych emisji CO₂, co czyni go kluczowym sektorem do jak najszybszego dostosowania się do porozumienia paryskiego i celów klimatycznych Unii. Chociaż wyroby budowlane, w tym cement, mają być objęte rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającym zharmonizowane warunki wprowadzania do obrotu wyrobów budowlanych, obecnie są one objęte zakresem niniejszego rozporządzenia. Aby uniknąć braku wymogów dotyczących produktów, które są pilnie potrzebne do osiągnięcia naszych celów w zakresie klimatu i środowiska, w przypadku braku odpowiednich wymogów efektywności i wymogów informacyjnych dla takich produktów na mocy rozporządzenia dotyczącego wyrobów budowlanych Komisja powinna przyjąć akt delegowany określający wymogi ekoprojektu dla cementu nie wcześniej niż w dniu 31 grudnia 2028 r. i nie później niż w dniu 1 stycznia 2030 r.
- (51) W odniesieniu do wyrobów budowlanych w niniejszym rozporządzeniu należy określić wymogi dotyczące produktów końcowych wyłącznie wówczas, gdy obowiązki ustanowione w rozporządzeniu dotyczącym wyrobów budowlanych i ich wdrożenie prawdopodobnie nie pozwolą w wystarczającym stopniu osiągnąć celów dotyczących zrównowazenia środowiskowego stanowiących przedmiot niniejszego rozporządzenia. Podczas przygotowywania planów prac Komisja powinna również wziąć pod uwagę fakt, że zgodnie z obecną praktyką w rozporządzeniu dotyczącym wyrobów budowlanych w odniesieniu do produktów związanych z energią, które są również wyrobami budowlanymi, przeważają wymogi w zakresie zrównoważoności określone w niniejszym rozporządzeniu. Powinno to dotyczyć na przykład źródeł ciepła, kotłów, pomp ciepła, urządzeń do ogrzewania wody i pomieszczeń, wentylatorów, systemów chłodzenia i wentylacji oraz produktów fotowoltaicznych, z wyjątkiem paneli fotowoltaicznych zintegrowanych z budynkiem. Rozporządzenie dotyczące wyrobów budowlanych może w razie potrzeby mieć zastosowanie do tych produktów w sposób uzupełniający, głównie w odniesieniu do aspektów bezpieczeństwa, uwzględniając również inne przepisy prawa Unii dotyczące produktów, takich jak urządzenia gazowe, urządzenia i maszyny niskonapięciowe.
- (52) Aby zapewnić odpowiednie konsultacje ze wszystkimi zainteresowanymi stronami, Komisja powinna ustanowić forum ds. ekoprojektu, w skład którego wejdą eksperci wyznaczeni przez państwa członkowskie i inne zainteresowane strony, takie jak przedstawiciele przemysłu, w tym MŚP i rzemiosła, przedsiębiorstw społecznych, związków zawodowych, handlowców, sprzedawców detalicznych, importerów, organizacji konsumenckich i środowiskowych, podmiotów zaangażowanych w działania związane z gospodarką o obiegu zamkniętym, europejskich organizacji normalizacyjnych, a także naukowców. W ramach forum ds. ekoprojektu Komisja powinna ustanowić grupę ekspertów z państw członkowskich, która powinna przyczyniać się do przygotowywania nowych wymogów ekoprojektu, oceny środków samoregulacji, wymiany informacji i najlepszych praktyk między państwami członkowskimi w zakresie środków mających na celu zwiększenie zgodności z niniejszym rozporządzeniem, takich jak kampanie edukacyjne i informacyjne lub dostarczanie wsparcia dla MŚP, a także do ustalania priorytetów.
- (53) Aby zachęcić do samoregulacji stanowiącej pełnoprawną alternatywę dla podejść regulacyjnych, wzorem dyrektywy 2009/125/WE niniejsze rozporządzenie powinno zapewniać możliwość zgłaszania przez przemysł środków samoregulacji w odniesieniu do produktów, które nie są ujęte w planie prac. Środki samoregulacji powinny być dostosowane do celów niniejszego rozporządzenia. Komisja powinna ocenić środki samoregulacji zaproponowane przez przemysł oraz informacje i dowody przedstawione przez sygnatariuszy, także w świetle między innymi międzynarodowych zobowiązań handlowych Unii oraz w związku z potrzebą zapewnienia spójności z prawem Unii. Komisja powinna również – na przykład w związku ze zmianami sytuacji na odpowiednim rynku lub postępowem technologicznym w odniesieniu do danej grupy produktów – mieć możliwość zażądania zmienionej wersji środka samoregulacji, w przypadku gdy uzna to za niezbędne. Po uwzględnieniu środka samoregulacji w akcie wykonawczym zawierającym wykaz środków samoregulacji spełniających kryteria przewidziane w niniejszym rozporządzeniu podmioty gospodarcze mają podstawy do uzasadnionego oczekiwania, że Komisja rozważy najpierw treść takiego środka, zanim zaproponuje akt delegowany ustalający wymogi ekoprojektu dla danej grupy produktów. Komisja powinna jednak mieć możliwość przyjęcia wymogów ekoprojektu, które będą miały zastosowanie również do niektórych lub wszystkich produktów objętych uznanym środkiem samoregulacji w odniesieniu do aspektów produktu nieobjętych tym środkiem samoregulacji. Jeżeli Komisja uzna, że środek samoregulacji nie spełnia już kryteriów określonych w niniejszym rozporządzeniu, powinna go usunąć z tego aktu wykonawczego. Wówczas powinno być możliwe ustanowienie wymogów ekoprojektu dla grup produktów objętych wcześniej takim środkiem samoregulacji.
- (54) MŚP mogłyby w znacznym stopniu skorzystać na wzroście popytu na zrównoważone produkty, ale mogą również ponosić koszty i napotykać trudności w związku z niektórymi wymogami. Przygotowując wymogi ekoprojektu, Komisja powinna uwzględniać ich wpływ na MŚP, w szczególności na mikroprzedsiębiorstwa, działające w danym sektorze produktów. Państwa członkowskie i Komisja powinny, w zakresie swoich kompetencji, dostarczać

odpowiednich informacji, w tym wskazówek, zapewniać ukierunkowane i specjalistyczne szkolenia oraz udzielać szczególnej pomocy i szczególnego wsparcia, w tym wsparcia finansowego, MŚP zajmującym się wytwarzaniem produktów, dla których określono wymogi ekoprojektu. Działania te są szczególnie ważne w przypadku grup produktów, w których istotna jest obecność MŚP. Komisja powinna, w stosownych przypadkach, wspierać obliczanie śladu środowiskowego produktu poprzez dostarczanie narzędzi cyfrowych, takich jak narzędzia do obliczania oceny cyklu życia, oraz wspierać wdrażanie cyfrowego paszportu produktu. Istotne jest, by Komisja zapewniała wsparcie finansowe przedstawicielom MŚP, w szczególności mikroprzedsiębiorstw, aby umożliwić im skuteczne uczestnictwo w forum ds. ekoprojektu oraz by udostępniała MŚP łatwo dostępne informacje na temat będącego do dyspozycji wsparcia finansowego i programów finansowych. Państwa członkowskie powinny podjąć działania zgodnie z obowiązującymi zasadami pomocy państwa. Opracowując i wdrażając te działania, państwa członkowskie mogą polegać na wsparciu zapewnianym przez unijne programy i inicjatywy na rzecz MŚP.

- (55) Niszczenie niesprzedanych produktów konsumpcyjnych, takich jak wyroby włókiennicze i obuwie, przez podmioty gospodarcze staje się powszechnym problemem środowiskowym w całej Unii, w szczególności ze względu na szybki rozwój sprzedaży przez internet. Oznacza to utratę cennych zasobów gospodarczych, ponieważ towary są produkowane, transportowane, a następnie niszczone, przy czym nigdy nie zostają użyte zgodnie z przeznaczeniem. W interesie ochrony środowiska konieczne jest zatem, aby w niniejszym rozporządzeniu ustanowiono ramy zapobiegania niszczeniu niesprzedanych produktów przeznaczonych głównie dla konsumentów, w tym produktów, które nie były oferowane do sprzedaży lub produktów zwróconych przez konsumentów na podstawie ich prawa do odstąpienia od umowy, o którym mowa w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE⁽⁴¹⁾, lub w dowolnym dłuższym okresie odstąpienia od umowy przewidzianym przez przedsiębiorcę. Pojęcie zniszczenia przedstawione w niniejszym rozporządzeniu powinno obejmować trzy ostatnie działania w hierarchii postępowania z odpadami, a mianowicie recykling, inny odzysk i unieszkodliwianie. Przygotowania do ponownego użycia, w tym odnowienia i regeneracji, nie należy uznawać za zniszczenie. Zapobieganie zniszczeniu zmniejszy wpływ na środowisko tych produktów dzięki ograniczeniu wytwarzania odpadów i zniechęceniu do nadmiernej produkcji. Podmioty gospodarcze powinny podjąć środki niezbędne w celu zapobieżenia konieczności niszczenia niesprzedanych produktów konsumpcyjnych. Ponadto, biorąc pod uwagę fakt, że kilka państw członkowskich wprowadziło krajowe przepisy dotyczące niszczenia niesprzedanych produktów konsumpcyjnych, co powoduje zakłócenia na rynku, konieczne jest wprowadzenie zharmonizowanych przepisów dotyczących niszczenia niesprzedanych produktów konsumpcyjnych, aby dystrybutorzy, sprzedawcy detaliczni i inne podmioty gospodarcze podlegali tym samym przepisom i zachętom we wszystkich państwach członkowskich.
- (56) Aby zniechęcić do niszczenia niesprzedanych produktów konsumpcyjnych i uzyskać więcej danych na temat występowania tej praktyki, w niniejszym rozporządzeniu należy wprowadzić obowiązek przejrzystości dla podmiotów gospodarczych, z wyjątkiem mikroprzedsiębiorstw i małych przedsiębiorstw, i zobowiązać je do ujawniania przynajmniej w łatwo dostępnej części swojej strony internetowej informacji na temat liczby i wagi niesprzedanych produktów konsumpcyjnych, których pozbywają się one w ciągu roku. W stosownych przypadkach powinny one również mieć możliwość włączenia tych informacji do swoich sprawozdań z działalności zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE⁽⁴²⁾. Obowiązek ten powinien zacząć obowiązywać w odniesieniu do średnich przedsiębiorstw sześć lat po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia. Podmiot gospodarczy powinien wskazać rodzaj lub kategorię produktu, powody pozbycia się produktów i przekazania ich do dalszych procesów przetwarzania odpadów, a także środki podjęte i środki planowane w celu zapobieżenia zniszczeniu niesprzedanych produktów konsumpcyjnych.
- (57) Niepotrzebnie wysokie wielkości produkcji i krótka faza użytkowania wyrobów włókienniczych, z których odzież ma największy udział w konsumpcji w Unii, powodują znaczące skutki środowiskowe, jak opisano w komunikacie Komisji z dnia 30 marca 2022 r. pt. „Strategia UE na rzecz zrównoważonych wyrobów włókienniczych o obiegu zamkniętym”. Nowo wytworzone, lecz niesprzedane wyroby włókiennicze, a zwłaszcza odzież, należą do przedmiotów, które są wedle doniesień niszczone. Odzież powinna być ceniona wyżej, noszona dłużej i bardziej pielęgnowana, niż ma to miejsce w obecnej kulturze szybkiej mody. Z perspektywy gospodarki o obiegu zamkniętym takie marnotrawstwo cennych surowców stoi w jaskrawej sprzeczności z celami niniejszego rozporządzenia. Uzasadniony jest zatem zakaz niszczenia niesprzedanych konsumenckich wyrobów i dodatków odzieżowych, a także obuwia.
- (58) Aby uwzględnić wpływ niszczenia innych rodzajów niesprzedanych produktów konsumpcyjnych na środowisko, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 TFUE w celu zmiany niniejszego rozporządzenia poprzez dodanie nowych produktów do listy produktów konsumpcyjnych objętych zakazem

⁽⁴¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniająca dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylająca dyrektywę Rady 85/577/EWG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 304 z 22.11.2011, s. 64).

⁽⁴²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie rocznych sprawozdań finansowych, skonsolidowanych sprawozdań finansowych i powiązanych sprawozdań niektórych rodzajów jednostek, zmieniająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/43/WE oraz uchylająca dyrektywy Rady 78/660/EWG i 83/349/EWG (Dz.U. L 182 z 29.6.2013, s. 19).

niszczenia niesprzedanych produktów przez podmioty gospodarcze. Ze względu na szeroki zakres produktów, które mogą potencjalnie zostać zniszczone, a nigdy nie zostaną sprzedane ani użyte, konieczne jest, aby Komisja oceniła zakres, w jakim niszczenie takich produktów odbywa się w praktyce, z uwzględnieniem informacji udostępnionych w razie potrzeby przez podmioty gospodarcze. Aby zapewnić proporcjonalność tego obowiązku, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 TFUE w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez określenie konkretnych odstępstw, w ramach których niszczenie niesprzedanych produktów konsumpcyjnych może być nadal dozwolone, na przykład ze względu na kwestie zdrowia i bezpieczeństwa. Aby monitorować skuteczność takiego zakazu i zniechęcać do jego obchodzenia, podmioty gospodarcze powinny być zobowiązane do ujawniania liczby i wagi niesprzedanych produktów konsumpcyjnych, których się pozbyto, oraz przyczyn pozbycia się ich oraz obowiązujących odstępstw. Ponadto, aby uniknąć nadmiernego obciążenia administracyjnego dla mikroprzedsiębiorstw i małych przedsiębiorstw, należy zwolnić je z zakazu niszczenia określonych produktów ustanowionego w niniejszym rozporządzeniu. Zakaz ten powinien zacząć obowiązywać w odniesieniu do średnich przedsiębiorstw sześć lat po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia. Jeżeli jednak istnieją wiarygodne dowody potwierdzające, że mikroprzedsiębiorstwa i małe przedsiębiorstwa mogłyby być wykorzystywane do obchodzenia tego zakazu, Komisja powinna mieć możliwość wprowadzenia w aktach delegowanych wymogu, aby zakaz niszczenia niesprzedanych produktów konsumenckich lub obowiązek ujawniania informacji miały zastosowanie do tych przedsiębiorstw w odniesieniu do określonych produktów.

- (59) Nie należy uniemożliwiać państwom członkowskim wprowadzania lub utrzymywania środków krajowych w odniesieniu do niszczenia niesprzedanych produktów konsumpcyjnych w przypadku produktów, które nie podlegają zakazowi na mocy niniejszego rozporządzenia, pod warunkiem że takie środki są zgodne z prawem Unii.
- (60) W oparciu o informacje ujawnione przez podmioty gospodarcze i wynikające z innych dostępnych dowodów Komisja powinna opublikować na swojej stronie internetowej skonsolidowane informacje dotyczące niszczenia niesprzedanych produktów konsumpcyjnych oraz określić w planie prac produkty, w odniesieniu do których należy rozważyć wprowadzenie zakazu niszczenia. W pierwszym planie prac należy uwzględnić sprzęt elektryczny i elektroniczny.
- (61) Podmioty gospodarcze powinny odpowiadać za zgodność produktów z wymogami ekoprojektu, stosownie do roli odgrywanej przez nie w łańcuchu dostaw, tak aby zapewnić swobodny przepływ tych produktów na rynku wewnętrznym oraz poprawić ich zrównoważoność. Podmioty gospodarcze uczestniczące w łańcuchu dostaw i sieci dystrybucji powinny zastosować właściwe środki w celu zapewnienia udostępniania przez nie na rynku wyłącznie produktów zgodnych z niniejszym rozporządzeniem i aktami delegowanymi przyjętymi na jego podstawie.
- (62) Ponieważ producenci posiadają dokładną wiedzę o procesie projektowania i produkcji, powinni być odpowiedzialni za przeprowadzenie stosownej procedury oceny zgodności lub za zlecenie jej przeprowadzenia.
- (63) W celu zabezpieczenia funkcjonowania rynku wewnętrznego należy zapewnić, aby produkty pochodzące z państw trzecich wprowadzane na rynek Unii były zgodne z niniejszym rozporządzeniem i z aktami delegowanymi przyjętymi na jego podstawie, niezależnie od tego, czy są przywożone jako produkty, części składowe czy produkty pośrednie. W szczególności konieczne jest zapewnienie, aby producenci przeprowadzili odpowiednie procedury oceny zgodności w odniesieniu do tych produktów. Dlatego importerzy powinni mieć obowiązek zapewnienia, aby produkty, które wprowadzają do obrotu, spełniały te wymogi oraz aby właściwe organy krajowe mogły skontrolować oznakowanie CE i dokumentację sporządzoną przez producentów. Importerzy powinni mieć także obowiązek zapewnienia, w stosownych przypadkach, dostępności cyfrowego paszportu produktu w przypadku tych produktów.
- (64) Wprowadzając produkt do obrotu, importerzy powinni podać na produkcie swoją nazwę, zarejestrowaną nazwę handlową lub zarejestrowany znak towarowy oraz adres pocztowy, a także środki komunikacji elektronicznej, za pomocą których można się z nim skontaktować. Należy wprowadzić odstępstwa w przypadkach, gdy wielkość produktu uniemożliwia takie oznaczenia lub gdy importerzy musieliby otworzyć opakowanie, aby umieścić na produkcie nazwę i adres, lub gdy produkt jest za mały, aby umieścić na nim takie informacje.
- (65) W przypadku gdy dystrybutorzy udostępniają na rynku produkty po wprowadzeniu ich do obrotu przez producenta lub importera, powinni oni działać z należyłą starannością w odniesieniu do mających zastosowanie wymogów ekoprojektu. Dystrybutorzy powinni również zapewnić, aby ich postępowanie z produktami nie miało negatywnego wpływu na zgodność tych produktów z niniejszym rozporządzeniem lub aktami delegowanymi przyjętymi na jego podstawie.
- (66) Dystrybutorzy i importerzy, ze względu na bliski związek z rynkiem i ważną rolę w zapewnianiu zgodności produktów, powinni być zaangażowani w zadania związane z nadzorem rynku, realizowane przez właściwe organy krajowe, oraz powinni być przygotowani do aktywnego udziału w wykonywaniu tych zadań poprzez przekazywanie tym organom wszystkich niezbędnych informacji dotyczących danego produktu.

- (67) Z uwagi na to, że sprzedawcy oferują produkty na sprzedaż, do najmu lub na sprzedaż ratalną bądź prezentują produkty klientom lub instalatorom, muszą oni zapewnić swoim klientom – w tym potencjalnym klientom – skuteczny dostęp do informacji wymaganych na mocy niniejszego rozporządzenia, także w przypadku sprzedaży na odległość. W szczególności w niniejszym rozporządzeniu należy zobowiązać sprzedawców do zapewnienia klientom – w tym potencjalnym klientom – dostępu do cyfrowego paszportu produktu oraz do wyraźnego eksponowania etykiet, zgodnie z obowiązującymi wymogami. Sprzedawcy powinni dopełniać tego obowiązku za każdym razem, gdy produkt jest oferowany na sprzedaż, do najmu lub na sprzedaż ratalną.
- (68) Aby ułatwić wybór bardziej zrównoważonych produktów, etykiety – jeśli są wymagane – należy wyeksponować w sposób dobrze widoczny i umożliwiający identyfikację. Powinny one być rozpoznawalne jako etykiety należące do danego produktu, bez konieczności odczytywania przez klientów, w tym potencjalnych klientów, marki i numeru modelu na etykietach. Etykiety powinny przyciągać uwagę klienta oglądającego prezentowane produkty. W celu zapewnienia, aby etykiety były dostępne dla klientów rozważających zakup, zarówno sprzedawca, jak i odpowiedzialny podmiot gospodarczy powinni pokazywać je w każdej reklamie produktu, także w przypadku sprzedaży na odległość, w tym przez internet.
- (69) Importerzy lub dystrybutorzy wprowadzający do obrotu produkt objęty aktem delegowanym przyjętym na podstawie niniejszego rozporządzenia pod własną nazwą lub znakiem towarowym albo modyfikujący taki produkt przed oddaniem go do użytku w sposób, który może wpłynąć na zgodność produktu z niniejszym rozporządzeniem lub z odpowiednim aktem delegowanym, powinni być uznani za producenta i przejąć jego obowiązki z tego tytułu.
- (70) Dostawcy internetowych platform handlowych odgrywają kluczową rolę w łańcuchu dostaw, umożliwiając podmiotom gospodarczym dotarcie do dużej liczby klientów. Ze względu na ich istotną rolę jako pośredników w sprzedaży produktów między podmiotami gospodarczymi a klientami dostawcy internetowych platform handlowych powinni przyjąć odpowiedzialność za sprzedaż produktów, które nie spełniają wymogów ekoprojektu, i powinni współpracować z organami nadzoru rynku. W dyrektywie 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽⁴³⁾ określono ogólne ramy handlu elektronicznego i nałożono określone obowiązki na platformy internetowe. W rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/2065⁽⁴⁴⁾ uregulowano kwestie odpowiedzialności i rozliczalności dostawców usług pośrednich w internecie w odniesieniu do nielegalnych treści, w tym produktów, które nie spełniają wymogów ekoprojektu. Opierając się na tych ogólnych ramach, należy wprowadzić szczegółowe wymagania, aby skutecznie przeciwdziałać sprzedaży przez internet produktów niespełniających wymogów.
- (71) Ważne jest, aby dostawcy internetowych platform handlowych ściśle współpracowali z organami nadzoru rynku. Na podmioty świadczące usługi społeczeństwa informacyjnego nałożono obowiązek współpracy z organami nadzoru rynku zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1020⁽⁴⁵⁾ w odniesieniu do produktów objętych tym rozporządzeniem, w tym produktów, w przypadku których na mocy niniejszego rozporządzenia określono wymogi ekoprojektu. W tym celu powinny mieć zastosowanie ogólne obowiązki określone w rozdziale IV rozporządzenia (UE) 2022/2065, w szczególności obowiązek w zakresie zgodności w fazie projektowania dotyczący dostawców internetowych platform handlowych określony w art. 31 rozporządzenia (UE) 2022/2065. Na potrzeby art. 31 ust. 3 rozporządzenia (UE) 2022/2065 dostawcy internetowych platform handlowych powinni korzystać m.in. z informacji dostępnych w publicznym interfejsie użytkownika systemu informacyjnego i komunikacyjnego, o którym mowa w art. 34 rozporządzenia (UE) 2019/1020. Dostawcy internetowych platform handlowych powinni również współpracować z organami nadzoru rynku w celu zwalczania nielegalnych treści związanych z produktami niezgodnymi z wymogami. Działania w ramach tej współpracy powinny obejmować ustanowienie regularnej i zorganizowanej wymiany informacji na temat działań podejmowanych przez dostawców internetowych platform handlowych, w tym usuwania ofert. Dostawcy internetowych platform handlowych powinni również zapewnić dostęp do swoich interfejsów, aby pomóc organom nadzoru rynku w wykrywaniu niezgodnych z wymogami produktów sprzedawanych przez internet. Ponadto jest możliwe, że organy nadzoru rynku byłyby również zmuszone do pozyskiwania danych z internetowych platform handlowych.
- (72) W art. 14 rozporządzenia (UE) 2019/1020 nadano organom nadzoru rynku – w przypadku braku innych skutecznych środków umożliwiających wyeliminowanie poważnego ryzyka – uprawnienia do żądania usunięcia z interfejsu online treści odnoszących się do produktów niezgodnych z wymogami. Uprawnienia przyznane organom nadzoru rynku na podstawie tego rozporządzenia powinny mieć zastosowanie również w kontekście niniejszego rozporządzenia. Aby zapewnić skuteczny nadzór rynku na podstawie niniejszego rozporządzenia oraz

⁽⁴³⁾ Dyrektywa 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (dyrektywa o handlu elektronicznym) (Dz.U. L 178 z 17.7.2000, s. 1).

⁽⁴⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/2065 z dnia 19 października 2022 r. w sprawie jednolitego rynku usług cyfrowych i zmiany dyrektywy 2000/31/WE (akt o usługach cyfrowych) (Dz.U. L 277 z 27.10.2022, s. 1).

⁽⁴⁵⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1020 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie nadzoru rynku i zgodności produktów oraz zmieniające dyrektywę 2004/42/WE oraz rozporządzenia (WE) nr 765/2008 i (UE) nr 305/2011 (Dz.U. L 169 z 25.6.2019, s. 1).

zapobiec obecności na rynku Unii produktów niezgodnych z wymogami, uprawnienia te należy jednak stosować we wszystkich koniecznych i proporcjonalnych przypadkach, w tym w odniesieniu do produktów stwarzających mniej niż poważne ryzyko. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z art. 9 rozporządzenia (UE) 2022/2065.

- (73) Zapewnienie identyfikowalności produktu w całym łańcuchu dostaw ułatwia organom nadzoru rynku realizację zadania polegającego na identyfikacji podmiotów gospodarczych, które wprowadziły do obrotu lub udostępniły na rynku produkty niespełniające wymogów. Podmioty gospodarcze powinny zatem być zobowiązane do przechowywania przez określony czas informacji na temat swoich transakcji.
- (74) Aby przyspieszyć i uprościć weryfikację zgodności produktów wprowadzanych do obrotu, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 TFUE w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez zobowiązanie podmiotów gospodarczych, w stosownych przypadkach, do udostępniania w formie elektronicznej określonych części dokumentacji technicznej zarówno właściwym organom krajowym, jak i Komisji. Umożliwiłoby to właściwym organom krajowym dostęp do tych informacji bez konieczności składania wniosku, a jednocześnie dalej gwarantować ochronę tajemnicy przedsiębiorstwa i praw własności intelektualnej. Do możliwych sposobów udostępniania takich informacji w formie elektronicznej należy co do zasady zaliczyć cyfrowy paszport produktu lub umieszczenie ich w części bazy danych o produktach dotyczącej zgodności, o której mowa w rozporządzeniu (UE) 2017/1369, lub na stronie internetowej podmiotu gospodarczego. Obowiązek ten nie powinien naruszać prawa właściwych organów krajowych do dostępu na żądanie do pozostałych części dokumentacji technicznej.
- (75) Aby umożliwić lepsze oszacowanie penetracji rynku przez odnośne produkty, lepsze przygotowanie badań wykorzystywanych podczas opracowywania lub aktualizowania wymogów ekoprojektu i planów prac, a także pomóc w określaniu udziału w rynku poszczególnych grup produktów w celu szybszego formułowania wymogów ekoprojektu lub ich przeglądu, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 TFUE, uzupełniających niniejsze rozporządzenie poprzez wprowadzenie wymogu gromadzenia odpowiednich i wiarygodnych danych dotyczących sprzedaży produktów oraz umożliwienie gromadzenia takich danych przez Komisję lub w jej imieniu bezpośrednio od producentów lub sprzedawców detalicznych. Przyjmując przepisy dotyczące monitorowania i sprawozdawczości, Komisja powinna wziąć pod uwagę potrzebę zmaksymalizowania ilości dostępnych danych na temat penetracji rynku oraz zminimalizowania obciążenia administracyjnego dla podmiotów gospodarczych, zwłaszcza MŚP.
- (76) W celu poprawy przyszłych wymogów ekoprojektu oraz zwiększenia zaufania użytkowników końcowych w kwestii wykrywania i korygowania odchyłeń między zużyciem energii podczas użytkowania a innymi parametrami efektywności, których pomiaru dokonuje się w warunkach testowych i w warunkach rzeczywistego funkcjonowania, Komisja powinna mieć dostęp do danych nieosobowych o rzeczywistym zużyciu energii przez produkty podczas ich użytkowania oraz, w stosownych przypadkach, do informacji o innych parametrach efektywności. W tym celu należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 290 TFUE w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez wprowadzenie wymogu rejestrowania zużycia energii podczas użytkowania poszczególnych produktów, podobnie jak w przypadku pojazdów drogowych, oraz innych odpowiednich parametrów efektywności i wyświetlania takich danych użytkownikowi końcowemu. W przypadku produktów podłączonych do internetu należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez zobowiązanie podmiotów gospodarczych do zdalnego gromadzenia nieosobowych danych dotyczących użytkowania i przekazywania tych danych Komisji, ponieważ jest to niezbędne do określenia efektywności produktów i informowania opinii publicznej. W przypadku produktów, których efektywność w znacznym stopniu zależy również od warunków klimatycznych lub geograficznych, należy również gromadzić i zgłaszać ogólne informacje klimatyczne lub geograficzne w sposób uniemożliwiający identyfikację konkretnej lokalizacji indywidualnych urządzeń. Użytkownicy końcowi powinni wyrazić jednoznacznie zgodę na gromadzenie informacji, które ich zdaniem mogą być udostępniane. Nie należy zezwalać na gromadzenie informacji o takim zachowaniu urządzeń, które występuje w sytuacji, gdy dana osoba może zasadnie oczekiwać, że nie ma miejsca obserwacja ani nagrywanie, ani na gromadzenie informacji, które umożliwiałyby lub mogłyby umożliwić identyfikację osób lub wyciąganie wniosków z ich zachowania.
- (77) Aby ułatwić weryfikację zgodności z wymogami ekoprojektu, w tym ułatwić ocenę zgodności i nadzór rynku, Komisja powinna mieć uprawnienia do nakazywania w należycie uzasadnionych przypadkach, by podmioty w łańcuchu dostaw bezpłatnie dostarczały informacje na temat swoich dostaw, takie jak ilość i rodzaj lub skład chemiczny zastosowanych materiałów lub zastosowanego procesu produkcji, lub też informacje na temat warunków świadczenia przez nich usług. Powinno być również możliwe udzielanie producentom dostępu do dokumentów zawierających takie informacje lub do rzeczywistych zakładów należących do podmiotów w łańcuchu dostaw, tak by mogli oni bezpośrednio uzyskać dostęp do potrzebnych informacji, gdy podmioty w łańcuchu dostaw nie dostarczyły ich w rozsądnym terminie. Komisja powinna również mieć uprawnienia, by umożliwić jednostkom notyfikowanym i organom krajowym weryfikację poprawności informacji związanych z działalnością podmiotów w łańcuchu dostaw.

- (78) W celu zapewnienia skutecznego i zharmonizowanego stosowania wymogów ekoprojektu przyjętych na podstawie niniejszego rozporządzenia, w tym dotyczących takich aspektów jak zużycie energii lub efektywność energetyczna, trwałość i niezawodność oraz zawartość materiałów z recyklingu, pomiaru zgodności z tymi wymogami należy dokonywać, stosując wiarygodne, poprawne i odtwarzalne metody, w których uwzględnia się powszechnie uznane najnowocześniejsze procedury. Akty delegowane określające wymogi ekoprojektu w zakresie produktów powinny co do zasady obejmować specyfikacje dotyczące badań, pomiarów lub obliczeń niezbędnych do ustalenia lub weryfikacji zgodności. Ponadto należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 TFUE w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez wprowadzenie wymogu stosowania narzędzi cyfrowych odzwierciedlających obowiązujące wymogi w zakresie obliczania, aby zapewnić ich zharmonizowane stosowanie.
- (79) Aby zapewnić osiągnięcie zamierzonych skutków wymogów ekoprojektu, w niniejszym rozporządzeniu należy określić kompleksowe i nadrzędne przepisy mające zastosowanie do wszystkich produktów objętych wymogami ekoprojektu i zakazać obchodzenia takich wymogów. W związku z tym należy zakazać wszelkich praktyk prowadzących do nieuzasadnionej zmiany efektywności produktu podczas badań zgodności lub w krótkim czasie po oddaniu produktu do użytku, która to zmiana prowadzi do deklarowanej efektywności błędnie odzwierciedlającej rzeczywistą efektywność produktu podczas jego użytkowania.
- (80) W stosownych przypadkach akty delegowane określające wymogi ekoprojektu powinny móc odnosić się do stosowania norm w celu ustalenia lub weryfikacji zgodności. W celu zapewnienia, aby na rynku wewnętrznym nie występowały bariery w handlu, takie normy należy zharmonizować na poziomie Unii. Po przyjęciu odniesienia do takich norm zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1025/2012⁽⁴⁶⁾ i opublikowaniu go w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* produkty zgodne z takimi normami należy uznać za zgodne z wymogami ekoprojektu przyjętymi zgodnie z niniejszym rozporządzeniem w zakresie, w jakim podlegają one odpowiednim normom zharmonizowanym. Podobnie metody badań, pomiarów lub obliczeń zgodne z normami zharmonizowanymi należy uznać za zgodne z wymogami dotyczącymi metod badań, pomiarów i obliczeń określonymi w odpowiednich aktach delegowanych ustanawiających wymogi ekoprojektu w zakresie, w jakim podlegają one odpowiednim normom zharmonizowanym.
- (81) Obecne unijne ramy normalizacyjne, które opierają się na zasadach nowego podejścia określonych w rezolucji Rady z dnia 7 maja 1985 r. w sprawie nowego podejścia do harmonizacji i norm technicznych⁽⁴⁷⁾ oraz na rozporządzeniu (UE) nr 1025/2012, stanowią domyślnie ramy opracowywania norm przewidujących domniemanie zgodności z odpowiednimi wymogami określonymi w niniejszym rozporządzeniu. W przypadku braku odpowiednich odniesień do norm zharmonizowanych Komisja powinna mieć możliwość przyjmowania aktów wykonawczych określających wspólne specyfikacje stanowiące wyjątkowe rozwiązanie awaryjne, w celu ułatwienia producentom spełnienia wymogów ekoprojektu, na przykład jeżeli proces normalizacji jest zablokowany z powodu braku konsensusu pomiędzy zainteresowanymi stronami lub występują opóźnienia w ustanawianiu normy zharmonizowanej i nie można dotrzymać ustalonego terminu. Takie opóźnienia mogą wystąpić na przykład z powodu nieosiągnięcia wymaganej jakości. Ponadto zastosowanie tego rozwiązania powinno być możliwe w przypadku, gdy Komisja ograniczyła lub wycofała odniesienia do odpowiednich norm zharmonizowanych zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1025/2012. Zgodność ze wspólnymi specyfikacjami powinna również uzasadniać domniemanie zgodności. Aby zapewnić skuteczność, Komisja powinna zaangażować odpowiednich interesariuszy w proces ustanawiania wspólnych specyfikacji obejmujących wymogi ekoprojektu przyjęte zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.
- (82) Aby podmioty gospodarcze mogły wykazać, że produkty udostępniane na rynku spełniają wymogi ekoprojektu przyjęte na podstawie niniejszego rozporządzenia, a właściwe organy mogły to sprawdzić, Komisji należy przekazać uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 TFUE w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez ustanowienie procedur oceny zgodności odpowiednich i proporcjonalnych do charakteru danego produktu oraz jego regulowanych parametrów. Aby zapewnić spójność z innymi przepisami prawa Unii, procedury oceny zgodności należy wybrać spośród modułów wewnętrznej kontroli produkcji zawartych w niniejszym rozporządzeniu oraz modułów zawartych w decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr 768/2008/WE⁽⁴⁸⁾, w kolejności od najmniej do najbardziej rygorystycznych. W celu zapewnienia, aby mający zastosowanie moduł był odpowiedni i proporcjonalny do charakteru danego produktu i jego regulowanych parametrów, Komisja powinna w razie potrzeby dostosować wybrany moduł.

⁽⁴⁶⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1025/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie normalizacji europejskiej, zmieniające dyrektywy Rady 89/686/EWG i 93/15/EWG oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 94/9/WE, 94/25/WE, 95/16/WE, 97/23/WE, 98/34/WE, 2004/22/WE, 2007/23/WE, 2009/23/WE i 2009/105/WE oraz uchylające decyzję Rady 87/95/EWG i decyzję Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1673/2006/WE (Dz.U. L 316 z 14.11.2012, s. 12).

⁽⁴⁷⁾ Dz.U. C 136 z 4.6.1985, s. 1.

⁽⁴⁸⁾ Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady nr 768/2008/WE z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie wspólnych ram dotyczących wprowadzania produktów do obrotu, uchylająca decyzję Rady 93/465/EWG (Dz.U. L 218 z 13.8.2008, s. 82).

- (83) Producenci powinni sporządzać deklaracje zgodności UE, aby przedstawić informacje na temat zgodności produktów z niniejszym rozporządzeniem. Producenci mogą być również zobowiązani do sporządzania deklaracji zgodności UE na podstawie innych przepisów prawa Unii. Aby zagwarantować skuteczny dostęp do informacji w celu nadzoru rynku, należy sporządzić jedną deklarację zgodności UE odnoszącą się do wszystkich przepisów prawa Unii. Aby zmniejszyć obciążenie administracyjne podmiotów gospodarczych, należy zapewnić, aby ta jedna deklaracja zgodności UE była dokumentacją składającą się z odpowiednich indywidualnych deklaracji zgodności UE.
- (84) Rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 765/2008⁽⁴⁹⁾ ustanowiono zasady akredytacji jednostek oceniających zgodność i ogólne zasady regulujące oznakowanie CE oraz jego związek z innymi typami oznakowania. Rozporządzenie to powinno mieć zastosowanie do produktów objętych niniejszym rozporządzeniem, tak aby produkty korzystające ze swobodnego przepływu towarów w Unii spełniały wymogi zapewniające wysoki poziom ochrony interesów publicznych, takich jak zdrowie ludzkie, bezpieczeństwo i ochrona środowiska. Jeżeli w przypadku produktu przyjęto wymogi ekoprojektu, oznakowanie CE powinno potwierdzać zgodność produktu z niniejszym rozporządzeniem i przyjętymi na jego podstawie wymogami ekoprojektu w zakresie, w jakim odnoszą się one do tego produktu. Zważywszy, że w niniejszym rozporządzeniu przewiduje się określenie wymogów ekoprojektu dla szerokiej gamy produktów, akty delegowane ustanawiające te wymogi powinny o określać przepisy dotyczące oznakowania zgodności w odniesieniu do wymogów ekoprojektu, aby zapewnić spójność z wymogami wynikającymi z prawa Unii mającymi zastosowanie do objętych nimi produktów, zapobiec myleniu ich z innymi oznakowaniami oraz zminimalizować obciążenie administracyjne podmiotów gospodarczych.
- (85) Niektóre moduły oceny zgodności określone w decyzji nr 768/2008/WE wymagają udziału jednostek oceniających zgodność. W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszego rozporządzenia organy państw członkowskich powinny notyfikować Komisji te jednostki.
- (86) W celu zapewnienia spójnego poziomu jakości przeprowadzania oceny zgodności należy ustanowić wymogi mające zastosowanie do organów notyfikujących uczestniczących w ocenie, notyfikacji i monitorowaniu jednostek notyfikowanych. Państwa członkowskie powinny w szczególności zapewnić, aby organ notyfikujący był obiektywny i bezstronny w odniesieniu do tej działalności. Ponadto organy notyfikujące powinny mieć obowiązek ochrony poufności informacji, które otrzymują, niemniej jednak powinny mieć możliwość wymiany informacji na temat jednostek notyfikowanych z organami krajowymi, organami notyfikującymi z innych państw członkowskich oraz z Komisją w celu zapewnienia spójności w ocenie zgodności. Aby skutecznie określać i monitorować kompetencje i niezależność jednostek wnioskujących, organy notyfikujące powinny oceniać wyłącznie konkretny wnioskujący o notyfikację podmiot prawny, nie biorąc pod uwagę spółek dominujących ani spółek-siostr. Z tego samego względu organy notyfikujące powinny oceniać jednostki wnioskujące pod kątem wszystkich stosownych wymogów i zadań związanych z oceną zgodności, opierając się na normach zharmonizowanych w zakresie wymogów i zadań objętych tymi normami.
- (87) Z uwagi na ich kluczową rolę w zapewnianiu wiarygodności ocen zgodności w odniesieniu do wymogów ekoprojektu ważne jest, aby organy notyfikujące dysponowały odpowiednią liczbą kompetentnych pracowników oraz wystarczającymi środkami finansowymi umożliwiającymi właściwą realizację powierzonych im zadań.
- (88) Istotne jest, by wszystkie jednostki notyfikowane realizowały swe zadania na takim samym poziomie oraz zgodnie z warunkami równej konkurencji i autonomii. Z tego względu należy ustanowić wymogi wobec jednostek oceniających zgodność, które chcą uzyskać status jednostki notyfikowanej, aby prowadzić działania w zakresie oceny zgodności. Wymogi te powinny mieć stałe zastosowanie, aby zapewnić utrzymanie poziomu kompetencji jednostki notyfikowanej. W celu zapewnienia autonomii jednostki notyfikowanej, od jednostki tej oraz od zatrudnianego przez nią personelu należy wymagać utrzymania niezależności od podmiotów gospodarczych w łańcuchu wartości produktów będących przedmiotem notyfikacji oraz od innych przedsiębiorstw, w tym od stowarzyszeń przedsiębiorców oraz spółek dominujących i spółek-siostr, spółek zależnych i podwykonawców.
- (89) Jeżeli jednostka oceniająca zgodność wykaże spełnienie kryteriów określonych w normach zharmonizowanych, należy zakładać, że spełnia odpowiednie wymagania określone w niniejszym rozporządzeniu.
- (90) Jednostki oceniające zgodność często zlecają realizację części zadań związanych z oceną zgodności podwykonawcom lub korzystają z usług jednostek zależnych. Aby zapewnić zgodność produktów wprowadzanych do obrotu w Unii z wymogami ekoprojektu, w ramach wykonywania zadań oceny zgodności zgodnie z niniejszym rozporządzeniem podwykonawcy i spółki zależne powinny spełniać te same wymagania co jednostki notyfikowane.

⁽⁴⁹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 765/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. ustanawiające wymagania w zakresie akredytacji i uchylające rozporządzenie (EWG) nr 339/93 (Dz.U. L 218 z 13.8.2008, s. 30).

Aby to zapewnić, odpowiednie jednostki notyfikowane powinny ustanowić procedury bieżącego monitorowania kompetencji, działań i efektywności swoich podwykonawców lub jednostek zależnych, na przykład przez matrycę kompetencji.

- (91) Aby organy notyfikujące mogły skutecznie określać i monitorować kompetencje i niezależność jednostek wnioskujących, organy notyfikujące powinny pozostać autonomiczne. W związku z tym niektóre działania i procesy decyzyjne z zakresu oceny zgodności produktów i innych działań wewnątrz jednostki notyfikowanej powinna prowadzić tylko i wyłącznie dana jednostka notyfikowana.
- (92) Aby uprościć proces określania i monitorowania kompetencji oraz niezależności jednostek wnioskujących, jednostki wnioskujące powinny przedstawić opis, w jaki sposób odpowiedni personel oraz status i zadania tego personelu odpowiadają zadaniom z zakresu oceny zgodności, w odniesieniu do których te jednostki zamierzają zostać jednostkami notyfikowanymi; opis ten może mieć formę matrycy kompetencji umożliwiającej organowi notyfikującemu przeprowadzenie bardziej efektywnej oceny adekwatności personelu i zachowania autonomii przez jednostki notyfikowane. Jednostki notyfikowane powinny zapewnić rotację personelu wykonującego różne zadania związane z oceną zgodności.
- (93) Usługi świadczone przez jednostki notyfikowane w państwie członkowskim mogą dotyczyć produktów udostępnianych na rynku w całej Unii, dlatego należy zapewnić pozostałym państwom członkowskim i Komisji możliwość wnoszenia sprzeciwu wobec jednostek notyfikowanych.
- (94) W celu ułatwienia i przyspieszenia procedury oceny zgodności oraz w celu zapewnienia równego traktowania podmiotów gospodarczych konieczne jest, aby jednostki notyfikowane spójnie stosowały procedury oceny zgodności bez niepotrzebnego obciążania podmiotów gospodarczych.
- (95) Przed podjęciem ostatecznej decyzji w sprawie przyznania lub nieprzyznania produktowi certyfikatu zgodności podmiot gospodarczy, który chce wprowadzić ten produkt na rynek, powinien otrzymać możliwość tylko jednokrotnego uzupełnienia odpowiedniej dokumentacji. Ograniczenie to jest niezbędne do zapewnienia, aby jednostki notyfikowane nie mogły wspierać producentów we wprowadzaniu zmian, dopóki nie zostanie osiągnięta zgodność, ponieważ oznaczałoby to, że świadczona usługa przypomina usługę doradczą, i mogłoby w praktyce osłabić charakter zadań realizowanych przez jednostki notyfikowane jako działań na rzecz interesu publicznego. W stosownych przypadkach jednostki notyfikowane powinny mieć również możliwość ograniczania, zawieszania lub cofania wszelkich certyfikatów lub decyzji o zatwierdzeniu.
- (96) Aby ułatwić identyfikację i eliminowanie przypadków niezgodności jednostek notyfikowanych, producentów lub produktów, jednostki notyfikowane powinny czynnie udzielać organom notyfikującym lub organom nadzoru rynku odpowiednich informacji, którymi dysponują.
- (97) Należy koniecznie zapewnić skuteczną wymianę informacji między jednostkami notyfikowanymi a organami nadzoru rynku, również z innych państw członkowskich. W tym celu organy notyfikujące i jednostki notyfikowane powinny podejmować działania następcze w związku z wnioskami organów nadzoru rynku o udzielenie informacji.
- (98) Komisja powinna umożliwić odpowiednią koordynację jednostek notyfikowanych i współpracę między nimi. Aby zapewnić zharmonizowane stosowanie wymogów ekoprojektu, jednostki notyfikowane powinny omawiać i koordynować kwestie, w których mogą występować rozbieżności. W tym procesie powinny one uwzględniać odpowiednie wytyczne i zalecenia wydane przez właściwe komitety techniczne europejskich organów normalizacyjnych.
- (99) Aby zachęcić konsumentów do dokonywania zrównoważonych wyborów, zwłaszcza gdy najbardziej zrównoważone produkty nie są wystarczająco przystępne cenowo, można przewidzieć takie mechanizmy jak bony ekologiczne i zielone opodatkowanie. Jeżeli państwa członkowskie podejmą decyzję o stosowaniu zachęt w celu nagradzania najlepszych produktów, powinny one objąć tymi zachętami dwie najwyższe reprezentowane klasy efektywności, określone w aktach delegowanych przyjętych na podstawie niniejszego rozporządzenia, niekoniecznie w ujęciu kumulatywnym, jeżeli klasy efektywności są ustalane w odniesieniu do więcej niż jednego parametru. W przypadku produktów związanych z energią objętych rozporządzeniem (UE) 2017/1369 lub w przypadku opon objętych wymogami rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/740⁽⁵⁰⁾ w sprawie etykietowania

⁽⁵⁰⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/740 z dnia 25 maja 2020 r. w sprawie etykietowania opon pod kątem efektywności paliwowej i innych parametrów, zmieniające rozporządzenie (UE) 2017/1369 oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1222/2009 (Dz.U. L 177 z 5.6.2020, s. 1).

opon pod kątem efektywności paliwowej i innych parametrów, zamiast kryteriów określonych w niniejszym rozporządzeniu zastosowanie powinny mieć kryteria określone w dwóch wspomnianych aktach. Państwa członkowskie nie powinny jednak mieć możliwości zakazania wprowadzania produktu do obrotu ze względu na jego klasę efektywności. Wprowadzenie zachęt ze strony państw członkowskich powinno pozostać bez uszczerbku dla stosowania unijnych zasad pomocy państwa.

- (100) Zamówienia publiczne stanowią 14 % PKB Unii. Aby przyczynić się do realizacji celu, jakim jest osiągnięcie neutralności klimatycznej, poprawa efektywności energetycznej i efektywna gospodarka zasobami oraz przejście na gospodarkę o obiegu zamkniętym, która chroni zdrowie publiczne i bioróżnorodność, poprzez zapewnienie wystarczającego popytu na produkty bardziej zrównoważone środowiskowo, instytucje i podmioty zamawiające powinny, w stosownych przypadkach, dostosować zamówienia do konkretnych wymogów zielonych zamówień publicznych. W porównaniu z dobrowolnym podejściem obowiązkowe wymogi zielonych zamówień publicznych zagwarantują maksymalizację efektu dźwigni w zakresie wydatków publicznych w celu zwiększenia popytu na produkty o większej efektywności. Państwa członkowskie powinny oferować krajowym instytucjom zamawiającym pomoc w podnoszeniu i zmianie kwalifikacji pracowników odpowiedzialnych za zielone zamówienia publiczne. Wymogi zielonych zamówień publicznych powinny być wymogami minimalnymi, co oznacza, że instytucje i podmioty zamawiające powinny móc uzupełnić i zaostrzyć wymogi. Wymogi powinny być przejrzyste, obiektywne i niedyskryminujące. Postępowanie o udzielenie zamówienia publicznego powinno być prowadzone przez instytucje zamawiające i podmioty zamawiające zgodnie z dyrektywami Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE⁽⁵¹⁾ i 2014/25/UE⁽⁵²⁾ oraz obowiązującymi przepisami sektorowymi, a także z międzynarodowymi zobowiązaniami Unii, w tym Porozumieniem w sprawie zamówień rządowych i innymi umowami międzynarodowymi, którymi związana jest Unia. Wspomniane wymogi pozostają bez uszczerbku dla możliwości powoływania się przez instytucje zamawiające i podmioty zamawiające na wyłączenia lub zwolnienia dotyczące zamówień publicznych określone w prawie Unii, w szczególności w dyrektywach 2014/24/UE i 2014/25/UE. Wymogi określone dla konkretnych grup produktów powinny być respektowane nie tylko w przypadku bezpośredniego zamawiania tych produktów w ramach zamówień publicznych na dostawy, ale również w ramach zamówień publicznych na roboty budowlane lub usługi, jeżeli produkty te będą wykorzystywane do działań stanowiących przedmiot tych zamówień. Wymogi należy określić w odniesieniu do aspektów produktu, o których mowa w dotyczącym ich akcie delegowanym. W ramach tych wymogów Komisja może określić minimalne obowiązkowe specyfikacje techniczne, zgodnie z którymi produkty muszą osiągać najlepsze możliwe poziomy efektywności określone w odpowiednich aktach delegowanych, w tym, jeżeli takie istnieją, dwie najwyższe klasy efektywności lub oceny punktowe. W związku z tym na przykład instytucje zamawiające i podmioty zamawiające miałyby obowiązek wymagać, aby produkty oferentów spełniały określone wymogi dotyczące śladu węglowego. Zgodnie z przepisami o zamówieniach publicznych minimalne obowiązkowe specyfikacje techniczne nie powinny prowadzić do sztucznego ograniczania konkurencji ani do faworyzowania konkretnego podmiotu gospodarczego. Komisja może również ustanowić minimalne obowiązkowe kryteria udzielenia zamówienia, w tym przypisywać tym kryteriom konkretną wagę, od 15 % do 30 %, aby mogły one znacząco wpłynąć na wybór produktów najbardziej zrównoważonych środowiskowo. W związku z tym na przykład instytucje zamawiające i podmioty zamawiające miałyby obowiązek przypisywania zawartości materiałów w recyklingu w danych produktach minimalnej wagi na poziomie od 20 % do 30 %. W rezultacie w konkretnym postępowaniu o udzielenie zamówienia instytucje zamawiające i podmioty zamawiające miałyby możliwość przypisania zawartości materiałów z recyklingu wagi wyższej niż 30 %, ale nie niższej niż 20 %. W przypadku braku pewności co do dostępności lub kosztów produktów o największej efektywności na unijnym rynku, preferowane powinny być kryteria udzielania zamówienia w stosunku do specyfikacji technicznych. Komisja może również określić warunki i cele realizacji zamówienia, zgodnie z którymi na przykład instytucje zamawiające i podmioty zamawiające powinny udzielać co najmniej 50 % swoich rocznych zamówień na niektóre produkty podmiotom, w których produktach zawartość materiału nadającego się do recyklingu wynosi ponad 70 %. W związku z tym państwa członkowskie mogłyby nadal ustalać wyższe cele w zamówieniach na te produkty. Opracowując akty wykonawcze, a w szczególności rozważając ich ekonomiczną wykonalność dla instytucji zamawiających i podmiotów zamawiających, Komisja powinna wziąć pod uwagę najlepsze pod względem środowiskowym dostępne na rynku produkty i rozwiązania, wpływ wymogów na konkurencję oraz fakt, że różne instytucje zamawiające i podmioty zamawiające w różnych państwach członkowskich mogą mieć różne możliwości finansowe lub inne ograniczenia, takie jak w odniesieniu do warunków klimatycznych lub infrastruktury sieciowej.
- (101) Państwa członkowskie nie powinny zostać pozbawione możliwości wprowadzania lub utrzymywania krajowych środków dotyczących zielonych zamówień publicznych w odniesieniu do grup produktów, dla których wymogi w zakresie zamówień publicznych na podstawie niniejszego rozporządzenia nie zostały jeszcze ustalone; nie powinny także zostać pozbawione możliwości wprowadzania lub utrzymywania bardziej rygorystycznych krajowych wymogów w odniesieniu do produktów objętych zakresem stosowania aktów wykonawczych określających wymogi zielonych zamówień publicznych, z zastrzeżeniem, że takie środki i wymogi są zgodne z prawem Unii.

⁽⁵¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylająca dyrektywę 2004/18/WE (Dz.U. L 94 z 28.3.2014, s. 65).

⁽⁵²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/25/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych, uchylająca dyrektywę 2004/17/WE (Dz.U. L 94 z 28.3.2014, s. 243).

- (102) Skuteczne egzekwowanie wymogów ekoprojektu ma zasadnicze znaczenie dla zapewnienia równej konkurencji na rynku Unii oraz osiągnięcia oczekiwanych korzyści wynikających z niniejszego rozporządzenia i jego wkładu w realizację unijnych celów w zakresie klimatu, energii i obiegu zamkniętego. W związku z tym rozporządzenie (UE) 2019/1020, które ustanawia horyzontalne ramy nadzoru rynku i kontroli produktów wprowadzanych na rynek Unii, powinno mieć zastosowanie do produktów, w przypadku których ustanowiono wymogi ekoprojektu na podstawie niniejszego rozporządzenia, o ile niniejsze rozporządzenie nie zawiera przepisów szczegółowych mających taki sam cel, charakter lub skutek. Ponadto, aby obniżyć problematyczny poziom niezgodności produktów objętych środkami wykonawczymi, które przyjęto na podstawie dyrektywy 2009/125/WE, aby skuteczniej zapobiec niezgodności z przyszłymi wymogami ekoprojektu, a także z uwagi na szerszy zakres i ambitniejsze założenia niniejszego rozporządzenia w porównaniu z dyrektywą 2009/125/WE, w niniejszym rozporządzeniu należy zawrzeć szczegółowe przepisy dodatkowe uzupełniające ramy ustanowione rozporządzeniem (UE) 2019/1020. Celem tych przepisów powinno być dalsze ulepszenie planowania, koordynacji i wspierania starań państw członkowskich oraz zapewnienie Komisji dodatkowych narzędzi, które pomogą zapewnić podjęcie przez organy nadzoru rynku wystarczających działań, aby zapobiec wystąpieniu niezgodności z wymogami ekoprojektu.
- (103) Oprócz organów nadzoru rynku ważną rolę w egzekwowaniu niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do towarów przywożonych odgrywają również organy celne, które w tym celu mogą opierać się na rozporządzeniu Rady (WE) nr 515/97⁽⁵³⁾.
- (104) Aby zapewnić właściwą kontrolę wymogów ekoprojektu na odpowiednią skalę, w krajowej strategii nadzoru rynku przewidzianej w art. 13 rozporządzenia (UE) 2019/1020, państwa członkowskie powinny zawrzeć specjalną sekcję, w której wymienia się produkty lub wymogi uznane przez nie za priorytetowe dla nadzoru rynku na podstawie niniejszego rozporządzenia oraz działania planowane w celu ograniczenia lub wyeliminowania niezgodności odpowiednich produktów lub niezgodności z odpowiednimi wymogami ekoprojektu.
- (105) Priorytety w zakresie nadzoru rynku na podstawie niniejszego rozporządzenia należy określić w oparciu o obiektywne kryteria, takie jak odnotowane poziomy niezgodności lub wpływ na środowisko wynikający z niezgodności. Działania planowane w celu realizacji tych priorytetów powinny być z kolei proporcjonalne do okoliczności, które doprowadziły do nadania im priorytetu.
- (106) Na podstawie danych wprowadzonych do systemu informacyjnego i komunikacyjnego, o którym mowa w rozporządzeniu (UE) 2019/1020, Komisja powinna sporządzić sprawozdanie zawierające informacje na temat rodzaju i liczby przeprowadzonych kontroli, stwierdzonych poziomów niezgodności oraz rodzaju i surowości sankcji zastosowanych w związku z niezgodnością z wymogami ekoprojektu w ciągu czterech poprzednich lat kalendarzowych. Sprawozdanie to powinno zawierać zestawienie działań państw członkowskich z planowanymi działaniami, orientacyjne punkty odniesienia i listę priorytetów dla organów nadzoru rynku. Rozważając przyjęcie aktów wykonawczych zgodnie z art. 11 ust. 4 rozporządzenia (UE) 2019/1020, Komisja powinna uwzględnić wyniki sprawozdań, które sporządziła zgodnie z niniejszym rozporządzeniem na podstawie informacji wprowadzonych przez organy nadzoru rynku do systemu informacyjnego i komunikacyjnego, o którym mowa w rozporządzeniu (UE) 2019/1020, oraz, w stosownych przypadkach, uwzględnić produkty lub grupy produktów objęte aktami delegowanymi przyjętymi na podstawie niniejszego rozporządzenia, w przypadku których stale stwierdza się szczególnie ryzyko lub poważne naruszenia, w trosce o wysoki poziom zgodności z niniejszym rozporządzeniem.
- (107) Aby dodatkowo wzmocnić koordynację organów nadzoru rynku, grupa ds. współpracy administracyjnej (zwana dalej „grupą ADCO”) ustanowiona na mocy rozporządzenia (UE) 2019/1020 powinna – w celu identyfikacji produktów lub wymogów określonych jako priorytetowe dla nadzoru rynku zgodnie z niniejszym rozporządzeniem oraz działań planowanych w celu ograniczenia lub wyeliminowania niezgodności z niniejszym rozporządzeniem – odbywać regularne spotkania i określać wspólne priorytety w zakresie nadzoru rynku, które należy uwzględnić w krajowych strategiach nadzoru rynku państw członkowskich, priorytety w zakresie udzielania wsparcia unijnego oraz wymogi przyjęte na podstawie niniejszego rozporządzenia, które są różnie stosowane lub interpretowane, co prowadzi do zakłóceń na rynku.
- (108) Aby wesprzeć państwa członkowskie w ich staraniach zmierzających do podjęcia wystarczających działań zapobiegających niezgodności z wymogami ekoprojektu, Komisja powinna, w stosownych przypadkach, skorzystać ze środków wsparcia przewidzianych w rozporządzeniu (UE) 2019/1020. Komisja powinna organizować,

⁽⁵³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 515/97 z dnia 13 marca 1997 r. w sprawie wzajemnej pomocy między organami administracyjnymi państw członkowskich i współpracy między państwami członkowskimi a Komisją w celu zapewnienia prawidłowego stosowania przepisów prawa celnego i rolnego (Dz.U. L 82 z 22.3.1997, s. 1).

a w stosownych przypadkach finansować, wspólne projekty z zakresu nadzoru rynku i projekty badawcze w obszarach będących przedmiotem wspólnego zainteresowania, wspólne inwestycje w możliwości nadzoru rynku oraz wspólne programy szkoleniowe dla pracowników organów nadzoru rynku, organów celnych, organów notyfikujących i jednostek notyfikowanych. Ponadto Komisja powinna opracować wytyczne dotyczące sposobu stosowania i egzekwowania wymogów przyjętych na podstawie niniejszego rozporządzenia w stosownych przypadkach, aby zapewnić ich zharmonizowane stosowanie.

- (109) Produkty należy wprowadzać do obrotu wyłącznie wówczas, gdy nie stanowią one zagrożenia. W celu lepszego dostosowania do szczególnego charakteru wymogów ekoprojektu oraz zapewnienia, aby starania w zakresie nadzoru rynku koncentrowały się na braku zgodności z takimi wymogami, na potrzeby niniejszego rozporządzenia produkt stwarzający zagrożenie należy zdefiniować jako produkt, który – ze względu na niespełnienie wymogu ekoprojektu lub niespełnienie wymogu ekoprojektu przez odpowiedzialny podmiot gospodarczy – może mieć negatywny wpływ na środowisko lub inne interesy publiczne, które ten wymóg chroni. Z tej bardziej szczegółowej definicji należy korzystać przy stosowaniu art. 19 i 20 rozporządzenia (UE) 2019/1020.
- (110) Powinna istnieć procedura, w ramach której zainteresowane strony są informowane o środkach, które będą wdrażane w odniesieniu do produktów stwarzających zagrożenie. Procedura ta powinna również umożliwiać organom nadzoru rynku w państwach członkowskich podejmowanie działań na wczesnym etapie w odniesieniu do takich produktów we współpracy z odpowiednimi podmiotami gospodarczymi. W tym celu należy zaktualizować klauzulę ochronną zawartą obecnie w dyrektywie 2009/125/WE i dostosować ją do procedur ochronnych zawartych w innych przepisach prawodawstwa harmonizacyjnego Unii oraz w decyzji nr 768/2008/WE.
- (111) Organy nadzoru rynku powinny mieć prawo wymagać od podmiotów gospodarczych podjęcia działań naprawczych na podstawie ustalenia, że albo produkt nie spełnia wymogów ekoprojektu, albo podmiot gospodarczy naruszył przepisy dotyczące wprowadzania do obrotu lub udostępniania na rynku produktów lub też inne przepisy dotyczące tego podmiotu.
- (112) Podczas przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 290 TFUE szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym konsultacje na poziomie ekspertów, oraz by konsultacje te były prowadzone zgodnie z zasadami ustanowionymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa⁽⁵⁴⁾. W szczególności, aby zapewnić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie udział na równych zasadach w przygotowaniu aktów delegowanych, instytucje te otrzymują wszelkie dokumenty w tym samym czasie co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji mogą systematycznie brać udział w posiedzeniach grup eksperckich Komisji zajmujących się przygotowaniem aktów delegowanych.
- (113) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszego rozporządzenia należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze w odniesieniu do: a) ustanowienia procedur wydawania i weryfikacji cyfrowych danych uwierzytelniających na potrzeby dostępu podmiotów gospodarczych i innych odpowiednich podmiotów do danych przechowywanych w cyfrowym paszporcie produktu zgodnie z ich odpowiednimi prawami; b) określania rozwiązań wykonawczych dotyczących wzajemnego połączenia rejestru oraz unijnego systemu jednego okienka w dziedzinie ceł służącego do wymiany świadectw, w tym przekazywania informacji o niepowtarzalnym identyfikatorze rejestracji; c) ustanawiania wspólnych wymogów dotyczących układu etykiet; d) przyjmowania i aktualizacji wykazu środków samoregulacji ustanowionych jako pełnoprawne alternatywy dla aktu delegowanego przyjętego na podstawie niniejszego rozporządzenia; e) określania szczegółów dotyczących informacji na temat niesprzedanych produktów konsumpcyjnych, których pozbyto się, oraz formatu, w jakim mają być one ujawniane; f) określania, zmiany lub uchylania wspólnych specyfikacji w zakresie wymogów ekoprojektu, zasadniczych wymogów dotyczących cyfrowych paszportów produktów lub wymogów dotyczących metod badań, pomiarów lub obliczeń; g) określania minimalnych wymogów dotyczących udzielania zamówień publicznych na zakup produktów objętych wymogami ekoprojektu lub na roboty bądź usługi, w przypadku gdy produkty te są wykorzystywane do działań stanowiących przedmiot tych zamówień; oraz h) podejmowania decyzji, zgodnie z unijną procedurą w sprawie środków ochronnych, dotyczącej tego, czy dany środek krajowy jest uzasadniony. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011⁽⁵⁵⁾.
- (114) Aby zwiększyć zaufanie do produktów wprowadzanych do obrotu, w szczególności w odniesieniu do ich zgodności z wymogami ekoprojektu, społeczeństwo musi mieć pewność, że na podmioty gospodarcze wprowadzające do obrotu produkty niezgodne z wymogami będą nakładane sankcje. Konieczne jest zatem, aby państwa członkowskie ustanowiły przepisy dotyczące sankcji mających zastosowanie w przypadku naruszenia niniejszego rozporządzenia

⁽⁵⁴⁾ Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1.

⁽⁵⁵⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

i zapewniały ich egzekwowanie. Sankcje powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające oraz powinny obejmować co najmniej grzywny i tymczasowe wykluczenie z postępowań o udzielenie zamówienia publicznego. Bez uszczerbku dla autonomii proceduralnej państw członkowskich oraz swobody właściwych organów i sędziów w zakresie stosowania odpowiednich sankcji w indywidualnych przypadkach, należy ustanowić wspólne niewyczerpujące kryteria określania rodzajów i wysokości sankcji stosowanych w razie naruszenia niniejszego rozporządzenia, aby umożliwić ich spójniejsze stosowanie. Kryteria te powinny obejmować między innymi charakter, wagę i czas trwania naruszenia, sytuację finansową osoby fizycznej lub prawnej uznanej za odpowiedzialną, której wyznacznikiem jest na przykład wysokość całkowitych obrotów lub roczny przychód, oraz korzyści gospodarcze wynikające z naruszenia i nim spowodowane, o ile można takie korzyści ustalić.

- (115) Komisja powinna przeprowadzić ocenę niniejszego rozporządzenia. Zgodnie z pkt 22 Porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa ocena ta powinna opierać się na pięciu kryteriach: skuteczności, efektywności, odpowiedniości, spójności i wartości dodanej oraz powinna służyć jako podstawa oceny skutków ewentualnych dalszych działań. Komisja powinna przedstawić Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu i Komitetowi Regionów sprawozdanie dotyczące wykonania niniejszego rozporządzenia oraz jego wpływu na zrównoważenie środowiskowe produktów i funkcjonowanie rynku wewnętrznego. W odpowiednich przypadkach do sprawozdania dołącza się wnioski w sprawie zmiany niniejszego rozporządzenia.
- (116) Komisja powinna ocenić potencjalne korzyści z ustanowienia wymogów również w odniesieniu do społecznych aspektów produktów. W ramach takiej oceny Komisja powinna rozważyć, w jakim stopniu wymogi te mogłyby uzupełnić przepisy prawa Unii, aby zapobiegać niekorzystnemu wpływowi działalności przedsiębiorstw i produktów na prawa człowieka i prawa socjalne. Komisja powinna zatem w terminie czterech lat od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia ocenić potencjalne korzyści z uwzględnienia wymogów dotyczących zrównoważonego rozwoju społecznego w niniejszym rozporządzeniu. Komisja powinna przedłożyć Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu i Komitetowi Regionów sprawozdanie z oceny. W stosownych przypadkach do sprawozdania należy dołączyć wniosek ustawodawczy dotyczący zmiany niniejszego rozporządzenia.
- (117) Aby ułatwić egzekwowanie niniejszego rozporządzenia na drodze cywilnoprawnej, konsumenci, którzy ponieśli szkodę z powodu niezgodności produktu z wymogami ekoprojektu, powinni mieć prawo dochodzenia rekompensaty od producenta produktu lub – jeżeli nie ma on siedziby w Unii – od importera lub upoważnionego przedstawiciela producenta albo – jeżeli żaden z tych podmiotów gospodarczych nie ma siedziby w Unii – od dostawcy usług realizacji zamówień. Prawo do rekompensaty nie powinno wykluczać innych środków ochrony prawnej dostępnych konsumentom na mocy prawa Unii, takich jak roszczenia regresowe wobec sprzedawcy w razie braku zgodności sprzedanego towaru z umową zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/771⁽⁵⁶⁾. Ponadto nie należy uniemożliwiać państw członkowskim utrzymania w mocy lub wprowadzenia praw konsumentów do innych środków ochrony prawnej zgodnie z prawem krajowym, takich jak prawo do naprawy lub wymiany produktów naruszających wymogi ekoprojektu.
- (118) Konsumentom powinni być uprawnieni do egzekwowania swoich praw w odniesieniu do obowiązków nałożonych na producentów i, w stosownych przypadkach, importerów, upoważnionych przedstawicieli oraz dostawców usług realizacji zamówień na mocy niniejszego rozporządzenia w drodze powództw przedstawicielskich zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/1828⁽⁵⁷⁾. Dlatego należy zapewnić, aby niniejsze rozporządzenie gwarantowało stosowanie dyrektywy (UE) 2020/1828 do powództw przedstawicielskich dotyczących naruszeń niniejszego rozporządzenia przez producentów oraz, w stosownych przypadkach, importerów, upoważnionych przedstawicieli i dostawców usług realizacji zamówień, którzy kwalifikują się jako przedsiębiorcy w rozumieniu art. 3 ust. 2 tej dyrektywy, które naruszają lub mogą naruszać zbiorowe interesy konsumentów. Należy w związku z tym wprowadzić odpowiednie zmiany w załączniku I do tej dyrektywy. Do państw członkowskich należy zapewnić, aby zmiana ta została uwzględniona w środkach transpozycji przyjętych zgodnie z tą dyrektywą, chociaż przyjęcie krajowych środków transpozycji nie jest warunkiem stosowania dyrektywy do tych powództw przedstawicielskich. Stosowanie tej dyrektywy do powództw przedstawicielskich wytaczanych w związku z naruszeniem przepisów niniejszego rozporządzenia przez producentów oraz, w stosownych przypadkach, importerów, upoważnionych przedstawicieli lub dostawców usług realizacji zamówień, które szkodzą lub mogą szkodzić zbiorowym interesom konsumentów, powinno rozpocząć się od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

⁽⁵⁶⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/771 z dnia 20 maja 2019 r. w sprawie niektórych aspektów umów sprzedaży towarów, zmieniająca rozporządzenie (UE) 2017/2394 oraz dyrektywę 2009/22/WE i uchylająca dyrektywę 1999/44/WE (Dz.U. L 136 z 22.5.2019, s. 28).

⁽⁵⁷⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/1828 z dnia 25 listopada 2020 r. w sprawie powództw przedstawicielskich wytaczanych w celu ochrony zbiorowych interesów konsumentów i uchylająca dyrektywę 2009/22/WE (Dz.U. L 409 z 4.12.2020, s. 1).

- (119) Istotne jest, aby wymogi ekoprojektu miały zastosowanie do możliwie najszerszego zakresu produktów, a nie tylko do produktów związanych z energią, oraz aby definicja wymogów ekoprojektu została rozszerzona i obejmowała wszystkie aspekty związane z obiegiem zamkniętym. Konieczne jest również dostosowanie niniejszego rozporządzenia do nowych ram legislacyjnych określonych w rozporządzeniu (WE) nr 765/2008 i decyzji nr 768/2008/WE oraz ulepszenie przepisów dotyczących nadzoru rynku. Należy zatem zastąpić dyrektywę 2009/125/WE. W celu zapewnienia wszystkim podmiotom gospodarczym pewności prawa od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia oraz zagwarantowania równych szans przedsiębiorstwom działającym na rynku wewnętrznym, przepisy określające obowiązki w zakresie przejrzystości dotyczące pozbywania się niesprzedanych produktów konsumpcyjnych, obchodzenia przepisów i nadzoru rynku powinny mieć jednolite zastosowanie do wszystkich podmiotów w całej Unii. Dyrektywę 2009/125/WE należy zatem zastąpić rozporządzeniem.
- (120) W planie prac w zakresie ekoprojektu i etykietowania energetycznego na lata 2022–2024 zawartym w komunikacie Komisji z dnia 4 maja 2022 r. określono priorytety polityczne prac nad produktami związanymi z energią. Gdy przepisy niniejszego rozporządzenia staną się skuteczne, prace przygotowawcze oceniające wykonalność wymogów ekoprojektu zgodnie z dyrektywą 2009/125/WE będą już na znacznie zaawansowanym etapie w odniesieniu do paneli fotowoltaicznych, ogrzewaczy pomieszczeń i ogrzewaczy wielofunkcyjnych, podgrzewaczy wody, miejscowych ogrzewaczy pomieszczeń na paliwo stałe, klimatyzatorów, w tym pomp ciepła typu powietrze-powietrze i wentylatorów przenośnych, kotłów na paliwo stałe, systemów wentylacyjnych ogrzewaczy i chłodziarek, odkurzaczy, urządzeń do gotowania, pomp wodnych, wentylatorów przemysłowych, pomp cyrkulacyjnych, zewnętrznych źródeł zasilania, komputerów, serwerów i produktów do przechowywania danych, transformatorów, profesjonalnych urządzeń chłodniczych i urządzeń do przetwarzania obrazu. Dzięki tym pracom przygotowawczym zidentyfikowano wiele obszarów, w których można by zaoszczędzić energię i materiały, a także przeprowadzono szeroko zakrojone konsultacje z obywatelami i zainteresowanymi stronami. Ponowne ich rozpoczynanie na mocy niniejszego rozporządzenia znacznie opóźniłoby zatwierdzenie wymogów dotyczących energooszczędności i oszczędności materiałów w odniesieniu do tych produktów. Aby nie zmarnować prac przygotowawczych, konieczne jest zatem przyjęcie do dnia 31 grudnia 2026 r. przepisów przejściowych umożliwiających zatwierdzenie środków wykonawczych dotyczących tych produktów zgodnie z dyrektywą 2009/125/WE. Ponadto, w celu zapewnienia właściwego funkcjonowania środków wykonawczych przyjętych na podstawie art. 15 dyrektywy 2009/125/WE, do dnia 31 grudnia 2030 r. należy przyjąć konieczne zmiany dotyczące kwestii technicznych zgodnie z odpowiednimi przepisami tej dyrektywy.
- (121) W celu zapewnienia pewności i ciągłości prawa w odniesieniu do produktów wprowadzonych do obrotu lub oddanych do użytku zgodnie ze środkami wykonawczymi przyjętymi na podstawie dyrektywy 2009/125/WE, w brzmieniu mającym zastosowanie w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, środki te powinny pozostać w mocy po tej dacie i do czasu uchylecia ich aktem delegowanym przyjętym na podstawie niniejszego rozporządzenia. Z tych samych powodów niektóre przepisy dyrektywy 2009/125/WE powinny nadal w pełni obowiązywać w kontekście stosowania wspomnianych środków wykonawczych. Dotyczy to w szczególności przepisów dyrektywy 2009/125/WE wyłączających z jej zakresu środki transportu towarów lub osób, ustanawiających definicje mające znaczenie dla środków wykonawczych, określających obowiązki podmiotów gospodarczych w odniesieniu do produktów wprowadzanych do obrotu, określających szczegóły odpowiednich procedur oceny zgodności i deklaracji zgodności UE, ustanawiających domniemanie zgodności produktów, którym przyznano oznakowanie ekologiczne UE, oraz umożliwiających podjęcie niezbędnych działań w odniesieniu do norm zharmonizowanych. Mając na uwadze znaczenie swobodnego przepływu towarów, zakazu praktyk nielegalnie zmieniających efektywność produktów w celu osiągnięcia korzystniejszego wyniku oraz właściwego egzekwowania wymogów ekoprojektu, odpowiednie przepisy niniejszego rozporządzenia powinny mieć zastosowanie do produktów związanych z energią wprowadzanych do obrotu zgodnie ze środkami wykonawczymi na podstawie dyrektywy 2009/125/WE.
- (122) Ponieważ cele niniejszego rozporządzenia, a mianowicie poprawa zrównoważenia środowiskowego produktów oraz zapewnienie swobodnego przepływu na rynku wewnętrznym produktów, w przypadku których określono wymogi ekoprojektu, nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na ich skalę i skutki możliwe jest ich osiągnięcie wyłącznie na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I
PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Przedmiot i zakres stosowania

1. Niniejsze rozporządzenie ustanawia ramy ustalania wymogów ekoprojektu, które muszą być spełnione przez produkty, aby mogły one zostać wprowadzone do obrotu lub oddane do użytku, w celu poprawy zrównoważenia środowiskowego produktów, tak aby zrównoważone produkty stały się normą, oraz w celu zmniejszenia ich ogólnego śladu węglowego i śladu środowiskowego w całym cyklu życia, a także w celu zapewnienia swobodnego przepływu zrównoważonych produktów na rynku wewnętrznym.

Niniejsze rozporządzenie ustanawia również cyfrowy paszport produktu, obowiązkowe wymogi zielonych zamówień publicznych oraz ramy w celu zapobieżenia niszczeniu niesprzedanych produktów konsumpcyjnych.

2. Niniejsze rozporządzenie stosuje się do wszelkich towarów fizycznych wprowadzanych do obrotu lub oddawanych do użytku, w tym do części składowych i produktów pośrednich. Niniejszego rozporządzenia nie stosuje się jednak do:

- a) żywności zdefiniowanej w art. 2 rozporządzenia (WE) nr 178/2002;
- b) pasz zdefiniowanych w art. 3 pkt 4 rozporządzenia (WE) nr 178/2002;
- c) produktów leczniczych w rozumieniu art. 1 pkt 2 dyrektywy 2001/83/WE;
- d) weterynaryjnych produktów leczniczych zdefiniowanych w art. 4 pkt 1 rozporządzenia (UE) 2019/6;
- e) żywych roślin, zwierząt oraz mikroorganizmów;
- f) produktów pochodzenia ludzkiego;
- g) produktów pochodzących od roślin i zwierząt związanych bezpośrednio z ich przyszłą reprodukcją;
- h) pojazdów, o których mowa w art. 2 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 167/2013, w art. 2 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 168/2013 oraz w art. 2 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2018/858, w odniesieniu do tych aspektów produktów, w stosunku do których obowiązują wymogi sektorowych aktów ustawodawczych Unii mających zastosowanie do tych pojazdów.

Artykuł 2

Definicje

Na potrzeby niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- 1) „produkt” oznacza towary fizyczne wprowadzane do obrotu lub oddawane do użytku;
- 2) „część składowa” oznacza produkt, który ma zostać włączony do innego produktu;
- 3) „produkt pośredni” oznacza produkt, który wymaga dalszej obróbki lub przekształcania, w tym mieszania, powlekania lub montażu, aby był odpowiedni dla użytkowników końcowych;
- 4) „produkt związany z energią” oznacza produkt, którego używanie ma wpływ na zużycie energii;
- 5) „grupa produktów” oznacza zbiór produktów, które służą podobnym celom i mają podobne zastosowania lub podobne własności funkcjonalne, i które są podobnie postrzegane przez konsumentów;
- 6) „ekoprojekt” oznacza uwzględnienie aspektów związanych ze zrównoważeniem środowiskowym w charakterystyce produktu i procesach zachodzących w całym łańcuchu wartości tego produktu;

- 7) „wymóg ekoprojektu” oznacza wymóg efektywności lub wymóg informacyjny, mający na celu uczynienie produktu, w tym procesów zachodzących w jego całym łańcuchu wartości, bardziej zrównoważonym środowiskowo;
- 8) „wymóg efektywności” oznacza określony ilościowo lub nieilościowo wymóg – dotyczący produktu lub związany z produktem – osiągnięcia określonego poziomu efektywności w odniesieniu do parametru produktu, o którym mowa w załączniku I;
- 9) „wymóg informacyjny” oznacza obowiązek dołączenia do produktu informacji określonych w art. 7 ust. 2;
- 10) „łańcuch dostaw” oznacza wszystkie działania i procesy prowadzone na wcześniejszych etapach łańcucha wartości produktu aż do punktu, w którym produkt dociera do klienta;
- 11) „łańcuch wartości” oznacza wszystkie działania i procesy, które stanowią część cyklu życia produktu, a także jego ewentualnej regeneracji;
- 12) „cykl życia” oznacza następujące po sobie i wzajemnie powiązane etapy życia produktu, na które składa się pozyskanie surowców lub ich wytworzenie z zasobów naturalnych, przetworzenie wstępne, produkcja, przechowywanie, dystrybucja, instalacja, użytkowanie, konserwacja, naprawa, ulepszenie, odnowienie i ponowne użycie oraz koniec przydatności do użycia;
- 13) „koniec przydatności do użycia” oznacza etap cyklu życia produktu, rozpoczynający się w momencie pozbycia się produktu, a kończący się w momencie powrotu materiałów odpadowych z produktu do przyrody lub ich wejścia w cykl życia innego produktu;
- 14) „wpływ na środowisko” oznacza zmiany w środowisku, niekorzystne lub korzystne, w całości lub częściowo wynikające z oddziaływania danego produktu podczas jego cyklu życia;
- 15) „klasa efektywności” oznacza zakres poziomów efektywności w odniesieniu do jednego parametru produktu lub ich większej liczby, o których to parametrach mowa w załączniku I, określony w oparciu o wspólną metodologię dla produktu lub grupy produktów, uszeregowanych w taki sposób, aby umożliwić rozróżnianie produktów;
- 16) „regeneracja” oznacza czynności, dzięki którym nowy produkt jest wytworzony z przedmiotów będących odpadami, produktami lub częściami składowymi, i dzięki którym w produkcji zaszła co najmniej jedna zmiana mająca znaczny wpływ na bezpieczeństwo, efektywność, przeznaczenie lub rodzaj produktu;
- 17) „ulepszenie” oznacza czynności wykonywane w celu poprawy funkcjonalności, efektywności, zdolności, bezpieczeństwa lub estetyki produktu;
- 18) „odnowienie” oznacza czynności podejmowane w celu przygotowania, oczyszczenia, przetestowania, serwisowania i, w razie potrzeby, naprawy produktu lub produktu, którego pozbyto się, w celu przywrócenia jego efektywności lub funkcjonalności w ramach zamierzonego zastosowania oraz zakresu efektywności pierwotnie przewidzianego na etapie projektu w momencie wprowadzania produktu do obrotu;
- 19) „konserwacja” oznacza jedną lub więcej czynności wykonywanych w celu utrzymania produktu w stanie, w którym może być używany zgodnie z przeznaczeniem;
- 20) „naprawa” oznacza jedną lub więcej czynności wykonywanych w celu przywrócenia wadliwego produktu lub odpadu do stanu, w którym może być on używany zgodnie z przeznaczeniem;
- 21) „przedwczesne starzenie się produktów” oznacza cechę projektową produktu lub późniejsze działanie lub zaniechanie, skutkujące tym, że produkt stał się niefunkcyjny lub mniej efektywny, przy czym takie zmiany w funkcjonalności lub efektywności nie są rezultatem normalnego zużycia;
- 22) „trwałość” oznacza zdolność produktu do utrzymania w czasie jego funkcji i efektywności w określonych warunkach użytkowania, konserwacji i naprawy;
- 23) „niezawodność” oznacza prawdopodobieństwo, że produkt będzie działał zgodnie z wymaganiami w określonych warunkach przez określony czas, a także, że nie wystąpi zdarzenie, które spowoduje, że podstawowa lub drugorzędna funkcja produktu przestanie być spełniana;
- 24) „ślad środowiskowy” oznacza ilościowe określenie wpływów cyklu życia produktu na środowisko, zarówno w odniesieniu do jednej kategorii wpływu na środowisko, jak i zagregowanego zbioru kategorii wpływu na środowisko, w oparciu o metodę oznaczania śladu środowiskowego produktu ustanowioną zaleceniem (UE) 2021/2279 lub inne metody naukowe opracowane przez organizacje międzynarodowe, szeroko przetestowane we współpracy z różnymi sektorami przemysłu oraz zatwierdzone lub wdrożone przez Komisję w innych przepisach prawa Unii;

- 25) „śląd węglowy” oznacza sumę emisji gazów cieplarnianych oraz pochłaniania gazów cieplarnianych w systemie produktowym, wyrażoną jako ekwiwalent dwutlenku węgla i opierającą się na ocenie cyklu życia wykorzystującej jedną kategorię wpływu – zmiana klimatu;
- 26) „śląd materiałowy” oznacza całkowitą ilość surowców wydobytych w celu zaspokojenia potrzeb konsumpcji końcowej;
- 27) „substancja wzbudzająca obawy” oznacza substancję, która:
- a) spełnia kryteria ustanowione w art. 57 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 i została zidentyfikowana zgodnie z art. 59 ust. 1 tego rozporządzenia;
  - b) jest sklasyfikowana w części 3 załącznika VI do rozporządzenia (WE) nr 1272/2008 w jednej z następujących klas lub kategorii zagrożenia:
    - (i) rakotwórczość kategorii 1 i 2;
    - (ii) działanie mutagenne na komórki rozrodcze kategorii 1 i 2;
    - (iii) działanie szkodliwe na rozrodczość kategorii 1 i 2;
    - (iv) właściwość zaburzająca funkcjonowanie układu hormonalnego w odniesieniu do zdrowia ludzi kategorii 1 i 2;
    - (v) właściwość zaburzająca funkcjonowanie układu hormonalnego w odniesieniu do środowiska kategorii 1 i 2;
    - (vi) właściwości substancji trwałych, mobilnych i toksycznych lub bardzo trwałych, bardzo mobilnych;;
    - (vii) właściwości substancji trwałych, wykazujących zdolność do bioakumulacji i toksycznych lub bardzo trwałych i wykazujących bardzo dużą zdolność do bioakumulacji;
    - (viii) działanie uczulające na drogi oddechowe kategorii 1;
    - (ix) działanie uczulające na skórę kategorii 1;
    - (x) przewlekłe zagrożenie dla środowiska wodnego kategorii 1–4;
    - (xi) zagrożenie dla warstwy ozonowej;
    - (xii) działanie toksyczne na narządy docelowe – powtarzane narażenie kategorii 1 i 2;
    - (xiii) działanie toksyczne na narządy docelowe – jednorazowe narażenie kategorii 1 i 2;
  - c) jest regulowana rozporządzeniem (UE) 2019/1021; lub
  - d) negatywnie wpływa na ponowne użycie i recykling materiałów wchodzących w skład produktu, w którym występuje;
- 28) „cyfrowy paszport produktu” oznacza zbiór danych specyficznych dla danego produktu, który zawiera informacje określone w mającym zastosowanie akcie delegowanym przyjętym na podstawie art. 4 i który jest dostępny drogą elektroniczną za pośrednictwem nośnika danych zgodnie z rozdziałem III;
- 29) „nośnik danych” oznacza liniowy symbol kodu kreskowego, symbol dwuwymiarowy lub inny nośnik danych służący do automatycznej identyfikacji, który może być odczytywany przez urządzenie;
- 30) „niepowtarzalny identyfikator produktu” oznacza niepowtarzalny ciąg znaków służący do identyfikacji produktu, który umożliwia też umieszczenie łącza internetowego do cyfrowego paszportu produktu;
- 31) „niepowtarzalny identyfikator podmiotu” oznacza niepowtarzalny ciąg znaków służący do identyfikacji podmiotu uczestniczącego w łańcuchu wartości produktu;
- 32) „dostawca usług w zakresie cyfrowych paszportów produktów” oznacza osobę fizyczną lub prawną będącą niezależną stroną trzecią, która – upoważniona przez podmiot gospodarczy wprowadzający produkt do obrotu lub oddający go do użytku – przetwarza dane dotyczące cyfrowego paszportu produktu dla tego produktu w celu udostępnienia takich danych podmiotom gospodarczym i innym odpowiednim podmiotom mającym prawo dostępu do tych danych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem lub innym prawem Unii;

- 33) „niepowtarzalny identyfikator zakładu” oznacza niepowtarzalny ciąg znaków służący do identyfikacji lokalizacji lub budynków uczestniczących w łańcuchu wartości produktu lub wykorzystywanych przez podmioty uczestniczące w łańcuchu wartości produktu;
- 34) „zniszczenie” oznacza celowe uszkodzenie lub pozbycie się produktu jako odpadu, z wyjątkiem pozbycia się wyłącznie w celu przekazania takiego produktu do przygotowania go do ponownego użycia, w tym operacji odnowienia lub regeneracji;
- 35) „klient” oznacza osobę fizyczną lub prawną, która kupuje, najmuje lub otrzymuje produkt na własny użytek, bez względu na to, czy czyni to w celach wykraczających poza jej działalność handlową, gospodarczą, rzemieślniczą lub zawodową;
- 36) „produkt konsumpcyjny” oznacza produkt, z wyłączeniem części składowych i produktów pośrednich, przeznaczony przede wszystkim dla konsumentów;
- 37) „niesprzedany produkt konsumpcyjny” oznacza produkt konsumpcyjny, który nie został sprzedany, w tym nadwyżka zapasów, nadmierne zapasy oraz produkty niechodliwe, a także produkty, które zostały zwrócone przez konsumenta na podstawie przysługującego mu prawa odstąpienia od umowy zgodnie z art. 9 dyrektywy 2011/83/UE lub, w stosownych przypadkach, na podstawie dłuższego okresu na odstąpienie od umowy przewidzianego przez przedsiębiorcę;
- 38) „środek samoregulacji” oznacza dobrowolną umowę zawartą lub kodeks postępowania przyjęte przez podmioty gospodarcze z ich własnej inicjatywy, za których egzekwowanie są one odpowiedzialne;
- 39) „udostępnienie na rynku” oznacza dostawę produktu na rynek Unii w celu jego dystrybucji, konsumpcji lub używania w ramach działalności handlowej, za opłatą lub nieodpłatnie;
- 40) „wprowadzenie do obrotu” oznacza udostępnienie produktu na rynku Unii po raz pierwszy;
- 41) „oddanie do użytku” oznacza używanie produktu zgodnie z jego przeznaczeniem po raz pierwszy w Unii;
- 42) „producent” oznacza osobę fizyczną lub prawną, która wytwarza produkt lub która zleca jego zaprojektowanie lub wytworzenie oraz wprowadza go do obrotu pod własną nazwą lub znakiem towarowym;
- 43) „upoważniony przedstawiciel” oznacza osobę fizyczną lub prawną, która ma miejsce zamieszkania lub siedzibę w Unii oraz otrzymała od producenta pisemne pełnomocnictwo do występowania w jego imieniu w zakresie określonych zadań w odniesieniu do obowiązków producenta wynikających z niniejszego rozporządzenia;
- 44) „importer” oznacza osobę fizyczną lub prawną mającą siedzibę w Unii, która wprowadza do obrotu w Unii produkty pochodzące z państwa trzeciego;
- 45) „dystrybutor” oznacza osobę fizyczną lub prawną w łańcuchu dostaw, inną niż producent lub importer, która udostępnia produkty na rynku;
- 46) „podmiot gospodarczy” oznacza producenta, upoważnionego przedstawiciela, importera, dystrybutora, sprzedawcę i dostawcę usług realizacji zamówień;
- 47) „niezależny podmiot” oznacza osobę fizyczną lub prawną, która jest niezależna od producenta oraz jest bezpośrednio lub pośrednio zaangażowana w odnawianie lub naprawę produktu, jego konserwację lub użycie do innych celów; definicja ta obejmuje podmioty gospodarujące odpadami, podmioty zajmujące się odnawianiem produktów, podmioty prowadzące naprawę produktów, producentów lub dystrybutorów sprzętu, narzędzi lub części zamiennych do napraw, a także podmioty publikujące informacje techniczne, podmioty oferujące usługi związane z kontrolą i badaniem, podmioty oferujące szkolenia dla instalatorów, producentów i podmioty wykonujące naprawę urządzeń;
- 48) „podmiot zajmujący się zawodowo naprawą” oznacza osobę fizyczną lub prawną, która zawodowo świadczy usługi naprawy lub konserwacji produktu, niezależnie od tego, czy działa w ramach systemu dystrybucji producenta, czy niezależnie;
- 49) „specyfikacja techniczna” oznacza dokument określający wymogi techniczne, które ma spełniać produkt, proces lub usługa;
- 50) „oznakowanie CE” oznacza oznakowanie, za pomocą którego producent wskazuje, że odnośny produkt spełnia mające zastosowanie wymogi określone w prawodawstwie harmonizacyjnym Unii ustanawiającym wymóg umieszczenia tego oznakowania;

- 51) „ocena zgodności” oznacza proces wykazujący, czy zostały spełnione wymogi ekoprojektu określone w odpowiednich aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 4;
- 52) „jednostka oceniająca zgodność” oznacza jednostkę, która wykonuje działania związane z oceną zgodności, w tym wzorcowanie, badanie, certyfikację i inspekcję;
- 53) „jednostka notyfikowana” oznacza jednostkę oceniającą zgodność, którą notyfikowano zgodnie z rozdziałem IX;
- 54) „dostawca internetowej platformy handlowej” oznacza dostawcę usługi pośrednictwa wykorzystującego interfejs online, który umożliwia klientom zawieranie na odległość umów sprzedaży produktów objętych aktami delegowanymi przyjętymi na podstawie art. 4 z podmiotami gospodarczymi;
- 55) „sprzedawca” oznacza dystrybutora lub inną osobę fizyczną lub prawną, którzy w ramach działalności handlowej, w tym sprzedaży na odległość, oferują produkty na sprzedaż, do najmu lub na sprzedaż ratalną, bądź prezentują produkty użytkownikom końcowym; definicja ta obejmuje osobę fizyczną lub prawną, która oddaje produkt do użytku w ramach działalności handlowej;
- 56) „sprzedaż na odległość” oznacza oferowanie na sprzedaż, do najmu lub na sprzedaż ratalną produktów, przez internet lub za pośrednictwem innych środków sprzedaży na odległość, przy czym potencjalny klient nie ma fizycznego dostępu do produktu;
- 57) „produkt stwarzający zagrożenie” oznacza produkt, który ze względu na niespełnienie wymogu ekoprojektu określonego w niniejszym rozporządzeniu lub na podstawie niniejszego rozporządzenia, innego niż wymogi wymienione w art. 71 ust. 1, może mieć negatywny wpływ na środowisko lub inne interesy publiczne chronione tym wymogiem;
- 58) „produkt stwarzający poważne zagrożenie” oznacza produkt stwarzający zagrożenie, w przypadku którego na podstawie przeprowadzonej oceny uznaje się, że stopień niezgodności lub związanej z nią szkody wymaga szybkiej interwencji organów nadzoru rynku, w tym jeżeli skutki wystąpienia niezgodności nie są natychmiastowe.

Stosuje się definicje „małych i średnich przedsiębiorstw”, „małych przedsiębiorstw” i „mikroprzedsiębiorstw” zawarte odpowiednio w art. 2 pkt 1, 2 i 3 załącznika I do zalecenia Komisji 2003/361/WE⁽⁵⁸⁾.

Stosuje się definicje „substancji” i „mieszaniny” zawarte odpowiednio w art. 3 pkt 1 i 2 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006.

Stosuje się definicje „akredytacji” i „krajowej jednostki akredytującej” zawarte odpowiednio w art. 2 pkt 10 i 11 rozporządzenia (WE) nr 765/2008.

Stosuje się definicje „odpadów”, „odpadów niebezpiecznych”, „ponownego użycia”, „odzysku”, „przygotowania do ponownego użycia” i „recyklingu” zawarte odpowiednio w art. 3 pkt 1, 2, 13, 15, 16 i 17 dyrektywy 2008/98/WE.

Stosuje się definicję „normy zharmonizowanej” zawartą w art. 2 pkt 1 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 1025/2012.

Stosuje się definicję „instytucji zamawiających” zawartą w art. 2 pkt 1 dyrektywy 2014/24/UE oraz „podmiotów zamawiających” zawartą w art. 4 pkt 1 dyrektywy 2014/25/UE. „Zamówienia publiczne” oznaczają zamówienia objęte dyrektywami 2014/24/UE i 2014/25/UE.

Stosuje się definicję „przetwarzania” zawartą w art. 3 pkt 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1807⁽⁵⁹⁾.

Stosuje się definicję „konsumenta” zawartą w art. 2 pkt 2 dyrektywy (UE) 2019/771.

Stosuje się definicje „nadzoru rynku”, „organu nadzoru rynku”, „dostawcy usług realizacji zamówień”, „interfejsu online”, „działań naprawczych”, „użytkownika końcowego”, „odzyskania produktu”, „wycofania z obrotu”, „organów celnych” i „dopuszczenia do obrotu” zawarte odpowiednio w art. 3 pkt 3, 4, 11, 15, 16, 21, 22, 23, 24 i 25 rozporządzenia (UE) 2019/1020.

⁽⁵⁸⁾ Zalecenie Komisji 2003/361/WE z dnia 6 maja 2003 r. w sprawie definicji mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw (Dz.U. L 124 z 20.5.2003, s. 36).

⁽⁵⁹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1807 z dnia 14 listopada 2018 r. w sprawie ram swobodnego przepływu danych nieosobowych w Unii Europejskiej (Dz.U. L 303 z 28.11.2018, s. 59).

Artykuł 3

Swobodny przepływ

1. Produkty mogą być wprowadzane do obrotu lub oddawane do użytku wyłącznie wówczas, gdy spełniają one mające do nich zastosowanie wymogi ekoprojektu określone w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 4.
2. Państwa członkowskie nie mogą zakazywać, ograniczać ani utrudniać wprowadzania do obrotu lub oddawania do użytku produktów spełniających wymogi efektywności określone w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 4 z powodu braku zgodności z krajowymi wymogami efektywności odnoszącymi się do parametrów produktu, o których mowa w załączniku I, objętych wymogami efektywności zawartymi w tych aktach delegowanych.

Państwa członkowskie nie mogą zakazywać, ograniczać ani utrudniać wprowadzania do obrotu lub oddawania do użytku produktów spełniających wymogi informacyjne określone w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 4 z powodu braku zgodności z krajowymi wymogami informacyjnymi odnoszącymi się do parametrów produktu, o których mowa w załączniku I, objętych wymogami informacyjnymi zawartymi w tych aktach delegowanych.
3. Niezależnie od ust. 2 niniejszego artykułu państwom członkowskim nie uniemożliwia się określania minimalnych wymogów charakterystyki energetycznej zgodnie z art. 5 dyrektywy (UE) 2024/1275 oraz wymogów systemowych zgodnie z art. 13 tej dyrektywy.
4. Państwa członkowskie nie mogą zakazywać, ograniczać ani utrudniać wprowadzania do obrotu lub oddawania do użytku produktów, w odniesieniu do których akt delegowany przyjęty na podstawie art. 4 ust. 2 stanowi, że nie są konieczne wymogi efektywności lub wymogi informacyjne bądź że nie są konieczne ani wymogi efektywności, ani wymogi informacyjne w odniesieniu do jednego lub kilku szczególnych parametrów, o których mowa w załączniku I, w związku z brakiem zgodności z krajowymi wymogami w zakresie takich parametrów.
5. Podczas targów, wystaw i podobnych wydarzeń państwa członkowskie nie uniemożliwiają prezentacji produktów, które nie spełniają wymogów określonych w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 4, pod warunkiem że w sposób widoczny zaznaczono, że takie produkty nie spełniają wymogów określonych w tych aktach delegowanych oraz że nie są przeznaczone do sprzedaży do czasu zapewnienia zgodności.

ROZDZIAŁ II

WYMOGI EKOPROJEKTU

Artykuł 4

Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych

1. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 72, w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia przez określenie wymogów ekoprojektu. Te akty delegowane zawierają co najmniej elementy wymienione w art. 8. Wymogi ekoprojektu określa się zgodnie z art. 5, 6 i 7 oraz rozdziałem III.
2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, które określają wymogi ekoprojektu, obejmują możliwość stwierdzenia, że w odniesieniu do niektórych parametrów produktu, o których mowa w załączniku I, nie są konieczne wymogi efektywności lub wymogi informacyjne bądź że nie są konieczne ani wymogi efektywności, ani wymogi informacyjne, jeżeli wymóg związany z tym konkretnym parametrem produktu miałby negatywny wpływ na wymogi ekoprojektu brane pod uwagę dla danej grupy produktów.
3. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w ust. 1, nie obejmują możliwości przyjęcia aktu delegowanego, który stanowi, że wymogi ekoprojektu nie są konieczne dla danej grupy produktów.
4. W aktach delegowanych przyjmowanych na podstawie ust. 1 Komisja zapewnia podmiotom gospodarczym wystarczająco dużo czasu na spełnienie wymogów ekoprojektu określonych w tych aktach delegowanych, w szczególności biorąc pod uwagę potrzeby MSP, w szczególności mikroprzedsiębiorstw. Data rozpoczęcia stosowania aktu delegowanego nie może przypadać wcześniej niż 18 miesięcy od daty jego wejścia w życie, z wyjątkiem należycie uzasadnionych przypadków dotyczących całego aktu lub niektórych szczególnych wymogów bądź w przypadku częściowego uchylecia lub zmiany aktów delegowanych, dla których można określić wcześniejszą datę rozpoczęcia stosowania.

5. W aktach delegowanych, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, Komisja uzupełnia niniejsze rozporządzenie, określając mające zastosowanie procedury oceny zgodności wybrane z modułu A określonego w załączniku IV do niniejszego rozporządzenia albo spośród modułów B do H1 określonych w załączniku II do decyzji nr 768/2008/WE, z uwzględnieniem dostosowań niezbędnych ze względu na wymogi danego produktu lub ekoprojektu, zgodnie z art. 43 niniejszego rozporządzenia.

Jeżeli zgodnie z innym prawem Unii dotyczącym tego samego produktu mają być stosowane różne moduły oceny zgodności określone w załączniku II do decyzji 768/2008/WE, do danego wymogu ekoprojektu stosuje się moduł określony w akcie delegowanym, o którym mowa w ust. 1.

W razie gdy niniejsze rozporządzenie, w stosownych przypadkach, stosuje się do grupy produktów w sposób, który uzupełnia rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiające zharmonizowane warunki wprowadzania do obrotu wyrobów budowlanych (zwane dalej „rozporządzeniem dotyczącym wyrobów budowlanych”), akt delegowany przyjmowany zgodnie z ust. 1 określa procedurę oceny zgodności, w tym, w stosownych przypadkach, systemy przewidziane na podstawie środka na mocy rozporządzenia dotyczącego wyrobów budowlanych, z uwzględnieniem charakterystyki danej grupy produktów, odpowiednich wymogów ekoprojektu oraz kosztów ponoszonych przez podmioty gospodarcze.

6. Akty delegowane przyjmowane zgodnie z ust. 1 mogą, stosownie do specyfikacji danej grupy produktów, obejmować którykolwiek z następujących wymogów dodatkowych:

a) jeżeli jest to konieczne dla skutecznego nadzoru rynku:

(i) wymóg, aby producenci, ich upoważnieni przedstawiciele lub importerzy przechowywali dokumentację techniczną i deklaracje zgodności UE przez okres inny niż 10 lat, o których mowa w art. 27 ust. 3, art. 28 ust. 2 lit. a) lub art. 29 ust. 7, zależnie od przypadku, po wprowadzeniu danego produktu do obrotu lub oddaniu go do użytku z uwzględnieniem charakteru produktu lub odnośnych wymogów ekoprojektu;

(ii) wymóg, aby podmioty gospodarcze przekazywały, na żądanie, organom nadzoru rynku informacje określone w art. 36 ust. 2 akapit drugi przez okres inny niż 10 lat, o których tam mowa, od dostarczenia odpowiedniego produktu;

(iii) wymóg, aby producenci, ich upoważnieni przedstawiciele lub importerzy udostępniali w formie elektronicznej część dokumentacji technicznej związanej z odpowiednim produktem Komisji lub organom nadzoru rynku bez konieczności składania wniosku, zgodnie z art. 36 ust. 3;

(iv) wymóg, aby podmioty łańcucha dostaw wypełniały obowiązki wymienione w art. 38.

b) wymóg, aby producenci, ich upoważnieni przedstawiciele lub importerzy udostępniali Komisji informacje o ilości produktów objętych aktami delegowanymi, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, wprowadzonych do obrotu lub oddanych do użytku, zgodnie z art. 37 ust. 1;

c) jeżeli jest to konieczne, aby zapewnić efektywne energetycznie używanie produktów lub opracowanie przyszłych wymogów ekoprojektu:

(i) wymóg, aby produkty były w stanie mierzyć swoje zużycie energii lub swoją efektywność pod kątem innych odpowiednich parametrów produktu, o których mowa w załączniku I, podczas ich użytkowania, zgodnie z art. 37 ust. 2;

(ii) wymóg, aby producenci, ich upoważnieni przedstawiciele lub importerzy gromadzili dane nieosobowe dotyczące użytkowania, o których mowa w ppkt (i) i składali raporty Komisji zgodnie z art. 37 ust. 4;

(iii) wymóg stosowania narzędzi cyfrowych do obliczania efektywności produktu pod kątem parametru produktu, o którym mowa w załączniku I, zgodnie z art. 39 ust. 2;

d) w celu zapewnienia przejrzystości w zakresie zgodności z wymogami ekoprojektu – przepisy dotyczące oznakowań wskazujące na zgodność z wymogami ekoprojektu w odniesieniu do produktów niepodlegających obowiązkowi umieszczenia oznakowania CE przed wprowadzeniem ich do obrotu lub oddaniem do użytku, zgodnie z art. 47.

7. Pierwszy akt delegowany przyjęty na podstawie niniejszego artykułu wejdzie w życie najwcześniej w dniu 19 lipca 2025 r.

Artykuł 5

Wymogi ekoprojektu

1. W celu przeciwdziałania oddziaływaniom na środowisko oraz w oparciu o parametry produktu, o których mowa w załączniku I, wymogi ekoprojektu zawarte w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 4 powinny poprawić następujące aspekty produktu (zwane dalej „aspektami produktu”), jeżeli są one odpowiednie dla danej grupy produktów:

- a) trwałość;
- b) niezawodność;
- c) możliwość ponownego użycia;
- d) możliwość ulepszenia;
- e) możliwość naprawy;
- f) możliwość konserwacji i odnowienia;
- g) obecność substancji wzbudzających obawy;
- h) zużycie energii i efektywność energetyczna;
- i) zużycie wody i efektywność wodna;
- j) zużycie zasobów i zasobooszczędność;
- k) zawartość materiałów z recyklingu;
- l) możliwość regeneracji;
- m) zdatność do recyklingu;
- n) możliwość odzysku materiałów;
- o) wpływ na środowisko, w tym ślad węglowy i ślad środowiskowy;
- p) przewidywana ilość wytwarzanych odpadów.

2. Wymogi ekoprojektu w stosownych przypadkach zapewniają poprzez parametry produktu, o których mowa w załączniku I, by produkty nie starzały się przedwcześnie z powodów takich jak decyzje projektowe producentów, stosowanie części składowych, które są mniej odporne niż pozostałe, utrudniony demontaż kluczowych części składowych, brak dostępu do informacji o naprawie lub częściach zamiennych, zaprzestanie działania oprogramowania po aktualizacji systemu operacyjnego lub nieoferowanie aktualizacji oprogramowania.

3. Komisja wybiera lub opracowuje narzędzia lub metodyki niezbędne do określenia wymogów ekoprojektu.

4. Wymogi ekoprojektu określa się dla konkretnej grupy produktów. Mogą one różnić się dla poszczególnych produktów należących do tej konkretnej grupy produktów.

5. Produkty, których jedynym przeznaczeniem jest obronność lub bezpieczeństwo narodowe, są wyłączone z grup produktów.

6. Komisja może określić wymogi ekoprojektu również dla grup produktów lub aspektów produktów, które nie zostały zawarte w planie prac, o którym mowa w art. 18.

7. W przypadku gdy dwie grupy produktów lub ich większa liczba wykazują jedno lub większą liczbę podobieństw umożliwiających efektywną poprawę aspektu produktu w oparciu o wspólne wymogi informacyjne lub wymogi efektywności, można określić horyzontalne wymogi ekoprojektu dla tych grup produktów (zwane dalej „horyzontalnymi wymogami ekoprojektu”). Rozważając, czy określić horyzontalne wymogi ekoprojektu, Komisja bierze również pod uwagę pozytywne skutki tych wymogów dla osiągnięcia celów niniejszego rozporządzenia, w szczególności możliwość objęcia

tym samym aktem delegowanym szerokiego zakresu grup produktów. Komisja może uzupełnić horyzontalne wymogi ekoprojektu wymogami ekoprojektu obowiązującymi konkretną grupę produktów.

8. Wymóg ekoprojektu może dotyczyć produktów objętych środkiem samoregulacji wymienionym w wykazie umieszczonym w akcie wykonawczym przyjętym na podstawie art. 21 ust. 3, jeżeli ten środek samoregulacji nie odnosi się do aspektów produktu objętych tym wymogiem ekoprojektu.

9. Wymogi ekoprojektu obejmują w celu poprawy konkretnych aspektów produktu, stosownie do przypadku, jeden albo oba z poniższych:

a) wymogi efektywności określone w art. 6;

b) wymogi informacyjne określone w art. 7.

10. Przygotowując wymogi ekoprojektu, Komisja zapewnia spójność z innymi przepisami prawa Unii oraz:

a) uwzględnia:

(i) priorytety Unii w zakresie klimatu, środowiska, efektywności energetycznej, efektywnego gospodarowania zasobami i bezpieczeństwa, w tym nietoksycznej gospodarki cyrkularnej, oraz inne powiązane priorytety i cele Unii;

(ii) mające zastosowanie prawo Unii, w tym zakres, w jakim odnosi się ono do odpowiednich aspektów produktu;

(iii) odpowiednie umowy międzynarodowe;

(iv) środki samoregulacji;

(v) odpowiednie przepisy krajowego prawa ochrony środowiska;

(vi) odpowiednie normy europejskie i międzynarodowe;

b) przeprowadza ocenę skutków, opierając się na najlepszych dostępnych dowodach i analizach, i w stosownych przypadkach na dodatkowych badaniach i wynikach badań uzyskanych w ramach unijnych programów finansowania. Określanie wymogów ekoprojektu w odniesieniu do niektórych aspektów produktu nie może być bezpodstawnie opóźnione z powodu braku pewności co do możliwości określenia wymogów ekoprojektu w celu poprawy innych aspektów tego produktu. W ocenie skutków Komisja:

(i) wskazuje zastosowaną metodykę;

(ii) zapewnia, aby wszystkie aspekty produktu zostały przeanalizowane oraz aby dogłębność analizy aspektów produktu była proporcjonalna do ich znaczenia w danym produkcie;

(iii) zapewnia, aby analizie poddano współzależności między poszczególnymi aspektami produktu;

(iv) określa spodziewane zmiany pod względem wpływu na środowisko, w miarę możliwości przedstawiane liczbowo jako ślad węglowy i ślad środowiskowy;

(v) w stosownych przypadkach analizuje dostępność surowców dla sektora renowacji;

(vi) analizuje wszelkie mające znaczenie skutki dla zdrowia ludzkiego;

(vii) uwzględnia minimalny poziom efektywności produktu lub grupy produktów, który ma zostać osiągnięty, aby w przyszłości zrealizować priorytety Unii wymienione w lit. a) ppkt (i);

c) uwzględnia odpowiednie informacje techniczne stanowiące podstawę lub wynikające z prawa lub instrumentów Unii, w tym rozporządzenia (WE) nr 66/2010, dyrektywy 2010/75/UE, technicznych kryteriów kwalifikacji przyjętych na podstawie rozporządzenia (UE) 2020/852 oraz unijnych kryteriów dotyczących zielonych zamówień publicznych;

d) bierze pod uwagę ochronę poufnych informacji handlowych;

e) uwzględnia opinie wyrażone w ramach forum ds. ekoprojektu, o którym mowa w art. 19, i w ramach grupy ekspertów z państw członkowskich, o której mowa w art. 20.

11. Wymogi ekoprojektu muszą spełniać następujące kryteria:

- a) nie mogą mieć znacznego negatywnego wpływu na funkcjonalność produktu z punktu widzenia użytkownika;
- b) nie mogą mieć negatywnego wpływu na zdrowie i bezpieczeństwo osób;
- c) nie mogą mieć znacznego negatywnego wpływu na konsumentów pod względem dostępności cenowej odnośnych produktów, w tym przy uwzględnieniu dostępu do produktów używanych, trwałości i kosztu całego cyklu życia produktów;
- d) nie mogą mieć nieproporcjonalnego negatywnego wpływu na konkurencyjność podmiotów gospodarczych i innych podmiotów w łańcuchu wartości, w tym MŚP, a w szczególności mikroprzedsiębiorstw;
- e) nie mogą narzucać technologii zastrzeżonych producentom lub innym podmiotom w łańcuchu wartości;
- f) nie mogą nakładać nieproporcjonalnego obciążenia administracyjnego na producentów lub inne podmioty w łańcuchu wartości, w tym MŚP, a w szczególności na mikroprzedsiębiorstwa.

12. Wymogi ekoprojektu muszą być weryfikowalne. Komisja określa odpowiednie sposoby weryfikacji poszczególnych wymogów ekoprojektu, w tym bezpośrednio kontrole produktu lub na podstawie dokumentacji technicznej.

13. Komisja publikuje odpowiednie badania i analizy, w tym oceny skutków, o których mowa w ust. 10 lit. b), wykorzystane przy określaniu wymogów ekoprojektu.

14. Dla każdej grupy produktów objętych wymogami ekoprojektu Komisja określa, w stosownych przypadkach, które substancje objęte są zakresem definicji w art. 2 pkt 27 lit. d), biorąc pod uwagę co najmniej to, czy:

- a) w oparciu o standardowe technologie – substancje te powodują, że ponowne użycie lub proces recyklingu są bardziej skomplikowane, bardziej kosztowne, mają większy wpływ na środowisko lub wymagają większej ilości energii lub zasobów;
- b) substancje te pogarszają właściwości techniczne lub funkcje, użyteczność lub obniżają wartość pozyskanego z produktu materiału pochodzącego z recyklingu lub produktów wytworzonych z tego materiału pochodzącego z recyklingu;
- c) substancje te negatywnie wpływają na estetyczne lub zapachowe właściwości materiału pochodzącego z recyklingu.

Artykuł 6

Wymogi efektywności

1. Produkty muszą być zgodne z wymogami efektywności odnoszącymi się do aspektów produktu ustanowionymi w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 4.

2. Wymogi efektywności opierają się na odpowiednich parametrach produktów, o których mowa w załączniku I, i obejmują odpowiednio jedno albo oba z poniższych:

- a) minimalne lub maksymalne poziomy w odniesieniu do konkretnego parametru produktu lub kombinacji parametrów;
- b) określone nieilościowo wymogi mające na celu poprawę efektywności w odniesieniu do jednego takiego parametru produktu lub ich większej liczby.

3. Wymogi efektywności oparte na parametrze produktu, o którym mowa w załączniku I lit. f), nie ograniczają – z powodów związanych przede wszystkim z bezpieczeństwem chemicznym – obecności substancji w produktach.

Określenie wymogów efektywności musi jednak zmniejszać również, w stosownych przypadkach, znaczące ryzyko dla zdrowia ludzkiego lub dla środowiska.

4. Określając wymogi efektywności, Komisja postępuje zgodnie z procedurą określoną w załączniku II.

Artykuł 7

Wymogi informacyjne

1. Produkty muszą być zgodne z ustanowionymi w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 4 wymogami informacyjnymi odnoszącymi się do aspektów produktu.

2. Wymogi informacyjne:

a) obejmują co najmniej wymogi dotyczące cyfrowego paszportu produktu określone w rozdziale III, oraz określone w ust. 5 wymogi dotyczące substancji wzbudzających obawy;

b) przewidują również, w stosownych przypadkach, że produktom muszą towarzyszyć:

(i) informacje na temat efektywności produktu pod kątem jednego lub większej liczby parametrów produktu, o których mowa w załączniku I, w tym punktowa ocena możliwości naprawy, punktowa ocena trwałości, ślad węglowy lub ślad środowiskowy;

(ii) informacje dla klientów i innych podmiotów na temat sposobu instalacji, użytkowania, konserwacji i naprawy produktu w celu zminimalizowania jego wpływu na środowisko i zapewnienia optymalnej trwałości, w stosownych przypadkach na temat sposobu instalowania systemów operacyjnych stron trzecich, a także na temat zbiórki do odnowienia lub regeneracji i zwrotu produktu lub obchodzenia się z nim pod koniec przydatności do użycia;

(iii) informacje dla zakładów przetwarzania dotyczące demontażu, ponownego użycia, odnawiania, recyklingu lub unieszkodliwiania pod koniec przydatności do użycia;

(iv) inne informacje, które mogą mieć wpływ na wybór zrównoważonych produktów przez klientów oraz sposób obchodzenia się z produktem przez strony inne niż producent, w celu ułatwienia odpowiedniego użytkowania, operacji zachowania wartości i prawidłowego postępowania pod koniec przydatności do użycia;

c) muszą być jasne, łatwo zrozumiałe i dostosowane do szczególnych cech danych grup produktów i docelowych odbiorców informacji.

Wymóg informacyjny można określić dla konkretnego parametru produktu niezależnie od tego, czy dla tego konkretnego parametru produktu określono wymóg efektywności.

Jeżeli w akcie delegowanym zawarto horyzontalne wymogi ekoprojektu, lit. a) niniejszego ustępu nie ma zastosowania.

3. Wymogi informacyjne oparte na parametrze produktu określonym w załączniku I lit. f) nie dotyczą oznakowania substancji lub mieszanin z powodów związanych przede wszystkim ze stwarzaniem przez nie zagrożeniem dla zdrowia lub środowiska.

4. Określając wymogi informacyjne, o których mowa w ust. 2 lit. b) ppkt (i), Komisja, w stosownych przypadkach, biorąc pod uwagę specyfikę danej grupy produktów, określa klasy efektywności.

Komisja może oprzeć klasy efektywności na pojedynczych parametrach lub na zagregowanych ocenach punktowych. Klasy efektywności mogą być wyrażone w wartościach bezwzględnych lub w dowolnej formie, która umożliwia potencjalnym klientom wybór produktów o największej efektywności.

Klasy efektywności odpowiadają istotnej poprawie poziomów efektywności.

Jeżeli klasy efektywności opierają się na parametrach, w odniesieniu do których określono wymogi efektywności, najniższa klasa odpowiada minimalnemu poziomowi efektywności wymaganemu w momencie wprowadzenia klas efektywności.

5. O ile w ust. 6 lit. b) nie postanowiono inaczej, wymogi informacyjne umożliwiają monitorowanie substancji wzbudzających obawy w całym cyklu życia odnośnych produktów – chyba że takie monitorowanie jest już możliwe na podstawie wymogów informacyjnych określonych w innym akcie delegowanym przyjętym na podstawie art. 4, w którego zakres wchodzi odnośnie produkty – oraz obejmują co najmniej następujące elementy:

a) nazwy lub kody numeryczne substancji wzbudzających obawy obecnych w produkcie, a mianowicie:

- (i) nazwę używaną w nomenklaturze Międzynarodowej Unii Chemii Czystej i Stosowanej (IUPAC) lub inną nazwę międzynarodową, jeżeli brak nazwy IUPAC;
  - (ii) inne nazwy, w tym nazwy zwyczajowe, handlowe, skróty;
  - (iii) numer Wspólnoty Europejskiej (WE), wpisany w Europejskim spisie istniejących substancji chemicznych o znaczeniu handlowym (EINECS), Europejskim wykazie notyfikowanych substancji chemicznych (ELINCS), wykazie NLP (już nie polimer) lub numer przyznany przez Europejską Agencję Chemikaliów (ECHA), w stosownych przypadkach i jeżeli występuje;
  - (iv) nazwę i numer przypisane przez Chemical Abstracts Service (CAS), jeżeli występują;
- b) umiejscowienie substancji wzbudzających obawy w produkcie;
  - c) stężenie, maksymalne stężenie lub zakres stężeń substancji wzbudzających obawy na poziomie produktu, jego odpowiednich części składowych lub części zamiennych;
  - d) odpowiednią instrukcję bezpiecznego użytkowania produktu;
  - e) informacje dotyczące demontażu, przygotowania do ponownego użycia, ponownego użycia, recyklingu i użytkowania produktu i racjonalnego ekologicznie gospodarowania produktem pod koniec przydatności do użycia.

Komisja może, stosownie dla danej grupy produktów, określić progi określające, kiedy ma mieć zastosowanie wymóg informacyjny dotyczący substancji wzbudzających obawy.

6. W przypadku określania wymogów informacyjnych w akcie delegowanym przyjętym na podstawie art. 4 Komisja w stosownych przypadkach:

- a) określa daty rozpoczęcia stosowania takich wymogów informacyjnych, o których mowa w ust. 5 akapit pierwszy, uwzględniając w razie potrzeby różnice między substancjami wzbudzającymi obawy;
- b) przewiduje należycie uzasadnione zwolnienia – dotyczące substancji wzbudzających obawy lub elementów informacji – z takich wymogów informacyjnych, o których mowa w ust. 5 akapit pierwszy, które mogą wynikać z technicznej wykonalności lub znaczenia monitorowania substancji wzbudzających obawy, dostępności metod analitycznych do ich wykrywania i określania ich ilości, z potrzeby ochrony poufnych informacji handlowych oraz mogą być przyznawane w innych należycie uzasadnionych przypadkach; substancje wzbudzające obawy w rozumieniu art. 2 pkt 27 lit. a) nie podlegają zwolnieniu, jeżeli są obecne w produktach, ich odpowiednich częściach składowych lub częściach zamiennych w stężeniu powyżej 0,1 % m/m;
- c) zapewni spójność z obowiązującymi na mocy prawa Unii wymogami informacyjnymi oraz ogranicza do minimum obciążenia administracyjne, w tym za pomocą odpowiednich rozwiązań technicznych.

7. Wymogi informacyjne wskazują sposób, w jaki udostępnia się wymagane informacje. Jeżeli dostępny jest cyfrowy paszport produktu, zamieszcza się w nim wymagane informacje, a w razie potrzeby przekazuje się je także w jeden lub więcej z następujących sposobów:

- a) na samym produkcie;
- b) na opakowaniu produktu;
- c) na etykiecie produktu, o której mowa w art. 16;
- d) w instrukcji obsługi lub innej dokumentacji dołączonej do produktu;
- e) na ogólnodostępnej stronie internetowej lub w aplikacji.

Informacje, które umożliwiają monitorowanie substancji wzbudzających obawy na podstawie ust. 5, umieszcza się na produkcie albo udostępnia się za pośrednictwem nośnika danych znajdującego się na produkcie.

8. Informacje, które należy dostarczyć zgodnie z wymogami informacyjnymi, przekazuje się w języku łatwo zrozumiałym dla klientów, określonym przez państwo członkowskie, w którym produkt zostanie udostępniony lub oddany do użytku.

Artykuł 8

Treść aktów delegowanych

W aktach delegowanych przyjmowanych na podstawie art. 4 określa się co najmniej następujące elementy:

- a) definicję grupy lub grup produktów, których dotyczy akt, w tym listę kodów towarów określonych w załączniku I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 ⁽⁶⁰⁾ oraz opisy produktów;
- b) wymogi ekoprojektu w odniesieniu do objętych nimi grup produktów;
- c) w stosownych przypadkach parametry produktu, o których mowa w załączniku I, w odniesieniu do których na podstawie art. 4 Komisja stwierdza, że wymogi ekoprojektu nie są konieczne;
- d) normy lub metody przeprowadzania badań, pomiarów lub obliczeń, które mają być stosowane na podstawie art. 39 ust. 1;
- e) w stosownych przypadkach – wymogi dotyczące korzystania z narzędzi cyfrowych na podstawie art. 39 ust. 2;
- f) w stosownych przypadkach – metody przejściowe, normy zharmonizowane lub ich części, do których odniesienia opublikowano w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, lub wspólne specyfikacje, które mają być stosowane;
- g) format, sposób i kolejność udostępniania informacji niezbędnych do weryfikacji zgodności;
- h) moduł oceny zgodności, który ma być stosowany na podstawie art. 4 ust. 5; jeżeli moduł, który ma być stosowany, różni się od modułu określonego w załączniku IV – czynniki prowadzące do wyboru tego modułu;
- i) wymogi dotyczące informacji, które mają być dostarczane przez producentów, w tym dotyczące elementów dokumentacji technicznej, które są niezbędne do weryfikacji zgodności produktu z wymogami ekoprojektu;
- j) w stosownych przypadkach – wszelkie dodatkowe wymogi informacyjne na podstawie art. 36 i 37;
- k) czas trwania okresu przejściowego, w ciągu którego państwa członkowskie mają zezwalać na wprowadzanie do obrotu lub oddawanie do użytku produktów, które są zgodne z krajowymi środkami obowiązującymi na ich terytorium w dniu wejścia w życie aktu delegowanego przyjętego na podstawie art. 4;
- l) termin przeglądu aktu delegowanego przyjętego na podstawie art. 4, z uwzględnieniem między innymi:
  - (i) charakterystyki grupy produktów i cech jej rynku;
  - (ii) konieczności dostosowania wymogów, by produkty stały się bardziej zrównoważone;
  - (iii) celów polityki Unii;
  - (iv) postępu technicznego; oraz
  - (v) dostępności metod.

⁽⁶⁰⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz.U. L 256 z 7.9.1987, s. 1).

ROZDZIAŁ III
CYFROWY PASZPORT PRODUKTU

Artykuł 9

Cyfrowy paszport produktu

1. Wymogi informacyjne muszą przewidywać, że produkty można wprowadzić do obrotu lub oddać do użytku wyłącznie wówczas, gdy dostępny jest cyfrowy paszport produktu zgodnie ze stosownymi aktami delegowanymi przyjętymi na podstawie art. 4, 10 i 11. Dane zawarte w cyfrowym paszporcie produktu muszą być poprawne, pełne i aktualne.
2. Wymogi dotyczące cyfrowego paszportu produktu ustanowione w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 4 określają, odpowiednio dla grup produktów objętych tymi wymogami, następujące elementy:
  - a) dane, które należy zawrzeć w cyfrowym paszporcie produktu na podstawie załącznika III;
  - b) co najmniej jeden nośnik danych, z którego należy korzystać;
  - c) układ, w jakim należy przedstawić nośnik danych, oraz jego umiejscowienie;
  - d) informację, czy cyfrowy paszport produktu ma zostać stworzony na poziomie modelu, partii czy artykułu, oraz definicję takich poziomów;
  - e) sposób, w jaki cyfrowy paszport produktu ma być udostępniany klientom przed zawarciem przez nich umowy sprzedaży, najmu lub sprzedaży ratalnej, w tym również w razie sprzedaży na odległość;
  - f) podmioty, które mają mieć dostęp do danych zawartych w cyfrowym paszporcie produktu, oraz zakres danych, do których podmioty te mają mieć dostęp;
  - g) podmioty, które mają tworzyć cyfrowy paszport produktu lub aktualizować zawarte w nim dane, oraz zakres danych, które podmioty te mogą wprowadzać lub aktualizować;
  - h) szczegółowe ustalenia dotyczące wprowadzania lub aktualizowania danych;
  - i) okres, przez który ma być dostępny cyfrowy paszport produktu, odpowiadający co najmniej oczekiwanemu okresowi użytkowania danego produktu.
3. Wymogi, o których mowa w ust. 2:
  - a) zapewniają, by podmioty uczestniczące w łańcuchu wartości miały łatwy dostęp do istotnych dla nich informacji i mogły je zrozumieć;
  - b) ułatwiają przeprowadzanie kontroli zgodności produktu przez właściwe organy krajowe; oraz
  - c) umożliwiają poprawę identyfikowalności produktów na kolejnych ogniwach łańcucha wartości.
4. Określając wymogi dotyczące cyfrowego paszportu produktu, Komisja może zwolnić pewne grupy produktów z wymogu posiadania cyfrowego paszportu produktu, jeżeli:
  - a) nie są dostępne specyfikacje techniczne cyfrowego paszportu produktu w odniesieniu do zasadniczych wymogów określonych w art. 10 i 11; lub
  - b) inne przepisy prawa Unii obejmują system cyfrowego udostępniania informacji dotyczących grupy produktów, który to system zdaniem Komisji pozwala na osiągnięcie celów, o których mowa w ust. 3 lit. a) i b).

Artykuł 10

Wymogi dotyczące cyfrowego paszportu produktu

1. Cyfrowy paszport produktu musi spełniać następujące zasadnicze wymogi:

- a) musi być połączony z niezmiennym niepowtarzalnym identyfikatorem produktu za pośrednictwem nośnika danych;
- b) nośnik danych musi być fizycznie umieszczony na produkcie, jego opakowaniu lub w dokumentacji dołączonej do produktu, jak wskazano w stosownym akcie delegowanym przyjętym na podstawie art. 4;
- c) nośnik danych i niepowtarzalny identyfikator produktu muszą być zgodne z co najmniej jedną z norm, o których mowa w akapicie drugim załącznika III, lub z równoważnymi normami europejskimi lub międzynarodowymi, dopóki odniesienia do norm zharmonizowanych nie zostaną opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
- d) wszystkie dane zawarte w cyfrowym paszporcie produktu muszą opierać się na standardach otwartych i – w zależności od przypadku – nadawać się do odczytu maszynowego, być ustrukturyzowane oraz powinna istnieć możliwość ich przeszukiwania i przenoszenia za pomocą otwartej interoperacyjnej sieci wymiany danych bez uzależnienia od jednego dostawcy, zgodnie z zasadniczymi wymogami określonymi w niniejszym artykule i w art. 11;
- e) dane osobowe dotyczące klientów nie mogą być przechowywane w cyfrowym paszporcie produktu bez ich wyraźnej zgody zgodnie z art. 6 rozporządzenia (UE) 2016/679;
- f) dane zawarte w cyfrowym paszporcie produktu muszą odnosić się do modelu, partii lub artykułu zgodnie ze wskazaniem w akcie delegowanym przyjętym na podstawie art. 4;
- g) dostęp do danych zawartych w cyfrowym paszporcie produktu musi podlegać regulacji zgodnie z zasadniczymi wymogami określonymi w niniejszym artykule i w art. 11 oraz zgodnie ze szczególnymi prawami dostępu na poziomie grupy produktów określonymi w stosownym akcie delegowanym przyjętym na podstawie art. 4.

Zgodnie z art. 72 Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych, aby w świetle postępu naukowo-technicznego zmienić akapit pierwszy lit. c) i akapit drugi załącznika III poprzez zastąpienie norm lub dodanie innych europejskich lub międzynarodowych norm, z którymi mają być zgodne nośniki danych, niepowtarzalne identyfikatory podmiotu i niepowtarzalne identyfikatory zakładu, by spełniać warunki określone w niniejszym artykule.

2. Jeżeli inne przepisy prawa Unii zawierają wymóg lub zezwala na to, aby uwzględnić w cyfrowym paszporcie produktu określone dane, dane te można zawrzeć w cyfrowym paszporcie produktu na podstawie stosownego aktu delegowanego przyjętego na podstawie art. 4.

3. Podmiot gospodarczy wprowadzający produkt do obrotu:

- a) dostarcza sprzedawcom i dostawcom internetowych platform handlowych cyfrową kopię nośnika danych lub niepowtarzalny identyfikator produktu, w zależności od przypadku, aby umożliwić im udostępnienie nośnika danych lub niepowtarzalnego identyfikatora produktu potencjalnym klientom, jeżeli fizyczny dostęp do produktu nie jest możliwy;
- b) dostarcza cyfrową kopię, o której mowa w lit. a), lub link do strony internetowej bezpłatnie i bez zwłoki, a w każdym razie w ciągu pięciu dni roboczych od otrzymania stosownej prośby.

4. Wprowadzając produkt do obrotu, podmiot gospodarczy udostępnia kopię zapasową cyfrowego paszportu produktu za pośrednictwem dostawcy usług w zakresie cyfrowych paszportów produktów.

Artykuł 11

Projekt techniczny i funkcjonowanie cyfrowego paszportu produktu

Projekt techniczny i funkcjonowanie cyfrowego paszportu produktu muszą spełniać następujące zasadnicze wymogi:

- a) cyfrowe paszporty produktów muszą być w pełni interoperacyjne z innymi cyfrowymi paszportami produktów wymaganymi na mocy aktów delegowanych przyjętych na podstawie art. 4 w odniesieniu do technicznych, semantycznych i organizacyjnych aspektów łączności typu koniec-koniec i przekazywania danych;
- b) klienci, producenci, importerzy, dystrybutorzy, podmioty zajmujące się zawodowo naprawą, niezależne podmioty, podmioty zajmujące się odnawianiem produktów, ich regeneracją lub recyklingiem, organy nadzoru rynku i organy celne, organizacje społeczeństwa obywatelskiego, związki zawodowe i inne odpowiednie podmioty muszą mieć nieodpłatny i łatwy dostęp do cyfrowego paszportu produktu na podstawie przysługujących im odpowiednich praw dostępu określonych w stosownych aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 4;

- c) cyfrowy paszport produktu musi być przechowywany przez podmiot gospodarczy odpowiedzialny za stworzenie cyfrowego paszportu produktu lub przez dostawców usług w zakresie cyfrowych paszportów produktów;
- d) jeżeli dla produktu, który posiada już cyfrowy paszport produktu, tworzy się nowy cyfrowy paszport produktu, ten nowy cyfrowy paszport produktu musi być powiązany z oryginalnym cyfrowym paszportem lub cyfrowymi paszportami produktu;
- e) cyfrowy paszport produktu musi pozostać dostępny przez okres wskazany w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 4, również po ogłoszeniu niewypłacalności, przeprowadzeniu likwidacji lub zaprzestaniu działalności w Unii przez podmiot gospodarczy odpowiedzialny za stworzenie cyfrowego paszportu produktu;
- f) uprawnienia do wprowadzania, zmiany lub aktualizowania danych w cyfrowym paszporcie produktu są ograniczone zgodnie z prawami dostępu określonymi w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 4;
- g) zapewnia się uwierzytelnianie danych, ich niezawodność i integralność;
- h) cyfrowe paszporty produktów muszą być zaprojektowane i obsługiwane w sposób zapewniający wysoki poziom bezpieczeństwa i prywatności oraz umożliwiając zapobieganie oszustwom.

Jeżeli cyfrowy paszport produktu jest przechowywany zgodnie z akapitem pierwszym lit. c) lub w inny sposób przetwarzany przez dostawców usług w zakresie cyfrowych paszportów produktów, nie mogą oni sprzedawać, ponownie wykorzystywać ani przetwarzać takich danych, w całości ani częściowo, w zakresie wykraczającym poza to, co jest konieczne do świadczenia odpowiednich usług przechowywania lub przetwarzania danych, chyba że zostanie to szczegółowo uzgodnione z podmiotem gospodarczym wprowadzającym produkt do obrotu lub oddającym go do użytku.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 72 w celu uzupełnienia niniejszego artykułu przez określenie wymogów, które dostawcy usług w zakresie cyfrowych paszportów produktów mają spełniać, aby zostać takimi dostawcami, oraz, w stosownych przypadkach, poprzez określenie systemu certyfikacji w celu sprawdzania, czy te wymogi są spełniane, a także poprzez określenie wymogów, które ci dostawcy usług mają spełniać w trakcie świadczenia usług w zakresie cyfrowych paszportów produktów.

Komisja może przyjmować akty wykonawcze określające procedury wydawania i weryfikowania cyfrowych danych uwierzytelniających odnoszących się do podmiotów gospodarczych i innych odpowiednich podmiotów, które mają prawa dostępu do danych zawartych w cyfrowym paszporcie produktu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 73 ust. 3.

Artykuł 12

Niepowtarzalne identyfikatory

1. Niepowtarzalne identyfikatory podmiotów, o których mowa w akapit pierwszy lit. g) i h) załącznika III, oraz niepowtarzalne identyfikatory zakładów, o których mowa w akapit pierwszy lit. i) załącznika III, muszą być zgodne z normami, o których mowa w akapit pierwszy lit. c) oraz akapit drugi załącznika III, lub z równoważnymi normami międzynarodowymi lub europejskimi, dopóki odniesienia do norm zharmonizowanych nie zostaną opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

2. Jeżeli niepowtarzalny identyfikator podmiotu, o którym mowa w akapit pierwszy lit. h) załącznika III, nie jest jeszcze dostępny, podmiot gospodarczy, który tworzy lub aktualizuje cyfrowy paszport produktu, składa wniosek o niepowtarzalny identyfikator podmiotu w imieniu odnośnego podmiotu i przekazuje temu podmiotowi wszystkie informacje dotyczące niepowtarzalnego identyfikatora podmiotu, gdy zostanie on wydany.

Przed złożeniem wniosku, o którym mowa w akapicie pierwszym, podmiot gospodarczy, który tworzy lub aktualizuje cyfrowy paszport produktu, zwraca się do tego odnośnego podmiotu o potwierdzenie, że nie istnieje żaden niepowtarzalny identyfikator podmiotu.

3. Jeżeli niepowtarzalny identyfikator zakładu, o którym mowa w akapit pierwszy lit. i) załącznika III, nie jest jeszcze dostępny, podmiot gospodarczy, który tworzy lub aktualizuje cyfrowy paszport produktu, składa wniosek o niepowtarzalny identyfikator zakładu w imieniu podmiotu odpowiedzialnego za odnośną lokalizację lub odnośny budynek i przekazuje temu podmiotowi wszystkie informacje dotyczące niepowtarzalnego identyfikatora zakładu, gdy zostanie on wydany.

Przed złożeniem wniosku, o którym mowa w akapicie pierwszym, podmiot gospodarczy, który tworzy lub aktualizuje cyfrowy paszport produktu, zwraca się do odnośnego podmiotu o potwierdzenie, że nie istnieje żaden niepowtarzalny identyfikator zakładu.

4. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 72 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez ustanowienie zasad i procedur dotyczących zarządzania cyklem życia niepowtarzalnych identyfikatorów i nośników danych. W szczególności te akty delegowane:

- a) ustanawiają zasady odnoszące się do organizacji, które chcą stać się agencją wydającą niepowtarzalne identyfikatory i nośniki danych; oraz
- b) ustanawiają zasady odnoszące się do podmiotów gospodarczych, które chcą tworzyć własne niepowtarzalne identyfikatory i nośniki danych bez korzystania z usług agencji wydającej niepowtarzalne identyfikatory i nośniki danych.

5. W aktach delegowanych przyjmowanych na podstawie art. 4 określa się:

- a) kryteria, które należy spełnić, aby stać się organizacją wydającą niepowtarzalne identyfikatory i nośniki danych;
- b) funkcje agencji wydającej niepowtarzalne identyfikatory i nośniki danych;
- c) przepisy mające na celu zapewnienie, by identyfikatory i nośniki danych były wiarygodne, weryfikowalne i globalnie niepowtarzalne;
- d) przepisy dotyczące wydawania, utrzymywania, aktualizowania i wycofywania niepowtarzalnych identyfikatorów i nośników danych;
- e) przepisy dotyczące zarządzania danymi.

6. Ustanawiając zasady i procedury, o których mowa w ust. 4, Komisja:

- a) dąży do zapewnienia interoperacyjności między różnymi podejściami;
- b) uwzględnia odpowiednie istniejące rozwiązania i normy techniczne;
- c) zapewnia, aby ustanowione zasady i procedury pozostały w jak największym stopniu neutralne technologicznie.

Artykuł 13

Rejestr cyfrowych paszportów produktów

1. Do dnia 19 lipca 2026 r. Komisja stworzy cyfrowy rejestr (zwany dalej „rejestrem”), w którym przechowuje się w bezpieczny sposób co najmniej niepowtarzalne identyfikatory.

W przypadku produktów, które mają zostać objęte procedurą celną „dopuszczenie do obrotu”, w rejestrze przechowuje się kod towaru.

W rejestrze przechowuje się niepowtarzalne identyfikatory baterii, o których mowa w art. 77 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/1542⁽⁶¹⁾.

Komisja zarządza rejestrem i zapewnia, aby dane zgromadzone w rejestrze były przetwarzane w bezpieczny sposób i zgodnie z prawem Unii, w tym mającymi zastosowanie przepisami w zakresie ochrony danych osobowych.

2. W aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 4 Komisja wskazuje wszelkie inne dane, które, oprócz zawarcia ich w cyfrowym paszporcie produktu, mają być przechowywane w rejestrze z uwzględnieniem co najmniej następujących kryteriów:

- a) konieczności umożliwienia weryfikacji, czy cyfrowy paszport produktu jest autentyczny;
- b) znaczenia danych informacji dla poprawy wydajności i skuteczności kontroli w ramach nadzoru rynku oraz kontroli celnych;
- c) konieczności uniknięcia nieproporcjonalnych obciążeń administracyjnych dla podmiotów gospodarczych i organów celnych.

⁽⁶¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/1542 z dnia 12 lipca 2023 r. w sprawie baterii i zużytych baterii, zmieniające dyrektywę 2008/98/WE i rozporządzenie (UE) 2019/1020 oraz uchylające dyrektywę 2006/66/WE, Dz.U. L 191 z 28.7.2023, s. 1.

3. Komisję uznaje się za administratora w rozumieniu art. 3 pkt 8 rozporządzenia (UE) 2018/1725 w odniesieniu do odpowiedzialności za stworzenie rejestru i za zarządzanie nim, a także za przetwarzanie wszelkich danych osobowych, które może wynikać z tego działania.
4. Dane, o których mowa w ust. 1 i 2, wprowadza do rejestru podmiot gospodarczy, który wprowadza produkt do obrotu lub oddaje go do użytku.
5. Po wprowadzeniu do rejestru przez podmiot gospodarczy wprowadzi danych, o których mowa w ust. 1 i 2, rejestr automatycznie podaje temu podmiotowi gospodarczemu niepowtarzalny identyfikator rejestracji powiązany z unikalnymi identyfikatorami wprowadzonymi do rejestru w odniesieniu do konkretnego produktu zgodnie z ust. 4. Tej informacji z rejestru nie uznaje się za dowód zgodności z niniejszym rozporządzeniem lub innym prawem Unii.

Komisja przyjmuje akt wykonawczy określający rozwiązania wykonawcze dotyczące rejestru, w tym podawania niepowtarzalnego identyfikatora rejestracji, o którym mowa w akapicie pierwszym.

Ten akt wykonawczy przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 73 ust. 3.

6. Komisja, właściwe organy krajowe i organy celne mają dostęp do rejestru w celu wypełniania swoich obowiązków wynikających z prawa Unii.

Artykuł 14

Portal internetowy z danymi zawartymi w cyfrowym paszporcie produktu

Komisja tworzy publicznie dostępny portal internetowy umożliwiający zainteresowanym stronom wyszukiwanie i porównywanie danych zawartych w cyfrowych paszportach produktów oraz zarządza tym portalem. Portal internetowy ma być zaprojektowany w taki sposób, aby zagwarantować zainteresowanym stronom możliwość wyszukiwania i porównywania danych w sposób zgodny z przysługującymi im prawami dostępu określonymi w akcie delegowanym przyjętym na podstawie art. 4.

Artykuł 15

Kontrole celne związane z cyfrowym paszportem produktu

1. Każda osoba zamierzająca objąć produkt, który wchodzi w zakres aktu delegowanego przyjętego na podstawie art. 4, procedurą celną „dopuszczenie do obrotu” podaje lub udostępnia organom celnym niepowtarzalny identyfikator rejestracji tego produktu, o którym mowa w art. 13 ust. 5.

Akapit pierwszy niniejszego ustępu stosuje się od chwili uruchomienia rejestru.

2. OrganY celne mogą dopuścić produkt do swobodnego obrotu wyłącznie po zweryfikowaniu co najmniej tego, czy niepowtarzalny identyfikator rejestracji, o którym mowa w art. 13 ust. 5, i podany im lub udostępniony kod towaru odpowiadają danym przechowywanym w rejestrze.

Weryfikacja, o której mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, odbywa się drogą elektroniczną i w sposób automatyczny dzięki wzajemnemu połączeniu, o którym mowa w ust. 3. Niniejsze rozporządzenie stosuje się od momentu uruchomienia wzajemnego połączenia.

Dopuszczenia do swobodnego obrotu nie uznaje się za dowód zgodności z niniejszym rozporządzeniem lub innym prawem Unii.

3. Komisja dokonuje wzajemnego połączenia rejestru z unijnym systemem jednego okienka w dziedzinie cel służącego do wymiany świadectw (CSW-CERTEX), umożliwiając w ten sposób automatyczną wymianę informacji z krajowymi systemami celnymi poprzez unijne środowisko jednego okienka w dziedzinie cel ustanowione rozporządzeniem (UE) 2022/2399.

To wzajemne połączenie zostanie uruchomione w terminie czterech lat od daty wejścia w życie aktu wykonawczego, o którym mowa w art. 13 ust. 5.

4. Komisja i organY celne mogą przeszukiwać i wykorzystywać dane zawarte w cyfrowym paszporcie produktu i rejestrze na potrzeby wykonywania swoich obowiązków na mocy prawa Unii, w tym w celu zarządzania ryzykiem, kontroli celnych i dopuszczenia do swobodnego obrotu zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 952/2013.

5. Niniejszy artykuł pozostaje bez uszczerbku dla rozporządzenia (UE) nr 952/2013 i rozdziału VII rozporządzenia (UE) 2019/1020 oraz dla innego prawa Unii.

ROZDZIAŁ IV

ETYKIETY

Artykuł 16

Etykiety

1. Jeżeli w wymogach informacyjnych wskazano, że informacje mają być umieszczone na etykiecie zgodnie z art. 7 ust. 7 lit. c), w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 4 określa się:

a) treść etykiety;

b) układ etykiety zapewniający widoczność i czytelność jej elementów;

c) sposób, w jaki etykieta ma być widoczna dla klientów, w tym w przypadku sprzedaży na odległość, z uwzględnieniem wymogów określonych w art. 32 oraz skutków dla odpowiednich podmiotów gospodarczych;

d) w stosownych przypadkach – środki elektroniczne służące tworzeniu etykiet.

2. Jeżeli zgodnie z wymogiem informacyjnym na etykiecie należy uwzględnić klasę efektywności, układ etykiety, o którym mowa w ust. 1 lit. b), musi być przejrzysty i zrozumiały oraz umożliwiać klientom łatwe porównanie efektywności produktu pod kątem odpowiedniego parametru produktu, a tym samym wybór bardziej efektywnego produktu.

3. W odniesieniu do produktów związanych z energią, które objęte są wymogiem etykietowania energetycznego ustanowionego na podstawie rozporządzenia (UE) 2017/1369, jeżeli na etykiecie energetycznej nie można zawrzeć informacji dotyczących odpowiednich parametrów produktu, w tym informacji o klasie efektywności, o której mowa w art. 7 ust. 4 niniejszego rozporządzenia, i jeżeli informacje te uznaje się za istotniejsze i bardziej kompleksowe niż informacje zawarte na etykiecie energetycznej, Komisja, po dokonaniu oceny ryzyka dezorientowania klientów, obciążenia administracyjnego dla podmiotów gospodarczych oraz najlepszego sposobu przekazania tej konkretnej informacji, może w stosownych przypadkach wymagać stworzenia etykiety na podstawie niniejszego rozporządzenia zamiast etykiety energetycznej stworzonej na podstawie rozporządzenia (UE) 2017/1369.

4. Określając wymogi informacyjne, o których mowa w ust. 1, Komisja, w stosownych przypadkach, wymaga, by etykieta zawierała nośniki danych lub inne środki umożliwiające klientom dostęp do dodatkowych informacji na temat produktu, w tym środki umożliwiające dostęp do cyfrowego paszportu produktu.

5. Komisja przyjmuje akty wykonawcze ustanawiające wspólne wymogi dotyczące układu etykiet wymaganych na podstawie art. 7 ust. 7 lit. c).

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 73 ust. 3.

Artykuł 17

Etykiety imitujące inne etykiety

Produkty opatrzone etykietami lub którym towarzyszą etykiety mogące wprowadzić w błąd lub dezorientować klientów lub potencjalnych klientów poprzez naśladowanie etykiet przewidzianych w art. 16 oraz produkty, którym towarzyszą inne informacje mogące wprowadzić w błąd lub dezorientować klientów lub potencjalnych klientów względem etykiet przewidzianych w tym artykule, nie mogą być wprowadzane do obrotu ani oddawane do użytku.

ROZDZIAŁ V
USTALANIE PRIORYTETÓW, PLANOWANIE I KONSULTACJE

Artykuł 18

Ustalanie priorytetów i planowanie

1. Ustalając priorytety w zakresie produktów, które mają zostać objęte wymogami ekoprojektu, Komisja bada potencjalny wkład tych produktów w osiąganie unijnych celów w zakresie klimatu, środowiska i efektywności energetycznej, biorąc pod uwagę następujące kryteria:

- a) możliwość poprawy aspektów produktu bez powodowania nieproporcjonalnych kosztów, przy szczególnym uwzględnieniu:
  - (i) braku lub niewystarczającego charakteru przepisów prawa Unii bądź niezdolności do właściwej realizacji celu przez mechanizmy rynkowe lub środki samoregulacji; oraz
  - (ii) różnicy w efektywności produktów dostępnych na rynku, które mają równoważną funkcjonalność w odniesieniu do aspektów produktu;
- b) wielkość sprzedaży tych produktów i handlu tymi produktami w Unii;
- c) rozłożenie w całym łańcuchu wartości wpływu na klimat i środowisko, zużycia energii, zużycia zasobów i wytwarzania odpadów związanych z tymi produktami;
- d) potrzebę regularnego przeglądu i dostosowywania aktów delegowanych przyjętych na podstawie art. 4 w świetle rozwoju technologii i rynku.

Komisja dąży również do oceny potencjalnego wkładu tych produktów w funkcjonowanie rynku wewnętrznego i w odporność gospodarczą Unii.

2. Przy ustalaniu priorytetów w odniesieniu do aspektów, które mają być objęte horyzontalnymi wymogami ekoprojektu, Komisja bierze również pod uwagę korzyści płynące z objęcia horyzontalnymi wymogami ekoprojektu szerokiej gamy produktów i grup produktów jednym aktem delegowanym w zakresie realizacji celów niniejszego rozporządzenia.

3. Komisja przyjmuje plan prac (zwany dalej „planem prac”) i udostępnia go publicznie wraz z wszystkimi odpowiednimi dokumentami przygotowawczymi. Plan prac zawiera wykaz grup produktów, w odniesieniu do których wymogi ekoprojektu mają zostać ustanowione w pierwszej kolejności, oraz szacunkowe terminy ich ustanowienia. Wykaz ten obejmuje aspekty produktów oraz grupy produktów, które mają zostać uznane za priorytetowe przy ustanawianiu horyzontalnych wymogów ekoprojektu, a także ewentualne niesprzedane produkty konsumpcyjnych, w odniesieniu do których należy rozważyć wprowadzenie zakazu niszczenia przez podmioty gospodarcze, w oparciu o skonsolidowane informacje przekazane na podstawie art. 26 oraz wszelkie inne dostępne dowody.

Komisja rozważa w szczególności włączenie sprzętu elektrycznego i elektronicznego, gdy po raz pierwszy identyfikuje produkty, w odniesieniu do których rozważy wprowadzenie zakazu niszczenia przez podmioty gospodarcze.

Plan prac obejmuje okres co najmniej trzech lat i jest regularnie aktualizowany.

Przyjmując lub aktualizując plan prac Komisja bierze pod uwagę kryteria określone w ust. 1 i 2.

- 4. Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu projekt planu prac przed przyjęciem planu prac.
- 5. W pierwszym planie prac, który ma zostać przyjęty do dnia 19 kwietnia 2025 r., Komisja priorytetowo potraktuje następujące grupy produktów:
  - a) żelazo i stal;
  - b) aluminium;
  - c) tekstylia, w szczególności odzież i obuwie;

- d) meble, w tym materace;
- e) opony;
- f) detergenty;
- g) farby;
- h) smary;
- i) chemikalia;
- j) produkty związane z energią, dla których wymogi ekoprojektu mają zostać określone po raz pierwszy lub w odniesieniu do których istniejące środki przyjęte na mocy dyrektywy 2009/125/WE mają zostać poddane przeglądowi na podstawie niniejszego rozporządzenia; oraz
- k) produkty technologii informacyjno-komunikacyjnych i inne urządzenia elektroniczne.

Jeżeli którakolwiek z grup produktów, o których mowa w akapicie pierwszym, nie zostanie uwzględniona w pierwszym planie prac lub jeżeli inna grupa produktów zostanie w nim uwzględniona, Komisja przedstawi w tym planie prac uzasadnienie swojej decyzji.

6. W razie braku odpowiednich wymogów efektywności i wymogów informacyjnych dotyczących śladu środowiskowego i śladu węglowego w odniesieniu do cementu na podstawie rozporządzenia dotyczącego wyrobów budowlanych Komisja ustanowi wymogi ekoprojektu w odniesieniu do cementu w akcie delegowanym przyjętym na podstawie art. 4 nie wcześniej niż w dniu 31 grudnia 2028 r. i nie później niż w dniu 1 stycznia 2030 r.
7. Komisja corocznie informuje Parlament Europejski i Radę o postępach poczynionych w realizacji planu prac.

Artykuł 19

Forum ds. ekoprojektu

Komisja ustanawia forum ds. ekoprojektu, stanowiące grupę ekspertów, w której w sposób zrównoważony i efektywny uczestniczą eksperci wyznaczeni przez państwa członkowskie oraz wszystkie strony mające interes w odniesieniu do danego produktu lub grupy produktów.

Forum ds. ekoprojektu przyczynia się w szczególności do:

- a) opracowywania wymogów ekoprojektu,
- b) przygotowywania planów prac;
- c) badania skuteczności ustanowionych mechanizmów nadzoru rynku;
- d) oceny środków samoregulacji; oraz
- e) oceny zakazu niszczenia niesprzedanych produktów konsumpcyjnych innych niż wymienione w załączniku VII.

Artykuł 20

Grupa ekspertów z państw członkowskich

Komisja powołuje grupę ekspertów z państw członkowskich jako podgrupę forum ds. ekoprojektu, składającą się z ekspertów wyznaczonych przez państwa członkowskie.

Eksperci ci przyczyniają się w szczególności do:

- a) opracowywania wymogów ekoprojektu,
- b) oceny środków samoregulacji;

- c) wymiany informacji i najlepszych praktyk dotyczących środków mających na celu przestrzeganie niniejszego rozporządzenia;
- d) ustalania priorytetów zgodnie z art. 26.

Artykuł 21

Środki samoregulacji

1. Podmioty gospodarcze mogą przedstawić Komisji środek samoregulacji ustanawiający wymogi ekoprojektu dla produktów, które nie są objęte zakresem aktu delegowanego przyjętego na podstawie art. 4, lub dla produktów, które nie są objęte planem prac. Podmioty te przedstawiają dowody potwierdzające spełnienie kryteriów, o których mowa w ust. 3 niniejszego artykułu.
2. Środek samoregulacji przedstawiony na podstawie ust. 1 obejmuje następujące informacje:
  - a) wykaz podmiotów gospodarczych będących sygnatariuszami środka samoregulacji;
  - b) wymogi ekoprojektu mające zastosowanie do produktów objętych środkiem samoregulacji;
  - c) szczegółowy, przejrzysty i obiektywny plan monitorowania, z jasno określonymi obowiązkami przedstawicieli przemysłu i niezależnych kontrolerów, z uwzględnieniem kryteriów określonych w pkt 6 załącznika VI;
  - d) zasady dotyczące informacji przekazywanych przez sygnatariuszy oraz przeprowadzania badań i inspekcji;
  - e) przepisy dotyczące konsekwencji nieprzestrzegania przepisów przez sygnatariusza, obejmujące zasadę, zgodnie z którą sygnatariusz, który nie podejmie wystarczających działań naprawczych w ciągu trzech miesięcy, zostaje wykluczony z grona sygnatariuszy tego środka samoregulacji; oraz
  - f) notę wyjaśniającą, w jaki sposób środek samoregulacji przedstawiony na podstawie ust. 1 przyczynia się do większego zrównoważenia środowiskowego produktów zgodnie z celami niniejszego rozporządzenia szybciej lub mniejszym kosztem niż akt delegowany przyjęty na podstawie art. 4; tę notę należy poprzeć dowodami obejmującymi ustrukturyzowaną analizę techniczną, środowiskową i ekonomiczną, która uzasadnia wymogi ekoprojektu i cele środka samoregulacji oraz ocenę wpływu tych wymogów ekoprojektu.

Sygnatariusze środka samoregulacji aktualizują informacje, o których mowa w niniejszym ustępie, i udostępniają je na publicznie i nieodpłatnie dostępnej stronie internetowej.

Sygnatariusze środka samoregulacji niezwłocznie powiadamiają Komisję o wszelkich zmianach środka samoregulacji, w szczególności o wszelkich zmianach dotyczących sygnatariuszy.

3. Komisja ocenia przedstawiony środek samoregulacji oraz – w stosownych przypadkach – zwraca się o poradę naukową do unijnych agencji zdecentralizowanych. W ramach tej oceny Komisja sprawdza, czy spełnione są następujące kryteria:
  - a) środek samoregulacji przedstawiły co najmniej dwa podmioty gospodarcze;
  - b) udział w rynku – pod względem wielkości – sygnatariuszy środka samoregulacji w odniesieniu do produktów objętych tym środkiem wynosi co najmniej 80 % jednostek wprowadzanych do obrotu lub oddawanych do użytku;
  - c) środek samoregulacji przyczynia się do większego zrównoważenia środowiskowego produktów zgodnie z celami niniejszego rozporządzenia i do zapewnienia swobodnego przepływu na rynku wewnętrznym szybciej lub mniejszym kosztem niż akt delegowany przyjęty na podstawie art. 4 oraz obejmuje wymogi ekoprojektu niezbędne do osiągnięcia celów niniejszego rozporządzenia;
  - d) środek samoregulacji spełnia kryteria określone w załączniku VI;
  - e) środek samoregulacji jest zgodny z prawem Unii oraz z międzynarodowymi zobowiązaniami handlowymi Unii.

Komisja przyjmuje akt wykonawczy zawierający wykaz środków samoregulacji spełniających kryteria niniejszego artykułu. Ten akt wykonawczy przyjmuje się zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 73 ust. 2.

4. Komisja może w dowolnym momencie zwrócić się do sygnatariuszy środka samoregulacji wymienionego w akcie wykonawczym przyjętym na podstawie ust. 3 akapit drugi o przedstawienie w odpowiednim terminie poprawionej i zaktualizowanej wersji tego środka w związku z istotnymi zmianami rynkowymi lub technologicznymi dotyczącymi danej grupy produktów. W przypadku gdy Komisja ma powody, aby sądzić, że kryteria określone w niniejszym artykule nie są już spełniane, sygnatariusze przedstawiają zmienioną i zaktualizowaną wersję tego środka w terminie trzech miesięcy od wystąpienia z wnioskiem przez Komisję.

5. Po zamieszczeniu środka samoregulacji w akcie wykonawczym przyjętym na podstawie ust. 3 akapit drugi sygnatariusze tego środka składają Komisji, w regularnych odstępach czasu określonych w tym akcie wykonawczym, sprawozdania z postępów w realizacji celów środka samoregulacji oraz wykazują, że kryteria określone w ust. 3 są nadal spełniane.

Niezależny kontroler, o którym mowa w pkt 6 załącznika VI, powiadamia Komisję o braku zgodności po stronie sygnatariusza.

Sprawozdania z postępów, w tym sprawozdania dotyczące zgodności sporządzone przez niezależnego kontrolera, oraz powiadomienia o braku zgodności i o odpowiednich działaniach naprawczych sygnatariusze umieszczają na publicznie dostępnej stronie internetowej.

6. W przypadku gdy Komisja uzna, że środek samoregulacji wymieniony w akcie wykonawczym przyjętym na podstawie ust. 3 akapit drugi nie spełnia już kryteriów określonych w niniejszym artykule, lub gdy sygnatariusze danego środka samoregulacji nie dotrzymają terminu, o którym mowa w ust. 4, Komisja usuwa ten środek z wykazu, o którym mowa w ust. 3, w drodze aktów delegowanych. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 73 ust. 2.

W przypadku gdy środek samoregulacji zostanie usunięty z wykazu, o którym mowa w ust. 3, Komisja może w akcie delegowanym przyjętym na podstawie art. 4 ustanowić wymogi ekoprojektu mające zastosowanie do produktu objętego tym środkiem samoregulacji.

Artykuł 22

Małe i średnie przedsiębiorstwa

1. W kontekście programów, z których mogą korzystać MŚP, a w szczególności mikroprzedsiębiorstwa, Komisja zapewnia, aby istniały inicjatywy, które pomagają tym przedsiębiorstwom we włączaniu zrównoważenia środowiskowego, w tym efektywności energetycznej, do ich łańcucha wartości.

2. Przyjmując akty delegowane na podstawie art. 4, Komisja w stosownych przypadkach dołącza do tych aktów delegowanych narzędzia cyfrowe oraz wytyczne uwzględniające specyfikę MŚP, a w szczególności mikroprzedsiębiorstw, działających w sektorze danego produktu lub w sektorze danej grupy produktów, aby ułatwić przestrzeganie niniejszego rozporządzenia przez te przedsiębiorstwa. Opracowując te wytyczne, Komisja konsultuje się z organizacjami reprezentującymi MŚP.

3. Państwa członkowskie przyjmują odpowiednie środki, aby pomóc MŚP, a w szczególności mikroprzedsiębiorstwom, w spełnianiu wymogów ekoprojektu określonych w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 4. Państwa członkowskie konsultują się z organizacjami reprezentującymi MŚP co do rodzajów środków, które MŚP uznają za przydatne.

Środki te obejmują co najmniej zapewnienie dostępności punktów kompleksowej obsługi lub podobnych mechanizmów służących podnoszeniu świadomości w zakresie wymogów ekoprojektu i zapewnianiu MŚP, a w szczególności mikroprzedsiębiorstwom, możliwości tworzenia sieci kontaktów w celu dostosowania się do wymogów ekoprojektu.

Ponadto, bez uszczerbku dla obowiązujących zasad pomocy państwa, środki takie mogą obejmować:

- a) wsparcie finansowe, w tym poprzez przyznawanie ulg podatkowych oraz inwestowanie w infrastrukturę fizyczną i cyfrową;
- b) dostęp do finansowania;
- c) specjalistyczne szkolenia dla kadry kierowniczej i pracowników;

d) pomoc organizacyjną i techniczną.

ROZDZIAŁ VI

NISZCZENIE NIESPRZEDANYCH PRODUKTÓW KONSUMPCYJNYCH

Artykuł 23

Ogólne zasady zapobiegania niszczeniu

Podmioty gospodarcze podejmują niezbędne środki, co do których można zasadnie oczekiwać, że zapobiegną konieczności niszczenia niesprzedanych produktów konsumpcyjnych.

Artykuł 24

Ujawnianie informacji o niesprzedanych produktach konsumpcyjnych

1. Podmioty gospodarcze, które pozbywają się niesprzedanych produktów konsumpcyjnych bezpośrednio lub w imieniu których niesprzedanych produktów konsumpcyjnych pozbywa się osoba trzecia, ujawniają:

- a) roczną liczbę i wagę niesprzedanych produktów konsumpcyjnych, których się pozbyto, z podziałem na rodzaj lub kategorię produktów;
- b) powody pozbycia się produktów i, w stosownych przypadkach, odpowiednie odstępstwo na podstawie art. 25 ust. 5;
- c) odsetek produktów, których się pozbyto, dostarczonych – bezpośrednio lub za pośrednictwem osoby trzeciej – w celu przeprowadzenia każdego z następujących działań: przygotowanie do ponownego użycia, w tym odnowienie i regeneracja, recykling, inny odzysk, w tym operacje odzysku energii i operacje unieszkodliwiania zgodnie z hierarchią postępowania z odpadami określoną w art. 4 dyrektywy 2008/98/WE;
- d) podjęte środki i planowane środki mające na celu zapobieżenie niszczeniu niesprzedanych produktów konsumpcyjnych.

Podmioty gospodarcze ujawniają informacje, o których mowa w akapicie pierwszym, w jasny i czytelny sposób przynajmniej w łatwo dostępnej części swojej strony internetowej. Podmioty gospodarcze podlegające obowiązkowi zawierania sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju w swoim sprawozdaniu z działalności na podstawie art. 19a lub 29a dyrektywy 2013/34/UE mogą również uwzględnić te informacje w tej sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju.

Podmioty gospodarcze co roku ujawniają informacje, o których mowa w akapicie pierwszym, i w ramach tych informacji ujmuje niesprzedane produkty konsumpcyjne, których się pozbyto w ciągu poprzedniego roku obrotowego. Podmioty te udostępniają publicznie informacje za każdy rok. Pierwsze takie ujawnienie informacji dotyczy niesprzedanych produktów konsumpcyjnych, których się pozbyto w pierwszym pełnym roku obrotowym, w którym obowiązuje niniejsze rozporządzenie.

Niniejszy ustęp nie stosuje się do mikroprzedsiębiorstw ani do małych przedsiębiorstw.

Niniejszy ustęp stosuje się do średnich przedsiębiorstw od dnia 19 lipca 2030 r.

2. Z wyjątkiem sytuacji, gdy informacje są dostępne właściwemu organowi krajowemu na podstawie innego aktu prawnego, podmioty gospodarcze, na wniosek Komisji lub właściwego organu krajowego, przekazują wszystkie informacje i dokumentację niezbędne do wykazania faktu dostarczenia i odbioru produktów, których się pozbyto, co zostało ujawnione na podstawie ust. 1 lit. c) niniejszego artykułu, oraz w stosownym przypadku informacje niezbędne do wykazania możliwości zastosowania odstępstwa na podstawie art. 25 ust. 5. Takie informacje i taką dokumentację przekazuje się w formie papierowej lub elektronicznej w ciągu 30 dni od otrzymania wniosku.

3. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające szczegóły i format ujawniania informacji, o których mowa w ust. 1, w tym zakres rodzajów lub kategorii produktu oraz sposób weryfikacji takich informacji.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 73 ust. 3.

Pierwszy taki akt wykonawczy zostanie przyjęty do dnia 19 lipca 2025 r.

Artykuł 25

Niszczenie niesprzedanych produktów konsumpcyjnych

1. Od dnia 19 lipca 2026 r. zakazuje się niszczenia niesprzedanych produktów konsumpcyjnych wymienionych w załączniku VII.

Niniejszego ustępu nie stosuje się do mikroprzedsiębiorstw ani do małych przedsiębiorstw.

Niniejszy ustęp stosuje się do średnich przedsiębiorstw od dnia 19 lipca 2030 r.

2. Podmioty gospodarcze, które nie są objęte zakazem, o którym mowa w ust. 1, nie mogą niszczyć niesprzedanych produktów konsumpcyjnych, które zostały im dostarczone w celu obejścia tego zakazu.

3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 72 w celu zmiany załącznika VII poprzez:

- a) dodanie nowych produktów w celu uwzględnienia wpływu ich niszczenia na środowisko;
- b) aktualizację pozycji w ramach grup produktów, aby uwzględnić w nich w razie potrzeby zmiany w ich odpowiednich kodach towarów lub w opisach wprowadzone w załączniku I do rozporządzenia (EWG) nr 2658/87.

4. Przygotowując akt delegowany przyjmowany na podstawie ust. 3 lit. a), Komisja:

- a) ocenia częstość niszczenia niektórych niesprzedanych produktów konsumpcyjnych i jego wpływ na środowisko;
- b) uwzględni informacje ujawnione przez podmioty gospodarcze na podstawie art. 24 ust. 1;
- c) przeprowadza ocenę skutków, opierając się na najlepszych dostępnych dowodach i analizach, a w razie potrzeby na dodatkowych badaniach.

Ten akt delegowany określa datę rozpoczęcia stosowania oraz, w stosownych przypadkach, wszelkie wielopoziomowe lub przejściowe środki lub okresy.

5. Komisja przyjmuje zgodnie z art. 72 akty delegowane w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez ustanowienie odstępstw od zakazu niszczenia niesprzedanych produktów konsumpcyjnych wymienionych w załączniku VII, jeżeli jest to właściwe z któregoś z następujących względów:

- a) powody związane ze zdrowiem, higieną i z bezpieczeństwem;
- b) uszkodzenia produktów, które powstały w wyniku manipulowania tymi produktami lub zostały wykryte po zwrocie produktów i które nie mogą być w opłacalny sposób naprawione;
- c) nieadekwatność produktów do celu, do których są przeznaczone, z uwzględnieniem, w stosownych przypadkach, prawa Unii i prawa krajowego oraz norm technicznych;
- d) nieprzyjęcie produktów oferowanych jako darowizna;
- e) nienadawanie się produktów do przygotowania do ponownego użycia lub regeneracji;
- f) niezbywalność produktów z powodu naruszenia praw własności intelektualnej, w tym w przypadku produktów podrobionych;
- g) zniszczenie jest rozwiązaniem o najmniej negatywnym wpływie na środowisko.

W tych aktach delegowanych można również w stosownych przypadkach przewidzieć, że zakaz niszczenia niesprzedanych produktów konsumpcyjnych, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, lub obowiązek ujawniania informacji określonych w art. 24, stosują się do mikroprzedsiębiorstw i małych przedsiębiorstw, gdy istnieją wystarczające dowody na to, że takie przedsiębiorstwa mogą być wykorzystywane do obchodzenia tego zakazu lub tego obowiązku.

Pierwszy akt delegowany, o którym mowa w akapicie pierwszym, ma zostać przyjęty do dnia 19 lipca 2025 r.

Artykuł 26

Skonsolidowane informacje dotyczące niszczenia niesprzedanych produktów konsumpcyjnych

Do dnia 19 lipca 2027 r., a następnie co 36 miesięcy Komisja publikuje na swojej stronie internetowej skonsolidowane informacje o niszczeniu niesprzedanych produktów konsumpcyjnych obejmujące:

- a) częstość niszczenia określonych grup niesprzedanych produktów konsumpcyjnych w ujęciu rocznym na podstawie informacji ujawnionych przez podmioty gospodarcze na podstawie art. 24 ust. 1;
- b) porównawczy wpływ na środowisko wynikający z niszczenia niesprzedanych produktów konsumpcyjnych w podziale na grupy produktów.

ROZDZIAŁ VII

OBOWIĄZKI PODMIOTÓW GOSPODARCZYCH

Artykuł 27

Obowiązki producentów

1. Wprowadzając produkty objęte aktem delegowanym przyjętym na podstawie art. 4 do obrotu lub oddając je do użytku, producenci zapewniają, aby:

- a) produkty te zaprojektowano i wytworzono zgodnie z wymogami efektywności określonymi w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 4;
- b) produktom tym towarzyszyły informacje wymagane na podstawie art. 7 oraz aktów delegowanych przyjętych na podstawie art. 4; oraz
- c) dostępny był, zgodnie z art. 9 i z aktami delegowanymi przyjętymi na podstawie art. 4, cyfrowy paszport produktu, włącznie z kopią zapasową najnowszej wersji cyfrowego paszportu produktu przechowywaną przez dostawcę usług w zakresie cyfrowych paszportów produktów zgodnie z art. 10 ust. 4.

2. Przed wprowadzeniem do obrotu produktów objętych aktem delegowanym przyjętym na podstawie art. 4 lub oddaniem ich do użytku producenci przeprowadzają procedurę oceny zgodności określoną w tym akcie delegowanym lub zlecają jej przeprowadzenie w swoim imieniu i sporządzają wymaganą dokumentację techniczną.

Jeżeli procedura ta wykaże zgodność produktu objętego aktem delegowanym przyjętym na podstawie art. 4 z obowiązującymi wymogami, producenci sporządzają deklarację zgodności UE zgodnie z art. 44 i umieszczają oznakowanie CE zgodnie z art. 46. Jeżeli jednak Komisja określiła alternatywne zasady na podstawie art. 4 ust. 6 lit. d), producent umieszcza oznakowanie zgodności zgodnie z tymi zasadami.

3. Producenci przechowują dokumentację techniczną i deklarację zgodności UE przez okres 10 lat od dnia wprowadzenia do obrotu lub oddania do użytku produktu objętego aktem delegowanym przyjętym na podstawie art. 4, chyba że w tym akcie delegowanym wskazano inny okres.

4. Producenci zapewniają wprowadzenie procedur, które mają na celu zapewnienie, aby produkty objęte aktem delegowanym przyjętym na podstawie art. 4 będące częścią produkcji seryjnej, pozostawały zgodne z obowiązującymi wymogami. Producenci są zobowiązani odpowiednio uwzględnić zmiany w procesie produkcji, projekcie produktu lub jego charakterystyce, jak również zmiany w normach zharmonizowanych, wspólnych specyfikacjach i innych specyfikacjach technicznych, przez odniesienie do których stwierdza się zgodność produktu lub przez zastosowanie których weryfikuje się jego zgodność, a w razie stwierdzenia, że zmiany te wpływają na zgodność produktu z wymogami, producenci przeprowadzają ponowną ocenę zgodnie z mającą zastosowanie procedurą oceny zgodności, o której mowa w art. 2, lub zlecają przeprowadzenie takiej ponownej oceny w ich imieniu.

5. Producenci zapewniają, aby ich produkty objęte aktem delegowanym przyjętym na podstawie art. 4 były opatrzone numerem typu, partii lub numerem seryjnym bądź innym elementem umożliwiającym ich identyfikację, a w przypadku gdy wielkość lub charakter produktu to uniemożliwiają – aby wymagane informacje były umieszczone na opakowaniu lub w dokumencie dołączonym do produktu.

6. W przypadku produktów objętych aktem delegowanym przyjętym na podstawie art. 4 producenci umieszczają swoją nazwę, zarejestrowaną nazwę handlową lub zarejestrowany znak towarowy, adres pocztowy oraz środki komunikacji elektronicznej, za pomocą których można się z nimi skontaktować:

a) w stosownych przypadkach na publicznej części cyfrowego paszportu produktu; oraz

b) na produkcie lub, w przypadku gdy nie jest to możliwe, na jego opakowaniu lub w dokumencie dołączonym do produktu.

W adresie wskazuje się pojedynczy punkt kontaktowy, za pośrednictwem którego można skontaktować się z producentem. Dane kontaktowe muszą być jasne, zrozumiałe i czytelne.

7. Producenci zapewniają, aby do produktu objętego aktem delegowanym przyjętym na podstawie art. 4 dołączona była instrukcja w formacie cyfrowym dotycząca produktu (zwana dalej „instrukcją cyfrową”), sporządzona w łatwo zrozumiałym języku, określonym przez państwo członkowskie. Instrukcja cyfrowa musi być jasna, zrozumiała i czytelna oraz musi zawierać co najmniej informacje wskazane w art. 7 ust. 2 lit. b) ppkt (ii), określone w tym akcie delegowanym.

Jednakże, producenci dostarczają w formie papierowej, w skrótowym formacie, informacje dotyczące bezpieczeństwa oraz instrukcje istotne z punktu widzenia zdrowia i bezpieczeństwa klientów i innych odpowiednich podmiotów.

Wywiązując się z obowiązku dostarczenia instrukcji cyfrowej, producent umieszcza je w cyfrowym paszporcie produktu i udostępnia ją za pomocą odpowiedniego nośnika danych lub, jeżeli cyfrowy paszport produktu nie jest wymagany, podaje na produkcie lub, jeżeli nie jest to możliwe, na jego opakowaniu lub w dokumencie towarzyszącym, w jaki sposób uzyskać dostęp do instrukcji cyfrowej.

Producent przedstawia instrukcje cyfrową w formacie umożliwiającym pobranie jej i zapisanie na urządzeniu elektronicznym, tak aby użytkownik miał do niej przez cały czas dostęp, oraz udostępnia ją online przez przewidywany okres eksploatacji produktu i w każdym przypadku przez co najmniej 10 lat po wprowadzeniu produktu do obrotu lub oddaniu go do użytku.

Jeżeli klient zażąda tego w momencie zakupu lub w ciągu sześciu miesięcy po zakupie, producent bezpłatnie dostarcza instrukcję w formie papierowej w terminie miesiąca od otrzymania takiego żądania.

Akty delegowane przyjęte na podstawie art. 4 mogą sprecyzować, że niektóre informacje stanowiące część instrukcji cyfrowej muszą być dostarczane również w formie papierowej.

8. Producenci, którzy uznają lub mają podstawy, aby uważać, że produkt objęty aktem delegowanym przyjętym na podstawie art. 4, który wprowadzili do obrotu lub oddali do użytku, jest niezgodny z wymogami określonymi w tym akcie delegowanym, bez zbędnej zwłoki podejmują działania naprawcze niezbędne do zapewnienia zgodności tego produktu z wymogami lub do jego natychmiastowego wycofania z obrotu lub odzyskania, stosownie do okoliczności.

Producenci niezwłocznie informują organy nadzoru rynku państw członkowskich, w których produkt został udostępniony lub oddany do użytku, o podejrzewanej niezgodności oraz o wszelkich podjętych działaniach naprawczych.

9. Producenci udostępniają publicznie takie kanały komunikacji jak numer telefonu, adres e-mail lub specjalna sekcja na ich stronie internetowej, z uwzględnieniem potrzeb osób z niepełnosprawnościami w zakresie dostępności, aby umożliwić klientom składanie skarg lub zgłaszanie problemów w związku z możliwą niezgodnością produktów.

Producenci prowadzą rejestr zgłoszonych skarg i problemów tak długo, jak jest to konieczne na potrzeby niniejszego rozporządzenia, lecz nie dłużej niż przez pięć lat od ich złożenia, oraz udostępniają ten rejestr na żądanie organu nadzoru rynku.

10. W przypadku produktów objętych aktem delegowanym przyjętym na podstawie art. 4 producenci – na uzasadniony wniosek właściwego organu krajowego – przekazują temu organowi w języku łatwo dla niego zrozumiałym wszystkie informacje i wszelką dokumentację, w tym dokumentację techniczną, konieczne do wykazania zgodności tych produktów

z wymogami. Te informacje i tę dokumentację przekazuje się w formie papierowej lub elektronicznej jak najszybciej i w każdym przypadku w ciągu 15 dni od wpłynięcia wniosku tego organu.

Producenci współpracują z właściwym organem krajowym w ramach działań naprawczych podejmowanych w celu zaradzenia przypadkom niezgodności z wymogami określonymi w mającym zastosowanie akcie delegowanym przyjętym na podstawie art. 4.

Artykuł 28

Upoważnieni przedstawiciele

1. Producent może, na podstawie pisemnego pełnomocnictwa, wyznaczyć upoważnionego przedstawiciela.

Obowiązki określone w art. 27 ust. 1 oraz sporządzenie dokumentacji technicznej nie mogą być objęte pełnomocnictwem upoważnionego przedstawiciela.

2. Upoważniony przedstawiciel wykonuje zadania określone w pełnomocnictwie otrzymanym od producenta. Pełnomocnictwo umożliwia upoważnionemu przedstawicielowi co najmniej:

- a) przechowywanie deklaracji zgodności UE i dokumentacji technicznej do dyspozycji krajowych organów nadzoru rynku przez okres dziesięciu lat od chwili wprowadzenia do obrotu lub oddania do użytku produktu objętego aktem delegowanym przyjętym na podstawie art. 4, chyba że w tym akcie delegowanym wskazano inny okres;
- b) na wniosek właściwych organów krajowych, współpracowanie z nimi we wszelkich działaniach podejmowanych w związku z przypadkami niezgodności produktu objętego pełnomocnictwem upoważnionego przedstawiciela;
- c) na uzasadniony wniosek właściwego organu krajowego – przekazywanie temu organowi w języku łatwo dla niego zrozumiałym wszelkich informacji i wszelkiej dokumentacji niezbędnych do wykazania zgodności produktu z wymogami jak najszybciej i w każdym przypadku w ciągu 15 dni od dnia otrzymania takiego wniosku; oraz
- d) wypowiedzenie pełnomocnictwa, jeżeli producent działa w sposób sprzeczny z jego obowiązkami wynikającymi z niniejszego rozporządzenia .

Artykuł 29

Obowiązki importerów

1. W przypadku produktów objętych aktem delegowanym przyjętym na podstawie art. 4 importerzy wprowadzają do obrotu wyłącznie produkty, które spełniają wymogi określone w stosownych aktach delegowanych.

2. Przed wprowadzeniem do obrotu produktu objętego aktem delegowanym przyjętym na podstawie art. 4 importerzy zapewniają, aby:

- a) producent przeprowadził odpowiednią procedurę oceny zgodności oraz sporządził dokumentację techniczną;
- b) produktowi towarzyszyły informacje wymagane na podstawie art. 7 oraz aktów delegowanych przyjętych na podstawie art. 4; oraz
- c) dostępny był, zgodnie z art. 9 i z aktami delegowanymi przyjętymi na podstawie art. 4, cyfrowy paszport produktu, włącznie z kopią zapasową najnowszej wersji cyfrowego paszportu produktu przechowywaną przez dostawcę usług w zakresie cyfrowych paszportów produktów zgodnie z art. 10 ust. 4.

Importer zapewnia ponadto, aby produkt objęty aktem delegowanym przyjętym na podstawie art. 4 był opatrzony wymaganym oznakowaniem CE, o którym mowa w art. 45, w stosownych przypadkach, zgodnie z zasadami i warunkami, o których mowa w art. 46, lub alternatywnym oznakowaniem zgodności określonym w akcie delegowanym przyjętym na podstawie art. 4 ust. 6 lit. d), aby towarzyszyły mu wymagane dokumenty i aby producent spełniał wymogi określone w art. 27 ust. 5 i 6.

W przypadku gdy importerzy uznają lub mają powody, aby uważać, że produkt nie jest zgodny z wymogami określonymi w stosownych aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 4, nie wprowadzają oni produktu do obrotu ani nie oddają go do użytku, dopóki nie zostanie zapewniona zgodność produktu.

3. W przypadku produktów objętych aktem delegowanym przyjętym na podstawie art. 4 importerzy umieszczają swoją nazwę, zarejestrowaną nazwę handlową lub zarejestrowany znak towarowy, adres pocztowy oraz środki komunikacji elektronicznej, za pomocą których można się z nimi skontaktować:

- a) na publicznej części cyfrowego paszportu produktu, gdy jest on wymagany; oraz
- b) na produkcie lub, w przypadku gdy nie jest to możliwe, na jego opakowaniu lub w dokumencie dołączonym do produktu.

Dane kontaktowe muszą być jasne, zrozumiałe i czytelne.

4. Importerzy zapewniają, aby do produktu objętego aktem delegowanym przyjętym na podstawie art. 4 dołączona była instrukcja cyfrowa, sporządzona w łatwo zrozumiałym języku, określonym przez państwo członkowskie. Taka instrukcja musi być jasna, zrozumiała i czytelna oraz musi zawierać co najmniej informacje wskazane w art. 7 ust. 2 lit. b) ppkt (ii), określone w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 4. Obowiązki ustanowione w art. 27 ust. 7 akapit czwarty i piąty stosuje się odpowiednio.

5. Importerzy zapewniają, aby w czasie, w którym ponoszą odpowiedzialność za produkt, warunki jego przechowywania lub transportu nie wpływały negatywnie na jego zgodność z wymogami określonymi w mającym zastosowanie akcie delegowanym przyjętym na podstawie art. 4.

6. Importerzy, którzy uznają lub mają podstawy, aby uważać, że produkt objęty aktem delegowanym przyjętym na podstawie art. 4, który wprowadzili do obrotu, jest niezgodny z wymogami określonymi w tym akcie delegowanym, bez zbędnej zwłoki podejmują działania naprawcze niezbędne do zapewnienia zgodności tego produktu z wymogami lub do jego natychmiastowego wycofania z obrotu lub odzyskania, stosownie do okoliczności.

Importerzy niezwłocznie informują organy nadzoru rynku państw członkowskich, w których produkt został udostępniony, o podejrzewanej niezgodności oraz o wszelkich podjętych działaniach naprawczych.

7. Importerzy przechowują kopię deklaracji zgodności UE do dyspozycji organów nadzoru rynku i zapewniają, aby dokumentacja techniczna była udostępniana tym organom na ich wniosek przez dziesięć lat od dnia wprowadzenia do obrotu lub oddania do użytku produktu objętego aktem delegowanym przyjętym na podstawie art. 4, chyba że w tym akcie delegowanym wskazano inny okres.

8. W przypadku produktów objętych aktem delegowanym przyjętym na podstawie art. 4 importerzy – na uzasadniony wniosek właściwego organu krajowego – przekazują temu organowi w języku łatwo dla niego zrozumiałym wszystkie informacje i wszelką dokumentację, w tym dokumentację techniczną, konieczne do wykazania zgodności tych produktów z wymogami. Te informacje i tę dokumentację przekazuje się w formie papierowej lub elektronicznej jak najszybciej i w każdym przypadku w ciągu 15 dni od dnia wpłynięcia wniosku tego organu.

Importerzy współpracują z właściwym organem krajowym w ramach działań naprawczych podejmowanych w celu zaradzenia przypadkom niezgodności z wymogami określonymi w mającym zastosowanie akcie delegowanym przyjętym na podstawie art. 4.

Artykuł 30

Obowiązki dystrybutorów

1. Wprowadzając do obrotu produkt objęty aktem delegowanym przyjętym na podstawie art. 4, dystrybutorzy działają z należytą starannością w odniesieniu do wymogów określonych w mających zastosowanie aktach delegowanych.

2. Przed wprowadzeniem do obrotu produktu objętego aktem delegowanym przyjętym na podstawie art. 4 dystrybutorzy sprawdzają, czy:

- a) produkt jest opatrzony oznakowaniem CE zgodnie z art. 45 i 46 lub oznakowaniem zgodności przyjętym zgodnie z art. 4 ust. 6 lit. d) oraz czy, w stosownych przypadkach, jest opatrzony etykietą lub powiązany z cyfrowym paszportem produktu zgodnie z tym aktem delegowanym;

b) do produktu dołączone są wymagane dokumenty oraz instrukcja cyfrowa, sporządzone w języku łatwo zrozumiałym dla klientów, określonym przez dane państwo członkowskie, oraz czy taka instrukcja jest jasna, zrozumiała i czytelna oraz czy zawiera co najmniej informacje określone w art. 7 ust. 2 lit. b) ppkt (ii), wskazane w akcie delegowanym przyjętym na podstawie art. 4; obowiązki ustanowione w art. 27 ust. 7 akapit czwarty i piąty stosuje się odpowiednio; oraz

c) producent i importer spełnili wymogi określone, odpowiednio, w art. 27 ust. 5 i 6 oraz w art. 29 ust. 3.

3. W przypadku gdy dystrybutorzy stwierdzą lub mają powody, aby podejrzewać, że przed udostępnieniem produktu na rynku produkt lub jego producent nie spełniają wymogów określonych w stosownych aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 4, nie udostępniają oni produktu na rynku, dopóki jego zgodność nie zostanie zapewniona lub dopóki producent nie spełni tych wymogów.

Dystrybutorzy zapewniają, aby w czasie, w którym ponoszą odpowiedzialność za produkt, warunki jego przechowywania lub transportu nie wpływały negatywnie na jego zgodność z wymogami określonymi w mających zastosowanie aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 4.

4. Dystrybutorzy, którzy uznają lub mają podstawy, aby uważać, że udostępniony przez nich na rynku produkt nie jest zgodny z wymogami określonymi w mających zastosowanie aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 4, zapewniają podjęcia niezbędnych działań naprawczych, aby zapewnić zgodność produktu z wymogami, jego wycofanie z obrotu lub odzyskanie, stosownie do okoliczności.

Dystrybutorzy niezwłocznie informują organy nadzoru rynku państw członkowskich, w których produkt został udostępniony, o podejrzewanej niezgodności oraz o wszelkich podjętych działaniach naprawczych.

5. Na uzasadniony wniosek właściwego organu krajowego dystrybutorzy przekazują właściwemu organowi krajowemu wszystkie informacje i wszelką dokumentację, do których mają dostęp i które są niezbędne do wykazania zgodności danego produktu. Te informacje i tę dokumentację przekazuje się w formie papierowej lub elektronicznej w ciągu 15 dni od dnia wpłynięcia wniosku tego organu.

Dystrybutorzy współpracują z właściwym organem krajowym w ramach działań naprawczych podejmowanych w celu zaradzenia przypadkom niezgodności z mającym zastosowanie aktem delegowanym przyjętym na podstawie art. 4.

Artykuł 31

Obowiązki sprzedawców

1. Sprzedawcy zapewniają swoim klientom i potencjalnym klientom dostęp do wszelkich odpowiednich informacji dołączanych do produktów i wymaganych na mocy aktów delegowanych przyjętych na podstawie art. 4, również w przypadku sprzedaży na odległość.

2. Sprzedawcy zapewniają, aby cyfrowy paszport produktu był łatwo dostępny dla klientów i potencjalnych klientów, również w przypadku sprzedaży na odległość, jak określono w art. 9 ust. 2 lit. e) i sprecyzowano w mających zastosowanie aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 4.

3. Sprzedawcy, również w przypadku sprzedaży na odległość:

a) eksponują w sposób widoczny dla klientów i potencjalnych klientów etykiety dostarczone zgodnie z art. 32 ust. 1 lit. b) lub c);

b) podają informacje ujęte na etykietach, które dostarczono zgodnie z art. 32 ust. 1 lit. b) lub c), w reklamach wizualnych lub w technicznym materiale promocyjnym danego modelu zgodnie z mającymi zastosowanie aktami delegowanymi przyjętymi na podstawie art. 4; oraz

c) nie opatrzą produktu innymi etykietami, znakami, symbolami ani napisami, które mogłyby wprowadzić w błąd lub zdezorientować klientów i potencjalnych klientów w odniesieniu do ujętych na etykiecie informacji związanych z wymogami ekoprojektu, ani ich nie uwidaczniają.

*Artykuł 32***Obowiązki związane z etykietami**

1. W przypadku gdy w akcie delegowanym przyjętym na podstawie art. 4 wymaga się, aby produkty były opatrzone etykietą, o której mowa w art. 16, podmioty gospodarcze wprowadzające produkty do obrotu lub oddające je do użytku:
  - a) zapewniają, aby produkty były opatrzone, z osobna dla każdego egzemplarza i nieodpłatnie, drukowanymi etykietami zgodnie z tym aktem delegowanym;
  - b) szybko i w każdym przypadku w ciągu pięciu dni roboczych od dnia otrzymania wniosku sprzedawcy dostarczają mu drukowane etykiety lub elektroniczne kopie etykiety; oraz
  - c) zapewniają poprawność swoich etykiet oraz przekazują dokumentację techniczną, która umożliwi przeprowadzenie oceny poprawności tych etykiet.
2. W przypadku gdy w akcie delegowanym przyjętym na podstawie art. 4 wymaga się, aby produkty były opatrzone etykietą, o której mowa w art. 16, podmioty gospodarcze udostępniające produkty lub oddające je do użytku:
  - a) podają informacje ujęte na etykiecie w reklamach wizualnych lub w technicznym materiale promocyjnym danego modelu zgodnie z mającymi zastosowanie aktami delegowanymi przyjętymi na podstawie art. 4;
  - b) nie opatrują produktu innymi etykietami, znakami, symbolami ani napisami, które mogłyby wprowadzić w błąd lub dezorientować klientów lub potencjalnych klientów w odniesieniu do zawartych na etykiecie informacji związanych z wymogami ekoprojektu, ani ich nie uwidaczniają.

*Artykuł 33***Obowiązki dostawców usług realizacji zamówień**

Dostawcy usług realizacji zamówień zapewniają, aby warunki w czasie magazynowania, pakowania, adresowania lub wysyłki obsługiwanych przez nich produktów, które są objęte aktem delegowanym przyjętym na podstawie art. 4, nie wpływały negatywnie na zgodność produktów z tym aktem delegowanym.

*Artykuł 34***Przypadki, w których obowiązki producentów stosują się do importerów i dystrybutorów**

Importerzy lub dystrybutorzy uważani są na potrzeby niniejszego rozporządzenia za producentów, w przypadku gdy:

- a) wprowadzają do obrotu produkt objęty aktem delegowanym przyjętym na podstawie art. 4 pod własną nazwą lub własnym znakiem towarowym; lub
- b) modyfikują produkt już wprowadzony do obrotu w taki sposób, że mogłoby to mieć wpływ na jego zgodność z wymogami określonymi w mających zastosowanie aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 4.

*Artykuł 35***Obowiązki dostawców internetowych platform handlowych i wyszukiwarek internetowych**

1. Na potrzeby niniejszego rozporządzenia stosuje się ogólne obowiązki przewidziane w art. 11 i 30 rozporządzenia (UE) 2022/2065.

Niezależnie od ogólnych obowiązków, o których mowa w akapicie pierwszym, dostawcy internetowych platform handlowych współpracują z organami nadzoru rynku na żądanie tych organów i w konkretnych przypadkach, aby ułatwić wszelkie działania podejmowane w celu wyeliminowania lub, jeżeli nie jest to możliwe, ograniczenia niezgodności z wymogami produktu, który jest lub był oferowany w sprzedaży na odległość za pośrednictwem ich usług.

2. W zakresie uprawnień przyznanych przez państwa członkowskie zgodnie z art. 14 rozporządzenia (UE) 2019/1020, państwa członkowskie przyznają swoim organom nadzoru rynku, w odniesieniu do wszystkich produktów objętych odpowiednim aktem delegowanym przyjętym na podstawie art. 4, uprawnienia do nakazania dostawcy internetowej platformy handlowej, aby podjął działanie względem jednego lub większej liczby konkretnych elementów treści odnoszących się do niezgodnego produktu, w tym polegające na ich usunięciu. Takie treści uznaje się za nielegalne treści w rozumieniu art. 3 lit. h) rozporządzenia (UE) 2022/2065. Organy nadzoru rynku mogą zgodnie z art. 9 rozporządzenia (UE) 2022/2065 wydać takie nakazy.

3. Dostawcy internetowych platform handlowych ustanawiają pojedynczy punkt kontaktowy na potrzeby bezpośredniej komunikacji z organami nadzoru rynku państw członkowskich na temat zgodności z niniejszym rozporządzeniem .

Ten pojedynczy punkt kontaktowy może być tożsamy z punktem kontaktowym, o którym mowa w art. 22 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/988 ⁽⁶²⁾ lub w art. 11 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2022/2065.

Artykuł 36

Obowiązki informacyjne podmiotów gospodarczych

1. Udostępniając na rynku w sprzedaży na odległość produkt objęty aktem delegowanym przyjętym na podstawie art. 4, podmioty gospodarcze zapewniają, aby oferta produktu przedstawiała w sposób jasny i widoczny co najmniej następujące informacje:

- a) imię i nazwisko lub nazwę, zarejestrowaną nazwę handlową lub zarejestrowany znak towarowy producenta oraz adres pocztowy i adres e-mail, pod którymi można się skontaktować z producentem;
- b) w przypadku gdy producent nie ma siedziby w Unii, imię i nazwisko lub nazwę, adres pocztowy i adres e-mail oraz numer telefonu podmiotu gospodarczego mającego siedzibę w Unii w rozumieniu art. 4 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2019/1020; oraz
- c) informacje umożliwiające identyfikację produktu, w tym jego zdjęcie, typ, a także wszelkie inne identyfikatory produktu.

2. Na uzasadniony wniosek organów nadzoru rynku podmioty gospodarcze przekazują im następujące informacje:

- a) imię i nazwisko lub nazwę każdego podmiotu gospodarczego, który dostarczył im produkt objęty zakresem aktu delegowanego przyjętego na podstawie art. 4;
- b) imię i nazwisko lub nazwę każdego podmiotu gospodarczego, któremu dostarczyły one takie produkty, ze wskazaniem liczby i dokładnym określeniem modeli takich produktów.

Podmioty gospodarcze zapewniają, aby były w stanie przedstawić informacje, o których mowa w akapicie pierwszym, przez okres dziesięciu lat od chwili dostarczenia im odnośnych produktów i przez okres dziesięciu lat od chwili dostarczenia przez nie produktów, chyba że w akcie delegowanym, o którym mowa w ust. 1, wskazano inny okres. Te informacje przekazuje się w formie papierowej lub elektronicznej w ciągu 15 dni od dnia otrzymania wniosku organu nadzoru rynku.

3. Nakładając na producentów, ich upoważnionych przedstawicieli lub importerów wymóg udostępniania w formie elektronicznej części dokumentacji technicznej związanej z odnośnym produktem na podstawie art. 4 ust. 6 lit. a) ppkt (iii), Komisja bierze pod uwagę następujące kryteria:

- a) konieczność ułatwienia organom nadzoru rynku sprawdzania, czy producenci, ich upoważnieni przedstawiciele i importerzy przestrzegają mających zastosowanie wymogów; oraz
- b) konieczność uniknięcia nieproporcjonalnych obciążeń administracyjnych dla podmiotów gospodarczych, w szczególności MŚP.

⁽⁶²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/988 z dnia 10 maja 2023 r. w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów, zmieniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1025/2012 i dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/1828 oraz uchylające dyrektywę 2001/95/WE Parlamentu Europejskiego i Rady i dyrektywę Rady 87/357/EWG (Dz.U. L 135 z 23.5.2023, s. 1).

Komisja określa sposób, w jaki mają być udostępniane odpowiednie części dokumentacji technicznej. Jeżeli dostępny jest cyfrowy paszport produktu, dokumentację techniczną udostępnia się w cyfrowym paszporcie produktu.

Artykuł 37

Obowiązki podmiotów gospodarczych w zakresie monitorowania i sprawozdawczości

1. Nakładając na producentów, ich upoważnionych przedstawicieli lub importerów wymóg udostępniania Komisji informacji o ilości produktów na podstawie art. 4 ust. 6 lit. b), Komisja bierze pod uwagę następujące kryteria:

- a) dostępność dowodów dotyczących penetracji rynku przez odnośny produkt niezbędnych do ułatwienia przeglądu aktów delegowanych przyjętych na podstawie art. 4, które mają zastosowanie do tego produktu;
- b) konieczność uniknięcia nieproporcjonalnych obciążeń administracyjnych dla podmiotów gospodarczych, w szczególności MŚP; oraz
- c) przydatność wymaganych informacji oraz proporcjonalność takiego wymogu.

Komisja wskazuje okres, do którego mają się odnosić informacje określone w akapicie pierwszym. Informacje te muszą być zróżnicowane w zależności od poszczególnych modeli produktu.

Komisja określa środki, za pomocą których odpowiednie informacje mają być udostępniane, oraz częstotliwość ich udostępniania.

Komisja zapewnia, aby udostępniane informacje były przetwarzane w sposób bezpieczny i zgodny z prawem Unii.

2. Nakładając na podstawie art. 4 ust. 6 lit. c) ppkt (i) wymóg dokonywania przez produkt pomiaru zużycia energii lub jego efektywności względem innych odpowiednich parametrów produktu, o których mowa w załączniku I, podczas jego użytkowania, Komisja bierze pod uwagę następujące kryteria:

- a) przydatność danych dotyczących użytkowania dla użytkowników końcowych w celu zapoznania się z zużyciem energii lub efektywnością produktu i zarządzania nimi;
- b) techniczną wykonalność rejestrowania danych dotyczących użytkowania;
- c) konieczność uniknięcia nieproporcjonalnych obciążeń administracyjnych dla podmiotów gospodarczych, w szczególności MŚP; oraz
- d) konieczność zapewnienia, aby nie były gromadzone żadne dane umożliwiające identyfikację osób fizycznych lub wyciąganie wniosków z ich zachowań.

3. Produkty objęte wymogiem określonym zgodnie z art. 4 ust. 6 lit. c), w stosownych przypadkach, zgodnie z kryteriami zawartymi w ust. 2 niniejszego artykułu, rejestrują dane dotyczące użytkowania i udostępniają takie dane użytkownikowi końcowemu.

4. Nakładając na producentów, ich upoważnionych przedstawicieli lub importerów wymóg gromadzenia danych nieosobowych dotyczących użytkowania, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, oraz wymóg zgłaszania Komisji takich danych na podstawie art. 4 ust. 6 lit. c) ppkt (ii), Komisja bierze pod uwagę następujące kryteria:

- a) przydatność danych nieosobowych dotyczących użytkowania dla Komisji przy prowadzeniu przeglądu wymogów ekoprojektu lub udzielaniu organom nadzoru rynku informacji statystycznych na potrzeby przeprowadzanych przez nie analiz ryzyka; oraz
- b) konieczność uniknięcia nieproporcjonalnych obciążeń administracyjnych dla podmiotów gospodarczych, w szczególności MŚP.

5. Wymogi, o których mowa w ust. 4, mogą w szczególności obejmować:

- a) gromadzenie danych nieosobowych dotyczących użytkowania, do których można uzyskać zdalny dostęp przez internet, jeżeli użytkownik końcowy udzieli wyraźną zgodę na udostępnianie tych danych; oraz

b) zgłaszanie tych danych Komisji co najmniej raz w roku.

Dane, które mają być zgłaszane na podstawie akapitu pierwszego lit. b), obejmują, jeżeli jest on dostępny, numer identyfikacyjny modelu nadany mu w bazie danych o produktach, o którym mowa w art. 12 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2017/1369, oraz ogólne informacje geograficzne o produktach, jeżeli mają znaczenie dla ich efektywności.

6. W stosownym akcie delegowanym Komisja określa szczegóły i format zgłaszania danych nieosobowych dotyczących użytkowania, o których mowa w ust. 4.

7. Komisja przeprowadza okresowe oceny danych nieosobowych dotyczących użytkowania otrzymanych na podstawie ust. 4 i w stosownych przypadkach publikuje zagregowane zbiory danych.

Artykuł 38

Wymogi wobec podmiotów w łańcuchu dostaw

Jeżeli zostanie to określone w akcie delegowanym przyjętym na podstawie art. 4, podmioty łańcucha dostaw:

- a) przekazują producentom, jednostkom notyfikowanym i właściwym organom krajowym na ich wniosek, bezpłatnie, dostępne i odpowiednie informacje dotyczące produktów, które dostarczają, lub usług, które świadczą;
- b) umożliwiają producentom, w przypadku braku informacji, o których mowa w lit. a), ocenę produktów, które dostarczają, lub usług, które świadczą, oraz zapewniają tym producentom dostęp do odpowiednich dokumentów lub zakładów; oraz
- c) umożliwiają jednostkom notyfikowanym i właściwym organom krajowym sprawdzenie poprawności odpowiednich informacji związanych z ich działalnością.

ROZDZIAŁ VIII

ZGODNOŚĆ PRODUKTÓW Z WYMOGAMI

Artykuł 39

Metody badań, pomiarów i obliczeń

1. Na potrzeby zapewnienia zgodności i weryfikacji zgodności z wymogami ekoprojektu badania, pomiary i obliczenia przeprowadza się z zastosowaniem zharmonizowanych norm lub innych wiarygodnych, poprawnych i odtwarzalnych metod, w których uwzględnia się powszechnie uznane najnowocześniejsze procedury. Takie metody muszą spełniać wymogi dotyczące metod przeprowadzania badań, pomiarów i obliczeń określone w odpowiednich aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 4.

2. Określając wymóg korzystania z narzędzi cyfrowych na podstawie art. 4 ust. 6 lit. c) ppkt (iii), Komisja bierze pod uwagę następujące kryteria:

- a) konieczność zapewnienia zharmonizowanego stosowania metod obliczeń; oraz
- b) konieczność zminimalizowania obciążenia administracyjnego nałożonego na podmioty gospodarcze .

Narzędzia cyfrowe muszą być swobodnie dostępne dla podmiotów gospodarczych .

Artykuł 40

Zapobieganie obchodzeniu przepisów i pogarszaniu efektywności

1. Podmioty gospodarcze nie mogą dopuszczać się zachowań, które podważają zgodność produktów z niniejszym rozporządzeniem, niezależnie od tego, czy takie zachowania mają charakter umowny, handlowy, techniczny czy inny.

2. Produktów objętych zakresem aktu delegowanego przyjętego na podstawie art. 4 nie można wprowadzać do obrotu ani oddawać do użytku, jeżeli zostały zaprojektowane w taki sposób, aby zmieniały zachowanie lub właściwości podczas badania w celu uzyskania korzystniejszego wyniku pod kątem parametrów produktu regulowanych w mających zastosowanie aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 4.

Na potrzeby niniejszego ustępu produkty zaprojektowane w taki sposób, aby mogły wykryć, że są badane, i automatycznie zmieniać swoją efektywność, oraz produkty wstępnie zaprogramowane tak, aby mogły zmienić swoją efektywność podczas badania, uznaje się za produkty zaprojektowane w taki sposób, aby mogły modyfikować swoje zachowanie lub właściwości podczas badania.

3. Podmioty gospodarcze wprowadzające do obrotu lub oddające do użytku produkt objęty aktem delegowanym przyjętym na podstawie art. 4 nie mogą wydawać instrukcji dotyczących badań, które zmieniają zachowanie lub właściwości produktu, aby osiągnąć bardziej korzystny wynik pod kątem parametrów produktu regulowanych mającymi zastosowanie aktami delegowanymi przyjętymi na podstawie art. 4.

Na potrzeby niniejszego ustępu instrukcje dotyczące manualnej modyfikacji produktu przed badaniem, gdy ta modyfikacja zmienia efektywność produktu, uznaje się za instrukcje dotyczące badań, które zmieniają zachowanie lub właściwości produktu.

4. Produktów objętych zakresem aktu delegowanego przyjętego na podstawie art. 4 nie można wprowadzać do obrotu ani oddawać do użytku, jeżeli zostały zaprojektowane w taki sposób, aby zmieniały zachowanie lub właściwości w krótkim czasie po oddaniu do użytku, co prowadzi do pogorszenia ich efektywności pod kątem parametrów produktu regulowanych w mających zastosowanie aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 4 lub ich efektywności funkcjonalnej z punktu widzenia użytkownika.

5. Aktualizacje oprogramowania komputerowego lub oprogramowania układowego nie mogą skutkować pogorszeniem efektywności produktu poza dopuszczalne limity określone w stosownych aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 4 pod kątem parametrów produktu regulowanych tymi aktami delegowanymi, ani efektywności funkcjonalnej z punktu widzenia użytkownika, której pomiaru dokonuje się przy zastosowaniu standardowych metod badawczych wykorzystywanych do oceny zgodności, chyba że przed dokonaniem aktualizacji klient udzieli wyraźnej zgody na takie pogorszenie efektywności. Odrzucenie aktualizacji nie może pociągać za sobą żadnej zmiany.

Aktualizacje oprogramowania komputerowego lub oprogramowania układowego w żadnym razie nie mogą skutkować pogorszeniem efektywności produktu, o której mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, w stopniu powodującym, że produkt przestaje spełniać wymogi określone w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 4, które mają zastosowanie w chwili wprowadzania do obrotu lub oddawania do użytku.

Artykuł 41

Domniemanie zgodności

1. Domniemywa się, że metody badań, pomiarów lub obliczeń, o których mowa w art. 39, zgodne z normami zharmonizowanymi, do których odniesienia opublikowano w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, lub z ich częściami, są zgodne z wymogami określonymi w tym artykule oraz z wymogami dotyczącymi badań, pomiarów i obliczeń określonymi w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 4 w zakresie, w jakim wymogi te podlegają takim normom zharmonizowanym lub ich częściom.

2. Domniemywa się, że cyfrowe paszporty produktów, które są zgodne z normami zharmonizowanymi, do których odniesienia opublikowano w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, lub z ich częściami, są zgodne z wymogami określonymi w art. 10 i 11 w zakresie, w jakim wymogi te podlegają normom zharmonizowanym lub ich częściom.

3. W przypadku produktów zgodnych z normami zharmonizowanymi, do których odniesienia opublikowano w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, lub z ich częściami, domniemywa się, że spełniają one wymogi ekoprojektu określone w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 4 w zakresie, w jakim wymogi te podlegają normom zharmonizowanym lub ich częściom.

4. W przypadku produktów objętym aktem delegowanym przyjętym na podstawie art. 4, które opatrzone oznakowaniem ekologicznym UE zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 66/2010, domniemywa się, że spełniają one wymogi ekoprojektu określone w tym akcie delegowanym w zakresie, w jakim wymogi te podlegają kryteriom oznakowania ekologicznego UE ustanowionym na podstawie art. 16 ust. 2 tego rozporządzenia.

Artykuł 42

Wspólne specyfikacje

1. Komisja może przyjąć akty wykonawcze ustanawiające, w odniesieniu do produktów objętych aktami delegowanymi przyjętymi na podstawie art. 4, wspólne specyfikacje w zakresie wymogów ekoprojektu, zasadniczych wymogów dotyczących cyfrowych paszportów produktów, o których mowa w art. 10 i 11, lub metod badań, pomiarów lub obliczeń, o których mowa w art. 39.

Te akty wykonawcze przyjmuje się wyłącznie wtedy, jeżeli spełnione są następujące warunki:

a) Komisja, na podstawie art. 10 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1025/2012, zwróciła się do co najmniej jednej europejskiej organizacji normalizacyjnej z wnioskiem o sporządzenie projektu normy zharmonizowanej w odniesieniu do wymogu ekoprojektu, zasadniczego wymogu dotyczącego cyfrowych paszportów produktów, o którym mowa w art. 10 i 11 niniejszego rozporządzenia, lub metody badań, pomiaru lub obliczeń, o której mowa w art. 39 niniejszego rozporządzenia; oraz:

(i) wniosek ten nie został zaakceptowany;

(ii) norma zharmonizowana stanowiąca odpowiedź na ten wniosek nie została dostarczona w terminie określonym zgodnie z art. 10 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1025/2012; lub

(iii) norma zharmonizowana nie jest zgodna z wnioskiem; oraz

b) w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* nie opublikowano żadnego odniesienia do norm zharmonizowanych w zakresie wymogu ekoprojektu lub zasadniczego wymogu dotyczącego cyfrowych paszportów produktów, o którym mowa w art. 10 i 11 niniejszego rozporządzenia, lub metody badań, pomiaru lub obliczeń, o której mowa w art. 39 niniejszego rozporządzenia, zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1025/2012, i w najbliższym czasie nie oczekuje się publikacji takiego odniesienia.

Akty wykonawcze, o których mowa w akapicie pierwszym, przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 73 ust. 3.

2. Przed przygotowaniem projektów aktów wykonawczych, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, Komisja informuje komitet, o którym mowa w art. 22 rozporządzenia (UE) nr 1025/2012, że uznaje warunki określone w ust. 1 niniejszego artykułu za spełnione.

3. Przygotowując projekty aktów wykonawczych, o których mowa w ust. 1, Komisja bierze pod uwagę opinie forum ds. ekoprojektu i grupy ekspertów z państw członkowskich, a także innych właściwych organów, a także należycie konsultuje się ze wszystkimi odpowiednimi zainteresowanymi stronami.

4. Domniemywa się, że metody badań, pomiarów i obliczeń, o których mowa w art. 39 i które są zgodne ze wspólnymi specyfikacjami ustanowionymi aktami wykonawczymi, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, lub z ich częściami, są zgodne z wymogami określonymi w tym artykule oraz z wymogami dotyczącymi badań, pomiarów i obliczeń określonymi w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 4 w zakresie, w jakim wymogi te podlegają takiej wspólnej specyfikacji lub jej częściom.

5. Domniemywa się, że produkty objęte zakresem stosowania niniejszego rozporządzenia, które są zgodne ze wspólnymi specyfikacjami ustanowionymi aktami wykonawczymi, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, lub z ich częściami, są zgodne z wymogami ekoprojektu lub z zasadniczymi wymogami dotyczącymi cyfrowych paszportów produktów, o których mowa w art. 10 i 11, lub z wymogami dotyczącymi metod badań, pomiaru lub obliczeń, o których mowa w art. 39, określonymi w mających zastosowanie aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 4, w zakresie, w jakim wymogi te podlegają tym wspólnym specyfikacjom lub ich częściom.

6. Jeżeli europejska organizacja normalizacyjna przyjmuje normę zharmonizowaną i proponuje ją Komisji w celu opublikowania odniesienia do niej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, Komisja ocenia tę normę zharmonizowaną zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1025/2012.

W razie publikacji odniesień do normy zharmonizowanej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* Komisja uchyla akty wykonawcze, o których mowa w ust. 1, lub ich części, które obejmują te same wymogi ekoprojektu, zasadnicze wymogi dotyczące cyfrowych paszportów produktów oraz wymogi dotyczące metod badań, pomiarów lub obliczeń.

7. Jeżeli państwo członkowskie lub Parlament Europejski uzna, że wspólna specyfikacja nie odpowiada w pełni wymogom ekoprojektu, zasadniczym wymogom dotyczącym cyfrowych paszportów produktów oraz wymogom dotyczącym metod badań, pomiarów lub obliczeń, informuje o tym Komisję, przedstawiając szczegółowe wyjaśnienie. Komisja ocenia te szczegółowe wyjaśnienia i w stosownych przypadkach może zmienić akt wykonawczy ustanawiający daną wspólną specyfikację.

Artykuł 43

Ocena zgodności

1. Określając mającą zastosowanie procedurę oceny zgodności na podstawie art. 4 ust. 5, Komisja bierze pod uwagę następujące kryteria:

- a) adekwatność danego modułu do rodzaju produktu oraz do odpowiednich wymogów ekoprojektu, a także jego proporcjonalność do realizowanego interesu publicznego;
- b) charakter zagrożeń stwarzanych przez produkt oraz stopień, w jakim ocena zgodności odpowiada charakterowi i poziomowi tych zagrożeń; oraz
- c) w sytuacjach, w których obowiązkowy jest udział osoby trzeciej – potrzebę zapewnienia producentowi możliwości wyboru między modułami zapewnienia jakości i modułami certyfikacji produktu określonymi w załączniku II do decyzji nr 768/2008/WE.

2. Ewidencję i korespondencję związane z oceną zgodności prowadzi się w języku urzędowym państwa członkowskiego, w którym siedzibę ma jednostka notyfikowana uczestnicząca w procedurze oceny zgodności, o której mowa w ust. 1, lub w języku akceptowanym przez tę jednostkę.

Artykuł 44

Deklaracja zgodności UE

1. Deklaracja zgodności UE stwierdza, że wykazano spełnienie wymogów ekoprojektu określonych w mających zastosowanie aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 4 lub że zastosowanie ma domniemanie zgodności zgodnie z art. 41.

2. Deklarację zgodności UE sporządza się według wzoru określonego w załączniku V i musi ona zawierać elementy określone w ramach obowiązującej procedury oceny zgodności oraz odniesienie do mających zastosowanie aktów delegowanych przyjętych na podstawie art. 4. Jest ona stale aktualizowana i tłumaczy się ją na język lub języki wymagane przez państwo członkowskie, w którym produkt jest wprowadzany do obrotu lub udostępniany na rynku.

3. Jeżeli dany produkt objęty aktem delegowanym przyjętym na podstawie art. 4 podlega więcej niż jednemu aktowi prawnemu Unii wymagającemu deklaracji zgodności UE, sporządza się jedną deklarację zgodności UE odnoszącą się do wszystkich takich aktów prawnych Unii. W takiej deklaracji podaje się te odpowiednie akty prawne Unii, łącznie z odniesieniem do ich publikacji. Deklaracja ta może być dokumentacją składającą się z odpowiednich indywidualnych deklaracji zgodności UE.

4. Poprzez sporządzenie deklaracji zgodności UE producent przyjmuje na siebie odpowiedzialność za zgodność produktu.

Artykuł 45

Ogólne zasady dotyczące oznakowania CE

Oznakowanie CE podlega ogólnym zasadom określonym w art. 30 rozporządzenia (WE) nr 765/2008.

Artykuł 46

Zasady i warunki umieszczania oznakowania CE

1. Oznakowanie CE umieszcza się na produkcie w sposób widoczny, czytelny i trwały. W przypadku gdy nie jest to możliwe lub nie jest to uzasadnione z uwagi na charakter produktu, umieszcza się je na opakowaniu oraz w dokumentach towarzyszących produktowi.

2. Oznakowanie CE umieszcza się przed wprowadzeniem produktu do obrotu lub przed oddaniem go do użytku.
3. W przypadku produktu, w którego etapie kontroli produkcji uczestniczy jednostka notyfikowana, za oznakowaniem CE umieszcza się numer identyfikacyjny jednostki notyfikowanej.

Numer identyfikacyjny jednostki notyfikowanej umieszcza sama jednostka notyfikowana lub producent bądź jego upoważniony przedstawiciel zgodnie z instrukcjami jednostki notyfikowanej.

4. Oznakowaniu CE i, w stosownych przypadkach, numerowi identyfikacyjnemu jednostki notyfikowanej może towarzyszyć piktogram lub inne oznakowanie wskazujące na szczególne zagrożenie lub zastosowanie.
5. Państwa członkowskie korzystają z istniejących mechanizmów, aby zapewnić prawidłowe stosowanie systemu oznakowania CE, oraz podejmują odpowiednie działania w przypadku jego niewłaściwego wykorzystania.

Artykuł 47

Zasady szczególne dotyczące oznakowań

W przypadku produktów, które nie podlegają wymogom dotyczącym oznakowania CE określonym w prawie Unii, określając zasady dotyczące oznakowań wskazujących na zgodność z mającymi zastosowanie wymogami ekoprojektu na podstawie art. 4 ust. 6 lit. d), Komisja bierze pod uwagę następujące kryteria:

- a) konieczność zminimalizowania obciążenia administracyjnego dla podmiotów gospodarczych;
- b) konieczność zapewnienia, aby istniała spójność z innymi oznakowaniami mającymi zastosowanie do konkretnego produktu; oraz
- c) konieczność zapobieżenia nieporozumieniom co do znaczenia oznakowań przewidzianych w innych przepisach prawa Unii.

ROZDZIAŁ IX

NOTYFIKACJA JEDNOSTEK OCENIAJĄCYCH ZGODNOŚĆ

Artykuł 48

Notyfikacja

Jeżeli akty delegowane przyjęte na podstawie art. 4 przewidują zadania związane z oceną zgodności wykonywane przez osoby trzecie, państwa członkowskie notyfikują Komisji i pozostałym państwom członkowskim jednostki uprawnione do realizacji tych zadań.

Artykuł 49

Organy notyfikujące

1. Państwa członkowskie wyznaczają organ notyfikujący, który odpowiada za opracowanie i przeprowadzanie procedur koniecznych do oceny i notyfikacji jednostek oceniających zgodność oraz do monitorowania jednostek notyfikowanych, w tym na potrzeby zapewnienia zgodności z art. 54.
2. Państwa członkowskie mogą zdecydować, że ocena i monitorowanie, o których mowa w ust. 1, mają być przeprowadzane przez krajową jednostkę akredytującą w rozumieniu przepisów rozporządzenia (WE) nr 765/2008 oraz zgodnie z nimi.
3. W przypadku gdy organ notyfikujący przekazuje lub w inny sposób powierza ocenę, notyfikację lub monitorowanie, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu podmiotowi, który nie jest podmiotem publicznym, taki podmiot musi posiadać osobowość prawną oraz spełniać odpowiednio wymogi określone w art. 50. Taki podmiot musi być ponadto przygotowany na pokrycie zobowiązań wynikających z prowadzonej działalności.
4. Organ notyfikujący ponosi pełną odpowiedzialność za zadania wykonywane przez podmiot, o którym mowa w ust. 3.

*Artykuł 50***Wymogi dotyczące organów notyfikujących**

1. Organ notyfikujący ustanawia się w sposób, który nie prowadzi do konfliktu interesów z jednostkami oceniającymi zgodność.
2. Sposób organizacji i funkcjonowania organu notyfikującego musi gwarantować obiektywizm i bezstronność jego działalności.
3. Sposób organizacji organu notyfikującego musi zapewniać podejmowanie każdej decyzji dotyczącej notyfikacji jednostki oceniającej zgodność przez kompetentne osoby spoza grona osób przeprowadzających ocenę.
4. Organ notyfikujący nie może oferować ani realizować działań pozostających w gestii jednostek oceniających zgodność, ani nie może świadczyć usług w zakresie konsultacji na zasadach komercyjnych lub konkurując z innymi podmiotami.
5. Organ notyfikujący zapewnia poufność informacji, które otrzymuje. Prowadzi on jednak, na żądanie, wymianę informacji na temat jednostek notyfikowanych z Komisją i z organami notyfikującymi z innych państw członkowskich oraz z innymi odpowiednimi organami krajowymi.
6. Organ notyfikujący ocenia wyłącznie daną jednostkę oceniającą zgodność, która wnioskuje o notyfikację, i nie uwzględnia zasobów ani personelu spółek dominujących lub spółek-siostr. Organ notyfikujący ocenia tę jednostkę w odniesieniu do wszystkich odpowiednich wymogów i zadań związanych z oceną zgodności.
7. Organ notyfikujący musi dysponować odpowiednią liczbą kompetentnych pracowników oraz wystarczającymi środkami finansowymi do właściwego wykonywania swoich zadań.

*Artykuł 51***Obowiązki informacyjne organów notyfikujących**

Państwa członkowskie informują Komisję o swoich procedurach oceny i notyfikacji jednostek oceniających zgodność oraz monitorowania jednostek notyfikowanych, jak również o wszelkich zmianach w tym zakresie.

Komisja podaje te informacje do wiadomości publicznej.

*Artykuł 52***Wymogi dotyczące jednostek notyfikowanych**

1. Na potrzeby notyfikacji jednostka oceniająca zgodność musi spełnić wymogi określone w ust. 2–12.
2. Jednostkę oceniającą zgodność ustanawia się na mocy prawa krajowego państwa członkowskiego; jednostka oceniająca zgodność musi posiadać osobowość prawną.
3. Jednostka oceniająca zgodność musi być osobą trzecią niezależną od organizacji lub produktu, który ocenia. Nie może ona mieć żadnych powiązań biznesowych z organizacjami, których przedmiotem zainteresowania są oceniane przez nią produkty, w szczególności z producentami, ich partnerami handlowymi i inwestorami posiadającymi w nich udziały. Nie wyklucza to możliwości prowadzenia przez jednostkę oceniającą zgodność działań związanych z oceną zgodności na rzecz konkurujących producentów.
4. Jednostka oceniająca zgodność, jej kierownictwo najwyższego szczebla oraz pracownicy odpowiedzialni za realizację zadań związanych z oceną zgodności nie mogą być projektantami, producentami, dostawcami, importerami, dystrybutorami, instalatorami, nabywcami, właścicielami, użytkownikami ani konserwatorami produktów, które poddają ocenie, ani przedstawicielami żadnej z wymienionych stron. Nie wyklucza to używania produktów, które są niezbędne do prowadzenia działalności jednostki oceniającej zgodność, ani używania produktów do celów prywatnych.

Jednostka oceniająca zgodność, jej kierownictwo najwyższego szczebla oraz pracownicy odpowiedzialni za realizację zadań związanych z oceną zgodności nie mogą być bezpośrednio zaangażowani w projektowanie, wytwarzanie, konstruowanie, wprowadzanie do obrotu, instalację, używanie lub konserwację takich produktów ani reprezentować stron prowadzących taką działalność. Nie mogą oni angażować się w działalność, która może zagrażać niezależności ich osądów lub

wiarygodności w odniesieniu do działań związanych z oceną zgodności będących przedmiotem notyfikacji. Dotyczy to w szczególności usług doradczych.

Jednostki oceniające zgodność zapewniają, aby działalność ich spółek dominujących lub spółek-siostr, spółek zależnych lub podwykonawców nie wpływała na poufność, obiektywizm ani bezstronność ich działalności związanej z oceną zgodności.

Jednostka oceniająca zgodność nie zleca podwykonawcy ani spółce zależnej ustanawiania ani nadzoru procedur wewnętrznych, ogólnych polityk, kodeksów postępowania ani innych przepisów wewnętrznych, ani też przydzielania pracowników do poszczególnych zadań lub podejmowania decyzji w sprawie oceny zgodności.

5. Jednostki oceniające zgodność i ich pracownicy muszą wykonywać zadania związane z oceną zgodności z najwyższym stopniem rzetelności zawodowej oraz mieć wymagane kwalifikacje techniczne w danej dziedzinie. Nie mogą podlegać żadnym naciskom czy zachętom, zwłaszcza finansowym, które mogłyby wpływać na ich osąd lub wyniki działań związanych z oceną zgodności, w szczególności ze strony osób lub grup osób mających interes w wynikach działalności takich jednostek i ich pracowników.

6. Jednostka oceniająca zgodność musi być zdolna do realizacji wszystkich zadań związanych z oceną zgodności przydzielonych jej w odpowiednim akcie delegowanym przyjętym na podstawie art. 4, w odniesieniu do których została notyfikowana, niezależnie od tego, czy dana jednostka oceniająca zgodność wykonuje te zadania samodzielnie, czy są one wykonywane w jej imieniu i na jej odpowiedzialność.

Przez cały czas i dla każdej procedury oceny zgodności oraz każdego rodzaju lub każdej kategorii produktów będących przedmiotem notyfikacji dana jednostka oceniająca zgodność musi dysponować:

- a) niezbędnym personelem dysponującym wiedzą techniczną oraz wystarczającym i odpowiednim doświadczeniem do realizacji zadań związanych z oceną zgodności;
- b) niezbędnymi opisami procedur, według których przeprowadza się ocenę zgodności, gwarantującymi przejrzystość i możliwość odtworzenia tych procedur, w tym opisem, w jaki sposób odpowiedni personel, jego status i zadania odpowiadają zadaniom z zakresu oceny zgodności, w odniesieniu do których dana jednostka zamierza zostać jednostką notyfikowaną;
- c) odpowiednimi politykami i procedurami umożliwiającymi odróżnienie zadań, które jednostka ta wykonuje jako jednostka notyfikowana, od innej prowadzonej przez nią działalności;
- d) procedurami służącymi prowadzeniu działalności z należyтым uwzględnieniem wielkości przedsiębiorstwa, sektora, w którym ono działa, struktury przedsiębiorstwa, stopnia złożoności technologii danego produktu oraz masowego lub seryjnego charakteru procesu produkcji.

Jednostka oceniająca zgodność musi dysponować środkami niezbędnymi do prawidłowej realizacji zadań o charakterze technicznym i administracyjnym z zakresu oceny zgodności oraz mieć dostęp do wszelkiego niezbędnego wyposażenia oraz wszelkich niezbędnych obiektów.

7. Personel odpowiedzialny za realizację działań związanych z oceną zgodności musi mieć:

- a) gruntowne przeszkolenie zawodowe i techniczne, obejmujące wszystkie działania związane z oceną zgodności w zakresie będącym przedmiotem notyfikacji jednostki oceniającej zgodność;
- b) wystarczającą znajomość wymogów dotyczących ocen, które przeprowadzają, oraz odpowiednie uprawnienia do przeprowadzania takich ocen, w tym odpowiednią znajomość i zrozumienie stosownych przepisów, wymogów dotyczących badań, pomiarów i obliczeń, mających zastosowanie norm zharmonizowanych lub wspólnych specyfikacji oraz odpowiednich przepisów niniejszego rozporządzenia oraz aktów delegowanych przyjętych na podstawie art. 4;
- c) umiejętności wymagane do sporządzania certyfikatów, zapisów i sprawozdań potwierdzających, że oceny zostały przeprowadzone.

8. Personel odpowiedzialny za podejmowanie decyzji w sprawie oceny:

- a) musi być zatrudniony przez jednostkę oceniającą zgodność zgodnie z prawem krajowym notyfikującego państwa członkowskiego;

- b) nie może znajdować się w sytuacji potencjalnego konfliktu interesów;
  - c) musi mieć kompetencje do weryfikowania ocen dokonywanych przez inny personel, ekspertów zewnętrznych lub podwykonawców;
  - d) musi być wystarczająco liczny, aby zapewnić ciągłość działania i spójne podejście do ocen zgodności.
9. Zagwarantowana musi być bezstronność jednostek oceniających zgodność, ich kierownictwa najwyższego szczebla i personelu wykonującego ocenę.

Wynagrodzenie kierownictwa najwyższego szczebla jednostki oceniającej zgodność oraz jej personelu wykonującego ocenę nie może zależeć od liczby przeprowadzonych ocen ani od ich wyników.

10. Jednostki oceniające zgodność muszą posiadać ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej, chyba że na mocy prawa krajowego odpowiedzialność spoczywa na państwie lub za ocenę zgodności bezpośrednio odpowiada samo państwo członkowskie.
11. W odniesieniu do wszystkich informacji uzyskanych podczas wykonywania zadań związanych z oceną zgodności przewidzianych w odpowiednich aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 4 personel jednostki oceniającej zgodność musi dochować tajemnicy zawodowej, z wyjątkiem informacji ujawnianych organom notyfikującym oraz innym organom krajowym państwa członkowskiego, w którym realizowane są zadania. Prawa własności podlegają ochronie.
12. Jednostki oceniające zgodność biorą udział w stosownej działalności normalizacyjnej lub informują o tej działalności swój personel przeprowadzający oceny oraz uwzględniają odpowiednie wytyczne i zalecenia wydane przez właściwe komisje techniczne europejskich organizacji normalizacyjnych.

Artykuł 53

Domniemanie zgodności jednostek oceniających zgodność

Jeżeli jednostka oceniająca zgodność wykaze, że spełnia kryteria ustanowione w odpowiednich normach zharmonizowanych lub ich częściach, do których odniesienia opublikowano w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, domniemywa się, że jednostka ta spełnia wymogi określone w art. 52, o ile wymogi te objęte są mającymi zastosowanie normami zharmonizowanymi.

Artykuł 54

Jednostki zależne i podwykonawcy jednostek notyfikowanych

1. W przypadku gdy jednostka notyfikowana zleca określone zadania związane z oceną zgodności lub korzysta z usług jednostki zależnej, zapewnia ona, aby podwykonawca lub jednostka zależna spełniali wymogi określone w art. 52, oraz odpowiednio informuje organ notyfikujący.
2. Jednostki notyfikowane ponoszą pełną odpowiedzialność za zadania wykonywane przez podwykonawców lub spółki zależne, niezależnie od tego, gdzie podwykonawcy lub spółki zależne mają siedzibę.
3. Czynności można zlecać podwykonawcom lub powierzać do wykonania jednostce zależnej wyłącznie za zgodą klienta.
4. Jednostki notyfikowane przechowują do dyspozycji organu notyfikującego odpowiednie dokumenty dotyczące oceny i monitorowania kwalifikacji podwykonawcy lub jednostki zależnej oraz prac wykonywanych przez podwykonawcę lub jednostkę zależną zgodnie z odpowiednimi aktami delegowanymi przyjętymi na podstawie art. 4.

Artykuł 55

Wniosek o notyfikację

1. Jednostka oceniająca zgodność przedkłada wniosek o notyfikację organowi notyfikującemu państwa członkowskiego, w którym prowadzi działalność.

2. Do tego wniosku dołącza się opis działań związanych z oceną zgodności, modułu lub modułów oceny zgodności oraz produktu lub produktów, w odniesieniu do których jednostka oceniająca zgodność uważa się za kompetentną, jak również – o ile istnieje – certyfikat akredytacji wydany przez krajową jednostkę akredytującą, potwierdzający, że dana jednostka oceniająca zgodność spełnia wymogi ustanowione w art. 52. Certyfikat akredytacji musi dotyczyć wyłącznie konkretnego podmiotu prawnego wnoszącego o notyfikację i opierać się, oprócz odpowiednich norm zharmonizowanych, na szczegółowych wymogach i zadaniach związanych z oceną zgodności określonych w odpowiednim akcie delegowanym przyjętym na podstawie art. 4.

3. Jeżeli dana jednostka oceniająca zgodność nie może przedłożyć certyfikatu akredytacji, przedkłada organowi notyfikującemu wszystkie dowody w postaci dokumentów niezbędne do sprawdzenia, uznania i regularnego monitorowania faktu spełniania przez nią wymogów ustanowionych w art. 52.

Artykuł 56

Procedura notyfikacji

1. Organy notyfikujące mogą notyfikować wyłącznie jednostki oceniające zgodność, które spełniają wymogi określone w art. 52.

2. Organy notyfikujące notyfikują jednostki oceniające zgodność Komisji i pozostałym państwom członkowskim przy użyciu narzędzia elektronicznego do notyfikacji opracowanego i zarządzanego przez Komisję.

3. Do notyfikacji dołącza się wszystkie szczegółowe informacje dotyczące działalności związanej z oceną zgodności, modułu lub modułów oceny zgodności, produktu lub produktów, których to dotyczy, oraz stosowne poświadczenie kompetencji.

4. W przypadku gdy podstawy notyfikacji nie stanowi certyfikat akredytacji, o którym mowa w art. 55 ust. 2, organ notyfikujący przedkłada Komisji i pozostałym państwom członkowskim dowody w postaci dokumentów potwierdzających kompetencje jednostki oceniającej zgodność oraz przedstawia rozwiązania wprowadzone, aby zapewnić systematyczne monitorowanie tej jednostki i dalsze spełnianie przez nią wymogów określonych w art. 52.

5. Dana jednostka oceniająca zgodność może prowadzić działalność jednostki notyfikowanej, jeżeli Komisja lub pozostałe państwa członkowskie nie zgłosiły zastrzeżeń w terminie dwóch tygodni od notyfikacji w przypadku korzystania z certyfikatu akredytacji lub w terminie dwóch miesięcy od notyfikacji w przypadku niekorzystania z akredytacji.

Wyłącznie taką jednostkę uznaje się za jednostkę notyfikowaną na potrzeby niniejszego rozporządzenia.

6. Notyfikacja staje się skuteczna następnego dnia po wpisaniu przez Komisję danej jednostki do wykazu jednostek notyfikowanych, o którym mowa w art. 57 ust. 2.

Dana jednostka może prowadzić działalność jednostki notyfikowanej dopiero wówczas, gdy notyfikacja stanie się skuteczna.

Komisja nie publikuje notyfikacji, jeżeli jest świadoma lub poweźmie informację, że dana jednostka notyfikowana nie spełnia wymogów określonych w art. 52.

7. Komisja i pozostałe państwa członkowskie są powiadamiane o wszelkich późniejszych odpowiednich zmianach w notyfikacji.

Artykuł 57

Numerы identyfikacyjne i wykazy jednostek notyfikowanych

1. Komisja przydziela jednostce notyfikowanej numer identyfikacyjny.

Komisja przydziela taki niepowtarzalny numer nawet wówczas, gdy dana jednostka jest notyfikowana na podstawie kilku unijnych aktów prawnych.

2. Komisja podaje do wiadomości publicznej wykaz jednostek notyfikowanych na podstawie niniejszego rozporządzenia, łącznie z przydzielonymi im numerami identyfikacyjnymi oraz informacją na temat działań będących przedmiotem notyfikacji.

Komisja zapewnia bieżącą aktualizację tego wykazu.

*Artykuł 58***Zmiany w notyfikacji**

1. W przypadku gdy organ notyfikujący stwierdza lub otrzymuje informację, że jednostka notyfikowana przestała spełniać wymogi określone w art. 52 lub nie wypełnia swoich obowiązków, organ notyfikujący ogranicza, zawiesza lub wycofuje notyfikację, zależnie od sytuacji oraz w zależności od wagi niespełnienia wymogów lub niewypełnienia obowiązków. Niezwłocznie informuje o tym Komisję i pozostałe państwa członkowskie.
2. W razie ograniczenia, zawieszenia lub wycofania notyfikacji bądź w przypadku zaprzestania działalności przez jednostkę notyfikowaną notyfikujące państwo członkowskie podejmuje właściwe środki w celu zapewnienia, aby akta tej jednostki przejęła inna jednostka notyfikowana albo by były one dostępne na żądanie odpowiedzialnych organów notyfikujących i organów nadzoru rynku.

*Artykuł 59***Kwestionowanie kompetencji jednostek notyfikowanych**

1. Komisja bada wszystkie przypadki, w których ma wątpliwości lub otrzymuje informację o wątpliwościach co do kompetencji jednostki notyfikowanej lub stałego wywiązywania się przez tę jednostkę z ciążących na niej obowiązków i spełniania ciążących na niej wymogów.
2. Na żądanie Komisji notyfikujące państwo członkowskie udziela jej wszelkich informacji dotyczących podstawy notyfikacji lub utrzymania kompetencji danej jednostki.
3. Komisja odpowiada za utrzymanie poufności wszystkich informacji szczególnie chronionych uzyskanych w toku badań.
4. W przypadku gdy Komisja stwierdza, że jednostka notyfikowana nie spełnia wymogów notyfikacji lub przestała je spełniać, informuje o tym fakcie notyfikujące państwo członkowskie i zwraca się do niego o podjęcie koniecznych środków naprawczych, łącznie z wycofaniem notyfikacji, jeżeli zajdzie taka potrzeba.

Komisja aktualizuje wykaz jednostek notyfikowanych, o którym mowa w art. 57 ust. 2, w terminie dwóch tygodni od poinformowania o środkach naprawczych podjętych przez notyfikujące państwa członkowskie zgodnie z akapitem pierwszym niniejszego ustępu.

*Artykuł 60***Obowiązki operacyjne jednostek notyfikowanych**

1. Jednostki notyfikowane przeprowadzają oceny zgodności zgodnie z procedurami oceny zgodności określonymi w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 4.
2. Oceny zgodności przeprowadza się w sposób proporcjonalny, unikając zbędnych obciążeń dla podmiotów gospodarczych. Jednostki notyfikowane wykonują swoje działania, należycie uwzględniając wielkość przedsiębiorstwa, sektor, w którym ono działa, jego strukturę, stopień złożoności technologii produktu, która ma zostać poddana ocenie, oraz masowy lub seryjny charakter procesu produkcyjnego.

Muszą one jednak zachować przy tym stopień dyscypliny i poziom ochrony wymagane w celu zagwarantowania zgodności produktu z odpowiednimi wymogami.

3. Jeżeli jednostka notyfikowana stwierdza, że producent nie spełnia stosownych wymogów lub odpowiednich norm zharmonizowanych, wspólnych specyfikacji lub innych specyfikacji technicznych, zobowiązuje ona producenta do podjęcia stosownych działań naprawczych na potrzeby ostatecznej oceny zgodności, chyba że braki nie mogą być naprawione, co uniemożliwia jednostce notyfikowanej wydanie certyfikatu lub decyzji o zatwierdzeniu.
4. W przypadku gdy w trakcie monitorowania zgodności po wydaniu certyfikatu zgodnie z procedurami oceny zgodności przewidzianymi w akcie delegowanym przyjętym na podstawie art. 4 lub decyzji o zatwierdzeniu jednostka notyfikowana stwierdza, że produkt lub producent nie spełnia wymogów lub przestał je spełniać, zobowiązuje producenta do podjęcia stosownych działań naprawczych, a w razie potrzeby zawiesza lub cofa certyfikat lub decyzję o zatwierdzeniu.

5. W razie niepodjęcia działań naprawczych lub jeżeli środki te nie przynoszą wymaganych skutków, jednostka notyfikowana ogranicza, zawieszają lub cofa wszelkie certyfikaty lub decyzje o zatwierdzeniu, stosownie do sytuacji.

Artykuł 61

Obowiązki informacyjne jednostek notyfikowanych

1. Jednostki notyfikowane informują organ notyfikujący:
  - a) o każdym przypadku odmowy wydania, ograniczenia, zawieszenia lub cofnięcia certyfikatu;
  - b) o wszelkich okolicznościach wpływających na zakres i warunki notyfikacji;
  - c) o każdym przypadku zażądania przez organ nadzoru rynku udzielenia informacji dotyczących działań związanych z oceną zgodności;
  - d) na żądanie, o podejmowanych działaniach związanych z oceną zgodności objętych zakresem ich notyfikacji oraz o innych realizowanych zadaniach, w tym o działalności transgranicznej i podwykonawstwie.
2. Jednostki notyfikowane przekazują pozostałym jednostkom, które notyfikowano na podstawie niniejszego rozporządzenia i które prowadzą podobne działania związane z oceną zgodności oraz zajmują się tą samą grupą produktów, odpowiednie informacje na temat kwestii związanych z negatywnymi, oraz – na żądanie – również pozytywnymi wynikami oceny zgodności.
3. W przypadku gdy Komisja lub organ nadzoru rynku państwa członkowskiego zwraca się do jednostki notyfikowanej, która ma siedzibę na terytorium innego państwa członkowskiego, z wnioskiem dotyczącym oceny zgodności przeprowadzonej przez tę jednostkę notyfikowaną, przesyła kopię tego wniosku organowi notyfikującemu tego państwa członkowskiego. Przedmiotowa jednostka notyfikowana musi odpowiedzieć na wniosek niezwłocznie, nie później niż w terminie 15 dni. Organ notyfikujący zapewnia, aby takie wnioski zostały rozpatrzone przez jednostkę notyfikowaną .
4. W przypadku gdy jednostki notyfikowane mają lub otrzymują dowody potwierdzające poniższe okoliczności, zgłaszają takie dowody i udostępniają je stosownie do przypadku odpowiedniemu organowi nadzoru rynku lub organowi notyfikującemu:
  - a) inna jednostka notyfikowana nie spełnia wymogów określonych w art. 52 lub nie wywiązuje się ze swoich obowiązków;
  - b) produkt wprowadzony do obrotu nie spełnia wymogów ekoprojektu określonych w mających zastosowanie aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 4; lub
  - c) produkt wprowadzony do obrotu może stwarzać poważne zagrożenie ze względu na swój stan fizyczny.

Artykuł 62

Wymiana doświadczeń

Komisja organizuje wymianę doświadczeń między organami państw członkowskich odpowiedzialnymi za strategię w zakresie notyfikacji.

Artykuł 63

Koordinacja jednostek notyfikowanych

1. Komisja zapewnia wprowadzenie i właściwą realizację koordynacji i współpracy między jednostkami notyfikowanymi na podstawie niniejszego rozporządzenia, w formie grupy lub grup jednostek notyfikowanych, w tym – w stosownych przypadkach – w formie grup jednostek notyfikowanych na podstawie tego samego aktu delegowanego przyjętego na podstawie art. 4 lub w odniesieniu do podobnych zadań związanych z oceną zgodności.

Jednostki notyfikowane uczestniczą w pracach odpowiedniej grupy bezpośrednio lub poprzez wyznaczonych przedstawicieli.

2. Jednostki notyfikowane stosują jako ogólne wytyczne wszelkie odpowiednie dokumenty opracowane w wyniku prac grup, o których mowa w ust. 1.

3. Celem koordynacji i współpracy w grupach, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, jest zapewnienie zharmonizowanego stosowania niniejszego rozporządzenia i aktów delegowanych przyjętych na podstawie art. 4. Grupy te uwzględniają przy tym odpowiednie wytyczne i zalecenia wydane przez właściwe komitety techniczne europejskich organów normalizacyjnych.

ROZDZIAŁ X

ZACHĘTY

Artykuł 64

Zachęty ze strony państw członkowskich

1. Jeżeli państwa członkowskie przewidują zachęty dotyczące produktów objętych aktem delegowanym przyjętym na podstawie art. 4, zachęty te muszą być ukierunkowane na dwie najwyższe klasy efektywności reprezentowane na poziomie Unii lub, w stosownych przypadkach, na produkty opatrzone oznakowaniem ekologicznym UE.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 niniejszego artykułu, w przypadku gdy państwa członkowskie przewidują zachęty dla produktów związanych z energią lub opon objętych aktem delegowanym przyjętym na podstawie art. 4, które również podlegają wymogom dotyczącym etykietowania efektywności energetycznej lub paliwowej, stosuje się odpowiednio art. 7 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2017/1369 i art. 11 rozporządzenia (UE) 2020/740.

Artykuł 65

Zielone zamówienia publiczne

1. Instytucje zamawiające i podmioty zamawiające, zgodnie z dyrektywą 2014/24/UE lub 2014/25/UE, udzielają zamówień publicznych – spełniających minimalne wymogi określone zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu – na zakup produktów objętych aktami delegowanymi przyjętymi na podstawie art. 4 lub na roboty lub usługi, jeżeli produkty te są wykorzystywane do działalności stanowiącej przedmiot tych zamówień (zwane dalej „minimalnymi wymogami”).

2. Minimalne wymogi określa się w stosownych przypadkach, aby pobudzić podaż i popyt na zrównoważone środowiskowo produkty objęte aktami delegowanymi przyjętymi na podstawie art. 4, z uwzględnieniem wartości i wielkości udzielanych zamówień publicznych na odpowiednie grupy produktów oraz ekonomicznej wykonalności zakupu przez instytucje zamawiające i podmioty zamawiające produktów bardziej zrównoważonych środowiskowo bez powodowania nieproporcjonalnych kosztów.

3. Komisja jest uprawniona do określenia, w drodze aktów wykonawczych, minimalnych wymogów w formie specyfikacji technicznych, kryteriów udzielania zamówień, warunków realizacji zamówienia lub wartości docelowych.

Minimalne wymogi określa się w odniesieniu do aspektów produktu wymienionych w akcie delegowanym przyjętym na podstawie art. 4, mającym zastosowanie do danych grup produktów, stosownie do tych grup produktów.

Minimalne wymogi opierają się na dwóch najwyższych klasach efektywności, najwyższych wynikach lub, jeżeli nie są dostępne, na jak najwyższych możliwych poziomach efektywności określonych w akcie delegowanym przyjętym na podstawie art. 4, mającym zastosowanie do danej grupy produktów.

Kryteria udzielania zamówień mają, w stosownych przypadkach, minimalną wagę wynoszącą od 15 % do 30 % w procesie udzielania zamówień, co umożliwia im znaczący wpływ na wynik procedury przetargowej i faworyzuje wybór produktów najbardziej zrównoważonych środowiskowo.

Wartości docelowe wymagają, aby przynajmniej 50 % zamówień na poziomie instytucji zamawiających lub podmiotów zamawiających bądź na zagregowanym poziomie krajowym, w ujęciu rocznym lub wieloletnim, udzielanych było na produkty najbardziej zrównoważone środowiskowo, o których mowa w akapicie czwartym.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 73 ust. 3.

ROZDZIAŁ XI
NADZÓR RYNKU

Artykuł 66

Planowane działania w zakresie nadzoru rynku

1. W krajowej strategii nadzoru rynku, o której mowa w art. 13 rozporządzenia (UE) 2019/1020, każde państwo członkowskie przewiduje sekcję dotyczącą działań w zakresie nadzoru rynku planowanych w celu zapewnienia, aby przeprowadzono stosowne kontrole, w tym w stosownych przypadkach kontrole fizyczne i laboratoryjne, na odpowiednią skalę zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i aktami delegowanymi przyjętymi na podstawie art. 4 niniejszego rozporządzenia.

W sekcji, o której mowa w akapicie pierwszym, określa się co najmniej:

- a) produkty lub wymogi uznane za priorytetowe w zakresie nadzoru rynku, z uwzględnieniem wspólnych priorytetów określonych przez grupę ds. współpracy administracyjnej (zwaną dalej „grupą ADCO”), ustanowioną na podstawie art. 30 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2019/1020, zgodnie z art. 68 ust. 1 lit. a) oraz sprawozdań, o których mowa w art. 67 ust. 2;
- b) działania w zakresie nadzoru rynku planowane w celu ograniczenia lub wyeliminowania niezgodności w odniesieniu do produktów lub wymogi uznane za priorytetowe, w tym charakter kontroli, które należy przeprowadzić w okresie objętym krajową strategią nadzoru rynku.

2. Priorytety w zakresie nadzoru rynku, o których mowa w ust. 1 akapit drugi lit. a), ustala się na podstawie obiektywnych kryteriów, w tym:

- a) poziomu niezgodności zaobserwowanego na rynku objętym kompetencjami danego organu nadzoru rynku;
- b) wpływu niezgodności na środowisko;
- c) liczby skarg otrzymanych od użytkowników końcowych i organizacji konsumenckich, jeżeli informacje takie są dostępne, lub innych informacji otrzymanych od podmiotów gospodarczych lub mediów;
- d) liczby odpowiednich produktów udostępnianych na rynku objętym kompetencjami danego organu nadzoru rynku; oraz
- e) liczby odpowiednich podmiotów gospodarczych działających na rynku objętym kompetencjami danego organu nadzoru rynku.

3. W przypadku kategorii produktów zidentyfikowanych jako związane z wysokim ryzykiem niezgodności kontrole, o których mowa w ust. 1, mają obejmować w stosownych przypadkach kontrole fizyczne i laboratoryjne na podstawie odpowiednich próbek.

Organy nadzoru rynku mają prawo do uzyskania od odpowiedzialnego podmiotu gospodarczego zwrotu kosztów kontroli dokumentów i fizycznych testów produktów w przypadku niezgodności z aktami delegowanymi przyjętymi na podstawie art. 4.

Artykuł 67

Sprawozdawczość i analiza porównawcza

1. Organy nadzoru rynku wprowadzają do systemu informacyjnego i komunikacyjnego, o którym mowa w art. 34 rozporządzenia (UE) 2019/1020, informacje na temat rodzaju i surowości wszelkich sankcji zastosowanych w związku z naruszeniem niniejszego rozporządzenia.

2. Co cztery lata, do dnia 30 czerwca, Komisja sporządza sprawozdanie w oparciu o informacje wprowadzone przez organy nadzoru rynku do systemu informacyjnego i komunikacyjnego, o którym mowa w art. 34 rozporządzenia (UE) 2019/1020.

Sprawozdanie zawiera:

- a) informacje na temat charakteru i liczby kontroli przeprowadzonych przez organy nadzoru rynku w ciągu czterech poprzednich lat kalendarzowych na podstawie art. 34 ust. 4 i 5 rozporządzenia (UE) 2019/1020;
  - b) informacje na temat stwierdzonych poziomów niezgodności oraz na temat rodzaju i surowości sankcji zastosowanych w ciągu czterech poprzednich lat kalendarzowych w odniesieniu do produktów objętych aktami delegowanymi przyjętymi na podstawie art. 4 niniejszego rozporządzenia;
  - c) porównanie informacji, o których mowa w lit. a) i b) niniejszego ustępu, z działaniami zaplanowanymi w kontekście sekcji dotyczącej działań w zakresie nadzoru rynku opracowanej na podstawie art. 66 ust. 1;
  - d) orientacyjne punkty odniesienia dla organów nadzoru rynku, dotyczące częstotliwości kontroli oraz charakteru i surowości stosowanych sankcji;
  - e) listę priorytetów organów nadzoru rynku względem produktów i wymogów.
3. Komisja publikuje sprawozdanie, o którym mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, w systemie informacyjnym i komunikacyjnym, o którym mowa w art. 34 rozporządzenia (UE) 2019/1020, oraz upublicznia to sprawozdanie. Pierwsze z tych sprawozdań publikuje się do dnia 19 lipca 2028 r.

Artykuł 68

Koordinacja i wsparcie nadzoru rynku

1. Na potrzeby niniejszego rozporządzenia posiedzenia grupy ADCO odbywają się w regularnych odstępach czasu oraz, w razie potrzeby, na uzasadniony wniosek Komisji lub co najmniej dwóch uczestniczących organów nadzoru rynku.

W kontekście wykonywania swoich zadań określonych w art. 32 rozporządzenia (UE) 2019/1020 grupa ADCO wspiera realizację działań określonych w sekcji dotyczącej działań w zakresie nadzoru rynku opracowanej na podstawie art. 66 ust. 1 i określa:

- a) wspólne priorytety w zakresie nadzoru rynku, o których mowa w art. 66 ust. 1 lit. a), w oparciu o obiektywne kryteria, o których mowa w art. 66 ust. 2;
  - b) priorytety wymagające wsparcia unijnego na podstawie ust. 2;
  - c) wymogi ustanowione w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 4, które stosuje się lub interpretuje w różny sposób i które należy potraktować priorytetowo przy organizacji wspólnych programów szkoleń lub przyjmowaniu wytycznych na podstawie ust. 2 niniejszego artykułu.
2. W oparciu o priorytety określone przez grupę ADCO Komisja:
- a) organizuje wspólne projekty nadzoru rynku i badań w obszarach wspólnego zainteresowania;
  - b) organizuje wspólne inwestycje w zdolności w zakresie nadzoru rynku, w tym w sprzęt i narzędzia informatyczne;
  - c) organizuje wspólne programy szkoleń dla pracowników organów nadzoru rynku, organów celnych, organów notyfikujących i jednostek notyfikowanych, w tym programy dotyczące prawidłowej interpretacji i prawidłowego stosowania wymogów określonych w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 4 oraz w zakresie metod i technik mających znaczenie w kontekście stosowania lub weryfikacji zgodności z tymi wymogami;
  - d) opracowuje wytyczne dotyczące stosowania i egzekwowania wymogów określonych w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 4, w tym wspólnych praktyk i metod skutecznego nadzoru rynku;
  - e) w stosownych przypadkach konsultuje się z zainteresowanymi stronami i ekspertami.

W stosownych przypadkach Unia finansuje działania, o których mowa w akapicie pierwszym lit. a), b) i c).

3. Komisja zapewnia wsparcie techniczne i logistyczne, aby ta grupa ADCO mogła wypełniać swoje zadania określone w niniejszym artykule oraz w art. 32 rozporządzenia (UE) 2019/1020, jeżeli takie zadania odnoszą się do niniejszego rozporządzenia.

ROZDZIAŁ XII

PROCEDURY OCHRONNE

Artykuł 69

Procedura postępowania z produktami stwarzającymi zagrożenie na poziomie krajowym

1. W przypadku gdy organy nadzoru rynku mają wystarczające powody, aby sądzić, że dany produkt objęty aktem delegowanym przyjętym na podstawie art. 4 stwarza zagrożenie, dokonują oceny pod kątem spełnienia wszystkich wymogów związanych z zagrożeniem i określonych w niniejszym rozporządzeniu lub w tym akcie delegowanym.

Jeśli w toku tej oceny organy nadzoru rynku stwierdzą, że produkt nie spełnia wymogów określonych w niniejszym rozporządzeniu lub w mającym zastosowanie akcie delegowanym przyjętym na podstawie art. 4, niezwłocznie wzywają odpowiedni podmiot gospodarczy do podjęcia odpowiednich i proporcjonalnych działań naprawczych w rozsądnym terminie wyznaczonym przez organy nadzoru rynku, który jest współmierny do charakteru i w stosownych przypadkach stopnia niezgodności, w celu wyeliminowania tej niezgodności. Te działania naprawcze mogą obejmować między innymi działania wymienione w art. 16 ust. 3 rozporządzenia (UE) 2019/1020.

Organ nadzoru rynku informują o tym odpowiednią jednostkę notyfikowaną.

2. W przypadku gdy organy nadzoru rynku uznają, że niezgodność z wymogami nie ogranicza się do ich terytorium krajowego, informują Komisję oraz pozostałe państwa członkowskie o wynikach oceny oraz o działaniach naprawczych, których podjęcia zażądały od danego podmiotu gospodarczego.

3. Odpowiedni podmiot gospodarczy zapewnia podjęcie wszelkich stosownych działań naprawczych w odniesieniu do wszystkich odnośnych produktów, które udostępnił na rynku w Unii.

4. Jeżeli odpowiedni podmiot gospodarczy nie podejmie działań naprawczych w terminie, o którym mowa w ust. 1 akapit drugi, lub niezgodność nadal występuje, organy nadzoru rynku wprowadzają wszelkie stosowne środki tymczasowe, aby zakazać lub ograniczyć udostępnianie danych produktów na rynku krajowym, wycofać je z rynku lub odzyskać.

Niezwłocznie informują one o tych środkach Komisję i pozostałe państwa członkowskie.

5. Informacje, które mają być , przekazywane Komisji i pozostałym państwom członkowskim zgodnie z ust. 4 niniejszego artykułu, udostępnia się za pośrednictwem systemu informacyjnego i komunikacyjnego, o którym mowa w art. 34 rozporządzenia (UE) 2019/1020; informacje te zawierają wszelkie dostępne szczegóły, w szczególności dane umożliwiające identyfikację produktu niezgodnego z wymogami, informacje na temat pochodzenia produktu, charakter zarzucanej niezgodności i występującej niezgodności, rodzaj i okres obowiązywania wdrożonych środków krajowych, a także stanowisko przedstawione przez odpowiedni podmiot gospodarczy. Organ nadzoru rynku wskazuje również, czy niezgodność wynika:

- a) z niespełnienia przez produkt wymogów określonych w odpowiednim akcie delegowanym przyjętym na podstawie art. 4 niniejszego rozporządzenia; albo
- b) z braków w normach zharmonizowanych lub wspólnych specyfikacjach, o których mowa w art. 41 i 42 niniejszego rozporządzenia, będących podstawą domniemania zgodności.

6. Państwa członkowskie inne niż państwo członkowskie, które wszczęło procedurę, niezwłocznie informują Komisję i pozostałe państwa członkowskie o wszelkich wprowadzonych środkach i przekazują im wszelkie posiadane dodatkowe informacje dotyczące niezgodności danego produktu z wymogami oraz przedstawiają swoje zastrzeżenia, jeśli nie zgadzają się ze zgłoszonym środkiem krajowym.

7. W przypadku gdy w terminie trzech miesięcy od otrzymania informacji, o których mowa w ust. 4, żadne państwo członkowskie ani Komisja nie zgłosi sprzeciwu wobec środka tymczasowego wprowadzonego przez dane państwo członkowskie, środek ten uznaje się za uzasadniony. Środek tymczasowy może przewidywać okres inny niż trzy miesiące, aby uwzględnić specyfikę danych produktów lub wymogów.

8. Państwa członkowskie zapewniają niezwłoczne wdrożenie odpowiednich środków ograniczających w odniesieniu do danego produktu, takich jak wycofanie produktu z ich rynku.

Artykuł 70

Unijna procedura ochronna

1. W przypadku gdy po zakończeniu procedury określonej w art. 69 ust. 3 i 4 zgłaszane są sprzeciwy wobec środka zastosowanego przez państwo członkowskie lub w przypadku gdy Komisja uzna, że środek krajowy jest sprzeczny z prawem Unii, Komisja niezwłocznie rozpoczyna konsultacje z państwami członkowskimi i odpowiednim podmiotem gospodarczym lub odpowiednimi podmiotami gospodarczymi oraz dokonuje oceny tego środka krajowego. Na podstawie wyników tej oceny Komisja w drodze aktu wykonawczego przyjmuje decyzję co do tego, czy środek krajowy jest uzasadniony.

Ten akt wykonawczy przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 73 ust. 3.

Komisja kieruje swoją decyzję do wszystkich państw członkowskich, niezwłocznie informując o niej państwa członkowskie i odpowiedni podmiot gospodarczy lub odpowiednie podmioty gospodarcze.

2. W przypadku uznania krajowego środka za uzasadniony wszystkie państwa członkowskie wdrażają środki konieczne do zapewnienia wycofania z ich rynku produktu niezgodnego z wymogami oraz informują o tych środkach Komisję.

Jeżeli środek krajowy zostanie uznany za nieuzasadniony, dane państwo członkowskie go wycofuje.

3. W przypadku uznania środka krajowego za uzasadniony i stwierdzenia, że niezgodność produktu z wymogami wynika z braków w normach zharmonizowanych, o których mowa w art. 41 niniejszego rozporządzenia, Komisja stosuje procedurę przewidzianą w art. 11 rozporządzenia (UE) nr 1025/2012.

4. W przypadku uznania krajowego środka za uzasadniony i stwierdzenia, że niezgodność produktu wynika z braków we wspólnych specyfikacjach, o których mowa w art. 42, Komisja niezwłocznie przyjmuje akty wykonawcze zmieniające lub uchylające te wspólne specyfikacje.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 73 ust. 3.

Artykuł 71

Niezgodność pod względem formalnym

1. W przypadku gdy państwo członkowskie dokona jednego z poniższych ustaleń, zobowiązuje odpowiedni podmiot gospodarczy do wyeliminowania danych niezgodności:

- a) oznakowanie CE zostało umieszczone z naruszeniem art. 30 rozporządzenia (WE) nr 765/2008 lub art. 46 niniejszego rozporządzenia;
- b) oznakowanie CE nie zostało umieszczone;
- c) numer identyfikacyjny jednostki notyfikowanej został umieszczony z naruszeniem art. 46 lub nie został umieszczony, mimo że istniał taki wymóg;
- d) deklaracja zgodności UE nie została sporządzona;
- e) deklaracja zgodności UE nie została sporządzona w prawidłowy sposób;
- f) dokumentacja techniczna jest niedostępna, niekompletna lub zawiera błędy;
- g) brakuje informacji, o których mowa w art. 27 ust. 6 lub art. 29 ust. 3, lub informacje te są nieprawdziwe lub niekompletne;
- h) nie spełniono innego wymogu administracyjnego, o którym mowa w art. 27, art. 29 lub w mającym zastosowanie akcie delegowanym przyjętym na podstawie art. 4.

2. W przypadku utrzymywania się niezgodności, o której mowa w ust. 1, odpowiednie państwo członkowskie wdraża wszelkie stosowne środki w celu ograniczenia lub zakazania udostępniania danego produktu na rynku bądź zapewnienia jego odzyskania lub wycofania z obrotu.

ROZDZIAŁ XIII

PRZEKAZANE UPRAWNIENIA I PROCEDURA KOMITETOWA

Artykuł 72

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjmowania aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 4, art. 10 ust. 1 akapit drugi, art. 11 ust. 3, art. 12 ust. 4 oraz art. 25 ust. 3 i 5, powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 18 lipca 2024 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu pięciu lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.
3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 4, art. 10 ust. 1 akapit drugi, art. 11 ust. 3, art. 12 ust. 4 oraz art. 25 ust. 3 i 5, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w późniejszym terminie określonym w tej decyzji. Nie wpływa ona na ważność już obowiązujących aktów delegowanych.
4. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie, działając zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa.
5. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
6. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 4, art. 10 ust. 1 akapit drugi, art. 11 ust. 3, art. 12 ust. 4 oraz art. 25 ust. 3 lub 5, wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 73

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga komitet. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 4 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

ROZDZIAŁ XIV
PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 74

Sankcje

1. Państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące sankcji mających zastosowanie w przypadku naruszeń przepisów niniejszego rozporządzenia i podejmują wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia ich wykonywania. Przewidziane sankcje muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające. Państwa członkowskie niezwłocznie powiadamiają Komisję o tych przepisach i środkach, a także powiadamiają ją o wszelkich późniejszych zmianach, które ich dotyczą.
2. Państwa członkowskie zapewniają, aby sankcje ustanowione na podstawie niniejszego artykułu należycie uwzględniały, w stosownych przypadkach, następujące elementy:
  - a) charakter, wagę i czas trwania naruszenia;
  - b) w stosownych przypadkach, umyślny lub nieumyślny charakter naruszenia;
  - c) sytuację finansową osoby fizycznej lub prawnej uznanej za odpowiedzialną za naruszenie;
  - d) korzyści ekonomiczne uzyskane w wyniku naruszenia przez osobę fizyczną lub prawną, którą uznano za odpowiedzialną za naruszenie, na tyle, na ile można je ustalić;
  - e) szkody w środowisku spowodowane naruszeniem;
  - f) wszelkie działania podjęte przez osobę fizyczną lub prawną, którą uznano za odpowiedzialną za naruszenie, w celu złagodzenia lub naprawienia wyrządzonej szkody;
  - g) powtarzalny lub jednostkowy charakter naruszenia;
  - h) wszelkie inne okoliczności obciążające lub łagodzące mające zastosowanie w danej sprawie.
3. Państwa członkowskie mają możliwość stosowania co najmniej następujących sankcji w razie naruszenia niniejszego rozporządzenia:
  - a) grzywny;
  - b) tymczasowy zakaz udziału w postępowaniach o udzielenie zamówienia.

Artykuł 75

Monitorowanie i ocena

1. Na podstawie odpowiednich dokumentów przygotowawczych na potrzeby aktualizacji planu prac zgodnie z art. 18 ust. 3 Komisja sporządza sprawozdanie na temat wymogów ekoprojektu w celu monitorowania poprawy zrównoważenia środowiskowego i obiegu zamkniętego produktów objętych niniejszym rozporządzeniem.
2. Do dnia 19 lipca 2030 r., a następnie co sześć lat Komisja przeprowadza ocenę niniejszego rozporządzenia oraz jego wkładu w funkcjonowanie rynku wewnętrznego, w tym w odniesieniu do sektora ponownego użycia i odnawiania, pojazdów, o których mowa w art. 1 ust. 2 lit. h), i obowiązków, o których mowa w rozdziale VI, w szczególności zwolnień dla małych przedsiębiorstw i mikroprzedsiębiorstw, a także wkładu w poprawę zrównoważenia środowiskowego produktów. W ramach tej oceny Komisja ocenia wykonalność automatycznego dostosowywania wymogów ekoprojektu na podstawie poprawy właściwości użytkowych produktów wprowadzanych do obrotu. Komisja przedstawia sprawozdanie z głównych wniosków ze swojej oceny Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu i Komitetowi Regionów oraz udostępnia to sprawozdanie publicznie.
3. Państwa członkowskie przekazują Komisji informacje niezbędne do przygotowania sprawozdań, o których mowa w ust. 1 i 2.

4. Do dnia 19 lipca 2028 r. Komisja oceni potencjalne korzyści włączenia wymogów dotyczących zrównoważonego rozwoju społecznego do zakresu niniejszego rozporządzenia. Komisja przedstawia sprawozdanie z głównych wniosków ze swojej oceny Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu i Komitetowi Regionów oraz udostępnia to sprawozdanie publicznie.
5. W stosownych przypadkach do sprawozdań, o których mowa w ust. 2 i 4, Komisja dołącza wniosek ustawodawczy dotyczący zmiany niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 76

Roszczenia konsumentów

W przypadku niezgodności produktu z wymogami ekoprojektu określonymi w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 4 za szkody poniesione przez konsumenta odpowiedzialne są następujące podmioty gospodarcze:

- a) producent; lub
- b) jeżeli producent nie ma siedziby w Unii, bez uszczerbku dla jego odpowiedzialności – importer lub upoważniony przedstawiciel producenta; lub
- c) jeżeli importer nie ma siedziby w Unii lub producent nie ma upoważnionego przedstawiciela – dostawca usług realizacji zamówień.

Odpowiedzialność tych podmiotów gospodarczych za szkody pozostaje bez uszczerbku dla stosowania innych środków ochrony prawnej przysługujących konsumentom na mocy prawa Unii lub prawa krajowego.

Artykuł 77

Zmiana dyrektywy (UE) 2020/1828

Załącznik I pkt 27 dyrektywy (UE) 2020/1828 otrzymuje brzmienie:

- „27) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1726 z dnia 13 czerwca 2024 r. w sprawie ustanowienia ram ustalania wymogów ekoprojektu w odniesieniu do zrównoważonych produktów oraz zmiany dyrektywy (UE) 2020/1828 i rozporządzenia (UE) 2023/1542 i uchylenia dyrektywy 2009/125/WE (Dz.U. L, 2024/1726, 28.6.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1726/oj>)”.

Artykuł 78

Zmiana rozporządzenia (UE) 2023/1542

W art. 77 rozporządzenia (UE) 2023/1542 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„10. Podmiot gospodarczy, który wprowadza do obrotu lub oddaje do użytku baterię, wpisuje niepowtarzalny identyfikator do rejestru, o którym mowa w art. 13 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1726 (*).

- (*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1726 z dnia 13 czerwca 2024 r. w sprawie ustanowienia ram ustalania wymogów ekoprojektu w odniesieniu do zrównoważonych produktów oraz zmiany dyrektywy (UE) 2020/1828 i rozporządzenia (UE) 2023/1542 i uchylenia dyrektywy 2009/125/WE (Dz.U. L, 2024/1726, 28.6.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1726/oj>)”.

Artykuł 79

Uchylenie i przepisy przejściowe

1. Dyrektywa 2009/125/WE traci moc ze skutkiem od dnia 18 lipca 2024 r. z wyjątkiem:

- a) art. 1, 2, art. 8 ust. 2, art. 11, 14, 15, 18 i 19 dyrektywy 2009/125/WE oraz załączników I, II, IV, V i VII do niej w brzmieniu obowiązującym w dniu 17 lipca 2024 r., które nadal obowiązują – zamiast art. 1, 2, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 19 i 20 niniejszego rozporządzenia oraz załączników I, II, III i IV do niniejszego rozporządzenia – do dnia:
- (i) 31 grudnia 2026 r. w odniesieniu do paneli fotowoltaicznych, ogrzewaczy pomieszczeń i ogrzewaczy wielofunkcyjnych, podgrzewaczy wody, miejscowych ogrzewaczy pomieszczeń na paliwo stałe, klimatyzatorów, w tym pomp ciepła typu powietrze-powietrze i wentylatorów przenośnych, kotłów na paliwo stałe, produktów do ogrzewania i chłodzenia powietrznego, odkurzaczy, urządzeń do gotowania, pomp wodnych, wentylatorów przemysłowych, pomp cyrkulacyjnych, zewnętrznych źródeł zasilania, komputerów, serwerów i produktów do przechowywania danych, transformatorów, profesjonalnych urządzeń chłodniczych i urządzeń do przetwarzania obrazu;
  - (ii) 31 grudnia 2030 r. w odniesieniu do produktów regulowanych środkami wykonawczymi przyjętymi na podstawie art. 15 dyrektywy 2009/125/WE, jednak tylko w zakresie, w jakim konieczne są zmiany dotyczące kwestii technicznych w tych środkach wykonawczych;
- b) art. 1 ust. 3, art. 2, art. 3 ust. 1, art. 4, 5 i 8, art. 9 ust. 3, art. 10, 14 i 20 dyrektywy 2009/125/WE oraz załączników IV, V i VI do niej w brzmieniu obowiązującym w dniu 17 lipca 2024 r., które nadal obowiązują – zamiast art. 1, 2, 27, 29, art. 41 ust. 4, art. 43 ust. 2, art. 44, 45 i 46 oraz art. 74 niniejszego rozporządzenia oraz załączników IV i V do niego – w odniesieniu do produktów regulowanych środkami wykonawczymi przyjętymi na podstawie art. 15 tej dyrektywy do momentu uchylenia tych środków lub uznania ich za nieaktualne.
- Lit. b) niniejszego ustępu stosuje się po przyjęciu przez Komisję środków wykonawczych na podstawie art. 15 dyrektywy 2009/125/WE w odniesieniu do produktów, o których mowa w lit. a) ppkt (i) i (ii).
2. Art. 3, art. 40 i art. 66–71 niniejszego rozporządzenia mają zastosowanie do produktów regulowanych środkami wykonawczymi przyjętymi na podstawie art. 15 dyrektywy 2009/125/WE.
  3. Odesłania do uchylonej dyrektywy traktuje się jako odesłania do niniejszego rozporządzenia zgodnie z tabelą korelacji w załączniku VIII.
  4. W przypadku produktów wprowadzonych do obrotu lub oddanych do użytku zgodnie z dyrektywą 2009/125/WE przed datą rozpoczęcia stosowania aktu delegowanego przyjętego na podstawie art. 4 niniejszego rozporządzenia i obejmującego te same produkty producent przez okres 10 lat po wytworzeniu ostatniego z tych produktów udostępnia wersję elektroniczną dokumentacji dotyczącej oceny zgodności i deklaracji zgodności do kontroli w ciągu 10 dni od wpłynięcia wniosku od organów nadzoru rynku lub od Komisji.

Artykuł 80

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 13 czerwca 2024 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

Przewodnicząca

R. METSOLA

W imieniu Rady

Przewodnicząca

H. LAHBIB

ZAŁĄCZNIK I

Parametry produktu

Jako podstawę poprawy aspektów produktu stosuje się indywidualnie lub łącznie – w stosownych przypadkach i w razie potrzeby uzupełnione o inne parametry – następujące parametry:

- a) trwałość i niezawodność produktu lub jego części składowych wyrażoną przez gwarantowany okres żywotności produktu, okres eksploatacji, średni czas pomiędzy awariami, podanie informacji o rzeczywistym użytkowaniu produktu, odporność na naprężenia lub mechanizmy starzenia się;
- b) łatwość naprawy i konserwacji wyrażoną przez: cechy, dostępność, czas dostawy oraz przystępność cenową części zamiennych, modułowość, kompatybilność z powszechnie dostępnymi narzędziami i częściami zamiennymi, dostępność instrukcji naprawy i konserwacji, liczbę stosowanych materiałów i części składowych, stosowanie standardowych części składowych, stosowanie norm kodowania części składowych i materiałów w celu identyfikacji części składowych i materiałów, liczbę i złożoność koniecznych procesów i potrzebę stosowania specjalistycznych narzędzi, łatwość nieniszczącego demontażu i ponownego montażu, warunki dostępu do danych produktu, warunki dostępu do niezbędnego sprzętu i oprogramowania lub warunki ich stosowania;
- c) łatwość ulepszenia, ponownego użycia, regeneracji i odnowienia produktów wyrażoną przez: liczbę stosowanych materiałów i części składowych, stosowanie standardowych części składowych, stosowanie norm kodowania części składowych i materiałów w celu identyfikacji części składowych i materiałów, liczbę i złożoność koniecznych procesów i narzędzi, łatwość nieniszczącego demontażu i ponownego montażu, warunki dostępu do danych produktu, warunki dostępu do niezbędnego sprzętu i oprogramowania lub warunki ich stosowania, warunki dostępu do protokołów testów lub wyposażenia badawczego, które nie jest ogólnodostępne, dostępność gwarancji dla poszczególnych produktów poddanych regeneracji lub produktów odnowionych, warunki dostępu do technologii chronionych prawami własności intelektualnej, modułowość lub warunki ich stosowania;
- d) sposób zaprojektowania z myślą o recyklingu, łatwość i jakość recyklingu wyrażoną przez stosowanie materiałów nadających się do recyklingu, bezpieczny, łatwy i nieniszczący dostęp do części składowych i materiałów nadających się do recyklingu lub części składowych i materiałów zawierających substancje stwarzające zagrożenie, a także skład i jednorodność materiałów, możliwość sortowania z zachowaniem wysokiej czystości, liczbę stosowanych materiałów i części składowych, stosowanie standardowych części składowych, stosowanie norm kodowania części składowych i materiałów w celu identyfikacji części i materiałów, liczbę i złożoność koniecznych procesów i narzędzi, łatwość nieniszczącego demontażu i ponownego montażu, warunki dostępu do danych produktu, warunki dostępu do niezbędnego sprzętu i oprogramowania lub warunki ich stosowania;
- e) unikanie rozwiązań technicznych uniemożliwiających ponowne użycie, ulepszenie, naprawę, konserwację, odnowienie, regenerację i recykling produktów i części składowych;
- f) stosowanie substancji, w szczególności substancji wzbudzających obawy, samodzielnie, jako składników substancji lub w mieszaninach, w trakcie procesu produkcji produktów lub prowadzące do ich obecności w produktach, w tym także wówczas, gdy produkty te stają się odpadami, a także ich wpływ na zdrowie ludzkie i środowisko;
- g) wykorzystanie lub zużycie energii, wody i innych zasobów na co najmniej jednym etapie cyklu życia produktu, w tym wpływ czynników fizycznych lub aktualizacji oprogramowania i oprogramowania układowego na wydajność produktu oraz wpływ na wylesianie;
- h) stosowanie lub zawartość materiałów pochodzących z recyklingu oraz odzysk materiałów, w tym surowców krytycznych;
- i) stosowanie lub zawartość materiałów odnawialnych pochodzących ze zrównoważonych źródeł;
- j) masę i objętość produktu i jego opakowania oraz stosunek produktu do opakowania;
- k) wykorzystanie użytych części składowych;
- l) ilość, charakterystykę i dostępność materiałów zużywalnych koniecznych do prawidłowego użytkowania i prawidłowej konserwacji wyrażone między innymi poprzez wydajność, techniczny okres użytkowania, zdolność do ponownego użycia, naprawy i regeneracji, zasobooszczędność masową oraz interoperacyjność;
- m) ślad środowiskowy produktu, wyrażony jako ilościowe określenie, zgodnie z mającym zastosowanie aktem delegowanym, wpływu cyklu życia produktu na środowisko, zarówno w odniesieniu do co najmniej jednej kategorii wpływu na środowisko, jak i zagregowanego zbioru kategorii wpływu na środowisko;

- n) ślad węglowy produktu;
  - o) ślad materiałowy produktu;
  - p) uwalnianie mikrodrobin i nanodrobin plastiku wyrażone poprzez uwolnienie na odpowiednich etapach cyklu życia produktu, w tym na etapach produkcji, transportu, użytkowania i wycofania z eksploatacji;
  - q) emisje do powietrza, wody lub gleby uwalniane na co najmniej jednym etapie cyklu życia produktu wyrażone poprzez ilość i charakter emisji, w tym hałasu;
  - r) ilość wytwarzanych odpadów, w tym odpadów tworzyw sztucznych i odpadów opakowaniowych, oraz łatwość ich ponownego użycia, a także ilość wytwarzanych odpadów niebezpiecznych;
  - s) efektywność funkcjonalna i warunki użytkowania, w tym wyrażone poprzez zdatność do zamierzonego zastosowania, środki ostrożności dotyczące użytkowania, wymagane umiejętności i kompatybilność z innymi produktami lub systemami;
  - t) lekka konstrukcja wyrażona poprzez zmniejszenie ilości zużytych materiałów, optymalizację obciążenia i napięcia konstrukcji, integrację funkcji w ramach materiału lub jednej części składowej produktu, wykorzystanie materiałów o mniejszej gęstości lub o wysokiej wytrzymałości oraz materiałów hybrydowych, w odniesieniu do oszczędności materiałów, recyklingu i innych aspektów związanych z obiegiem zamkniętym, a także ograniczenie ilości odpadów.
-

ZAŁĄCZNIK II

Procedura określania wymogów efektywności

Wymogi efektywności dotyczące poszczególnych produktów lub o charakterze horyzontalnym ustala się w następujący sposób:

W ramach analizy technicznej, środowiskowej i ekonomicznej określa się pewną liczbę reprezentatywnych modeli danego produktu lub danych produktów na rynku oraz określa się techniczne warianty poprawy efektywności produktu pod kątem parametrów produktu, o których mowa w załączniku I biorąc pod uwagę efektywność ekonomiczną tych wariantów i unikając znaczącego wzrostu innych rodzajów wpływu na środowisko w cyklu życia oraz istotnych strat efektywności lub użyteczności dla konsumentów.

W ramach analizy, o której mowa w akapicie pierwszym, określa się również – w odniesieniu do danego parametru – najefektywniejsze produkty oraz technologie dostępne na rynku, a także nowe ulepszenia technologiczne.

Podczas analizy, o której mowa w akapicie pierwszym, a także przy ustalaniu wymogów należy uwzględnić efektywność produktów dostępnych na rynkach międzynarodowych oraz punkty odniesienia określone w przepisach prawnych innych państw.

Na podstawie analizy, o której mowa w akapicie pierwszym, oraz biorąc pod uwagę wykonalność ekonomiczną i techniczną, w tym dostępność najważniejszych zasobów i technologii, a także potencjał poprawy, określa się poziomy lub wymogi ilościowe.

Wszelkie dopuszczalne wartości stężeń substancji, o których mowa w załączniku I lit f), muszą opierać się na dokładnej analizie zrównoważoności tych substancji i zidentyfikowanych substancji alternatywnych, przy czym nie mogą mieć istotnych szkodliwych skutków dla zdrowia ludzi ani dla środowiska. Wszelkie wymogi efektywności substancji, o których mowa w załączniku I lit. f), muszą uwzględniać istniejące oceny bezpieczeństwa chemicznego przeprowadzone przez odpowiednie organy Unii w odniesieniu do poszczególnych substancji, a także bezpieczne i zrównoważone już na etapie projektowania kryteria dotyczące chemikaliów i materiałów opracowane przez Komisję. Proponowane dopuszczalne wartości stężeń muszą również uwzględniać aspekty wykonalności, takie jak granice wykrywalności analitycznej.

W stosownych przypadkach w analizie, o której mowa w akapicie pierwszym, należy uwzględnić prawdopodobny wpływ zmiany klimatu na produkt w trakcie jego prognozowanego cyklu życia oraz potencjał produktu w zakresie poprawy odporności na zmianę klimatu w trakcie całego cyklu życia.

Należy przeprowadzić analizę wrażliwości obejmującą odpowiednie czynniki, takie jak cena energii lub innych zasobów, koszt surowców i niezbędnych technologii, koszty produkcji, stopy dyskontowe oraz, w stosownych przypadkach, zewnętrzne koszty środowiskowe, w tym redukcja emisji gazów cieplarnianych.

Przy opracowywaniu analizy, o której mowa w akapicie pierwszym, należy uwzględnić odpowiednie informacje dostępne w ramach innych działań Unii, obejmujące między innymi istniejące sektorowe plany działania, o których mowa w rozporządzeniu (UE) 2021/1119, w tym informacje techniczne stanowiące podstawę lub wynikające z rozporządzenia (WE) nr 66/2010, dyrektywy 2010/75/UE, technicznych kryteriów kwalifikacji przyjętych na podstawie rozporządzenia (UE) 2020/852 i unijnych kryteriów dotyczących zielonych zamówień publicznych.

Dotyczy to również informacji dostępnych w ramach istniejących programów stosowanych w innych częściach świata do określania szczególnych wymogów ekoprojektu w odniesieniu do produktów będących przedmiotem obrotu z partnerami gospodarczymi Unii.

ZAŁĄCZNIK III

Cyfrowy paszport produktu
(o którym mowa w art. 9–12)

W wymogach dotyczących cyfrowego paszportu produktu ustanowionych w aktach delegowanych przyjmowanych na podstawie art. 4 określa się, które dane spośród następujących elementów mają lub mogą być zawarte w cyfrowym paszporcie produktu:

- a) informacje wymagane na mocy art. 7 ust. 2 lit. b) i art. 7 ust. 5 lub innych przepisów prawa Unii mających zastosowanie do danej grupy produktów;
- b) niepowtarzalny identyfikator produktu na poziomie wskazanym w mającym zastosowanie akcie delegowanym przyjętym na podstawie art. 4;
- c) globalny handlowy numer identyfikacyjny produktów lub ich części, o którym mowa w normie ISO/IEC 15459-6 Międzynarodowej Organizacji Normalizacyjnej / Międzynarodowej Komisji Elektrotechnicznej lub jej odpowiedniku;
- d) odpowiednie kody towaru, takie jak kod TARIC określony w rozporządzeniu (EWG) nr 2658/87;
- e) dokumentacja zgodności i informacje wymagane na mocy niniejszego rozporządzenia lub innych przepisów prawa Unii mających zastosowanie do danego produktu, takie jak deklaracja zgodności, dokumentacja techniczna lub certyfikaty zgodności;
- f) podręczniki użytkownika, instrukcje, ostrzeżenia lub informacje dotyczące bezpieczeństwa, zgodnie z wymogami określonymi w innych przepisach prawa Unii mających zastosowanie do danego produktu;
- g) informacje dotyczące producenta, takie jak jego niepowtarzalny identyfikator podmiotu oraz informacje, o których mowa w art. 27 ust. 7;
- h) niepowtarzalne identyfikatory podmiotu inne niż identyfikator producenta;
- i) niepowtarzalne identyfikatory zakładu;
- j) informacje dotyczące importera, w tym informacje, o których mowa w art. 29 ust. 3, oraz jego numer rejestracyjny i identyfikacyjny przedsiębiorcy (EORI);
- k) nazwa, dane kontaktowe i kod niepowtarzalnego identyfikatora podmiotu gospodarczego mającego siedzibę w Unii, odpowiedzialnego za wykonywanie zadań określonych w art. 4 rozporządzenia (UE) 2019/1020 lub art. 15 rozporządzenia (UE) 2023/988 bądź podobnych zadań określonych w innych przepisach prawa Unii mających zastosowanie do danego produktu;
- l) dane referencyjne niezależnego dostawcy usług w zakresie cyfrowych paszportów produktów, który posiada kopię zapasową cyfrowego paszportu produktu.

Nośnik danych, niepowtarzalny identyfikator produktu, o którym mowa w lit. b), niepowtarzalne identyfikatory podmiotów, o których mowa w lit. g), h) i k), oraz niepowtarzalne identyfikatory zakładu, o których mowa w lit. i), muszą, w przypadkach odpowiednich dla danych produktów, być zgodne z normami ISO/IEC 15459-1:2014, ISO/IEC 15459-2:2015, ISO/IEC 15459-3:2014, ISO/IEC 15459-4:2014, ISO/IEC 15459-5:2014 i ISO/IEC 15459-6:2014.

W aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 4 określa się informacje istotne z punktu widzenia wymogów ekoprojektu, które producenci mogą umieszczać w cyfrowym paszporcie produktu oprócz informacji wymaganych na mocy art. 9 ust. 2 lit. a), w tym informacje dotyczące określonych dobrowolnych etykiet mających zastosowanie do danego produktu. Powinny one obejmować informację, czy produktowi przyznano oznakowanie ekologiczne UE na podstawie rozporządzenia (WE) nr 66/2010.

ZAŁĄCZNIK IV

Wewnętrzna kontrola produkcji**(Moduł A)**

1. Wewnętrzna kontrola produkcji jest to procedura oceny zgodności, w której producent wywiązuje się z obowiązków określonych w pkt 2, 3 i 4, a także zapewnia i oświadcza, na swoją wyłączną odpowiedzialność, że produkt spełnia wymogi określone w akcie delegowanym przyjętym na podstawie art. 4.
2. Dokumentacja techniczna
Producent sporządza dokumentację techniczną. Dokumentacja umożliwia ocenę produktu pod względem jego zgodności z wymogami określonymi w akcie delegowanym przyjętym na podstawie art. 4. Dokumentacja techniczna zawiera mające zastosowanie wymogi i obejmuje, w stopniu właściwym dla takiej oceny, projektowanie, wytwarzanie oraz działanie produktu. W stosownych przypadkach dokumentacja techniczna zawiera co najmniej następujące elementy:
  - ogólny opis produktu oraz jego przeznaczenie,
  - projekt koncepcyjny i rysunki wykonawcze oraz schematy części składowych, podzespołów, obwodów itp.,
  - opisy i wyjaśnienia niezbędne do zrozumienia tych rysunków i schematów oraz zasad działania produktu,
  - wykaz norm zharmonizowanych, wspólnych specyfikacji lub innych właściwych specyfikacji technicznych, do których odniesienia opublikowano w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, stosowanych w całości lub częściowo, oraz opisy rozwiązań przyjętych w celu spełnienia wymogów, jeżeli takie normy zharmonizowane nie zostały zastosowane. W przypadku częściowego zastosowania norm zharmonizowanych w dokumentacji technicznej określa się, które ich części zastosowano,
  - wyniki obliczeń projektowych, przeprowadzonych badań itp.,
  - wyniki pomiarów dokonanych w związku z wymogami ekoprojektu, w tym szczegółowe informacje na temat zgodności tych pomiarów w porównaniu z wymogami ekoprojektu określonymi w akcie delegowanym przyjętym na podstawie art. 4,
  - sprawozdania z badań, oraz
  - kopia informacji przekazanych zgodnie z wymogami informacyjnymi, o których mowa w art. 7.
3. Produkcja
Producent wdraża wszelkie niezbędne środki, aby proces wytwarzania i jego monitorowanie zapewniały zgodność produktu z dokumentacją techniczną, o której mowa w pkt 2, oraz z wymogami określonymi w akcie delegowanym przyjętym na podstawie art. 4.
4. Oznakowanie CE i deklaracja zgodności UE
Producent umieszcza wymagane oznakowanie zgodności na każdym egzemplarzu produktu spełniającym wymogi określone w akcie delegowanym przyjętym na podstawie art. 4.
Producent sporządza pisemną deklarację zgodności dla każdego modelu produktu zgodnie z art. 44 i przechowuje ją wraz z dokumentacją techniczną do dyspozycji właściwych organów krajowych przez okres dziesięciu lat po wprowadzeniu produktu do obrotu lub oddaniu go do użytku. W deklaracji zgodności określa się produkt, w odniesieniu do którego ją sporządzono.
Kopię deklaracji zgodności należy udostępnić na żądanie właściwych organów.
5. Upoważniony przedstawiciel
Obowiązki producentów określone w pkt 4 mogą być w ich imieniu i na ich odpowiedzialność wypełniane przez ich upoważnionego przedstawiciela, o ile obowiązki te określono w pełnomocnictwie.

ZAŁĄCZNIK V

Deklaracja zgodności UE**(o której mowa w art. 44)**

- 1) Nr ... (niepowtarzalna identyfikacja produktu):
- 2) Imię i nazwisko lub nazwę i adres producenta oraz, w stosownych przypadkach, upoważnionego przedstawiciela producenta:
- 3) Niniejsza deklaracja zgodności wydana zostaje na wyłączną odpowiedzialność producenta;
- 4) Przedmiot deklaracji (opis produktu wystarczający do jego jednoznacznej identyfikacji i umożliwiający identyfikowalność; jeśli jest to konieczne do identyfikacji produktu, może ona zawierać ilustrację):
- 5) Przedmiot deklaracji, o którym mowa w pkt 4, jest zgodny z niniejszym rozporządzeniem, aktem delegowanym przyjętym na podstawie art. 4 oraz, w stosownych przypadkach, z innymi przepisami prawodawstwa harmonizacyjnego Unii:
- 6) Odniesienia do odpowiednich norm zharmonizowanych lub wspólnych specyfikacji, które zastosowano, lub do innych specyfikacji technicznych, w oparciu o które deklarowana jest zgodność:
- 7) W stosownych przypadkach – wzmianka: jednostka notyfikowana ... (nazwa, numer) przeprowadziła ... (opis interwencji) i wydała certyfikat lub decyzję w sprawie zatwierdzenia ... (numer):
- 8) W stosownych przypadkach – odniesienie do innego przepisu prawa Unii przewidującego umieszczenie stosowanego oznakowania CE:
- 9) Wskazanie i podpis osoby uprawnionej do zaciągania zobowiązań w imieniu producenta lub jego upoważnionego przedstawiciela:
- 10) Informacje dodatkowe:
Podpisano w imieniu:
(miejsce i data wydania):
(imię i nazwisko lub nazwa, stanowisko) (podpis):

ZAŁĄCZNIK VI

**Kryteria dotyczące środków samoregulacji
(o których mowa w art. 21)**

Do oceny środków samoregulacji zgodnie z art. 21 stosuje się następujący niewyczerpujący wykaz kryteriów:

1. **Możliwości udziału**

Środki samoregulacji muszą umożliwiać udział wszystkich podmiotów wprowadzających do obrotu produkt objęty środkiem samoregulacji, w tym MŚP i podmiotów z państw trzecich, zarówno w fazie przygotowawczej, jak i w fazie realizacji. Podmioty gospodarcze, które zamierzają ustanowić środek samoregulacji, powinny publicznie ogłosić swój zamiar przed rozpoczęciem procesu opracowywania takiego środka.

2. **Zrównoważony charakter i wartość dodana**

Środki samoregulacji muszą być zgodne z celami strategicznymi niniejszego rozporządzenia oraz z ekonomicznym i społecznym wymiarem zrównoważonego rozwoju. Środki samoregulacji muszą zapewniać zintegrowane podejście do ochrony środowiska, interesów konsumentów, zdrowia, jakości życia i interesów gospodarczych.

3. **Reprezentatywność**

Przedsiębiorstwa i ich związki uczestniczące w środku samoregulacji muszą stanowić znaczną większość danego sektora gospodarki, zgodnie z art. 21 ust. 3 akapit pierwszy lit. b). Należy zapewnić przestrzeganie unijnego prawa konkurencji, w szczególności art. 101 TFUE, w odniesieniu do porozumień antykonkurencyjnych.

4. **Mierzalne i rozłożone w czasie cele**

Cele wyznaczone przez sygnatariuszy w ramach ich środków samoregulacji muszą być sformułowane w sposób jasny, wymierny i precyzyjny w odniesieniu do dobrze określonego poziomu bazowego. Jeśli środek samoregulacji jest długofalowy, należy uwzględnić cele pośrednie. Powinna istnieć możliwość monitorowania realizacji celów i celów pośrednich w sposób niedrogi i wiarygodny, poprzez zastosowanie jasnych i niezawodnych wskaźników.

5. **Udział społeczeństwa obywatelskiego**

W celu zapewnienia przejrzystości środki samoregulacji muszą być upubliczniane, również przez internet na publicznej i łatwo dostępnej stronie internetowej oraz za pośrednictwem innych elektronicznych środków upowszechniania informacji.

Zainteresowane strony, w tym państwa członkowskie, przedsiębiorstwa, organizacje pozarządowe zajmujące się ochroną środowiska oraz stowarzyszenia konsumentów, zaprasza się do wyrażenia opinii na temat danego środka samoregulacji.

6. **Monitorowanie i sprawozdawczość**

Należy wybrać i mianować niezależnego kontrolera, który będzie monitorować przestrzeganie środka samoregulacji przez sygnatariuszy. Środek samoregulacji musi upoważniać niezależnego kontrolera do sprawdzania zgodności z jego wymogami. Środek samoregulacji musi określać również procedurę wyboru niezależnego kontrolera oraz zasady w celu zapewnienia, aby kontroler nie pozostawał w konflikcie interesów i miał umiejętności niezbędne do sprawdzenia zgodności z wymogami określonymi w ramach środka samoregulacji.

Co roku każdy sygnatariusz musi przekazywać wszelkie informacje i dane niezbędne do wiarygodnego sprawdzenia przez niezależnego kontrolera, czy sygnatariusz przestrzega środka samoregulacji.

Na koniec każdego rocznego okresu sprawozdawczego niezależny kontroler musi sporządzić sprawozdanie dotyczące zgodności.

Jeśli sygnatariusz nie spełnia wymogów określonych w ramach środka samoregulacji, musi on podjąć działania naprawcze. Niezależny kontroler powiadamia pozostałych sygnatariuszy uczestniczących w działaniach związanych z danym środkiem samoregulacji o nieprzestrzeganiu przepisów przez jednego z sygnatariuszy oraz o działaniach naprawczych, które ten sygnatariusz zamierza podjąć.

Wyniki wszelkich działań w zakresie nadzoru rynku prowadzonych przez organ nadzoru rynku, w ramach których stwierdzono niezgodności z wymogami określonymi w ramach środka samoregulacji, muszą być uwzględnione przez niezależnego kontrolera, w szczególności w sprawozdaniu dotyczącym zgodności, a także podejmuje się działania naprawcze.

7. Opłacalność administrowania środkiem samoregulacji

Koszty administrowania środkiem samoregulacji, w szczególności w zakresie monitorowania, nie mogą powodować obciążeń administracyjnych, które byłyby nieproporcjonalne do ich celów oraz do innych istniejących instrumentów polityki.

ZAŁĄCZNIK VII

Produkty konsumpcyjne, których niszczenie przez podmioty gospodarcze jest zakazane

Kody towarów i opisy pochodzą z Nomenklatury scalonej, o której mowa art. 1 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 2658/87 i zawartej w załączniku I do tego rozporządzenia, w brzmieniu obowiązującym w dniu 28 czerwca 2024 r.

Kod towaru	Opis
1. Odzież i dodatki odzieżowe	
4203	Artykuły odzieżowe i dodatki odzieżowe, ze skóry wyprawionej lub skóry wtórnej
61	Artykuły odzieżowe i dodatki odzieżowe, dziane
62	Artykuły odzieżowe i dodatki odzieżowe, niedziane
6504	Kapelusze i pozostałe nakrycia głowy, plecione lub wykonane przez łączenie pasków z dowolnego materiału, nawet z podszewką lub przybraniem
6505	Kapelusze i pozostałe nakrycia głowy, dziane lub wykonane z koronki, filcu lub innych materiałów włókienniczych, w kawałku (ale nie z pasków), nawet z podszewką lub przybraniem; siatki na włosy z dowolnego materiału, nawet z podszewką lub przybraniem
2. Obuwie	
6401	Obuwie nieprzemakalne z podeszwami i cholewkami z gumy lub tworzyw sztucznych, które nie są przymocowane do podeszwy ani złączone z nią za pomocą szycia, nitowania, gwoździ, wkrętów, kołków lub podobnymi sposobami
6402	Pozostałe obuwie z podeszwami i cholewkami, z gumy lub tworzyw sztucznych
6403	Obuwie z podeszwami z gumy, tworzyw sztucznych, skóry wyprawionej lub skóry wtórnej i cholewkami ze skóry wyprawionej
6404	Obuwie z podeszwami z gumy, tworzyw sztucznych, skóry wyprawionej lub skóry wtórnej i cholewkami z materiałów włókienniczych
6405	Pozostałe obuwie

ZAŁĄCZNIK VIII

Tabela korelacji

Dyrektywa 2009/125/WE	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	art. 1
art. 2	art. 2
art. 3	—
art. 4	art. 29
art. 5	art. 44, 45 i 46
art. 6	art. 3
art. 7	art. 69, 70 i 71
art. 8	art. 27 i 43
art. 9	art. 41
art. 10	—
art. 11	art. 38
art. 12	art. 68
art. 13	art. 22
art. 14	art. 7
art. 15	art. 4 i 5
art. 16	art. 18
art. 17	art. 21
art. 18	art. 19
—	art. 24
—	art. 28
—	art. 30–40
—	art. 42
—	art. 47–67
—	art. 72
art. 19	art. 73
art. 20	art. 74
art. 21	art. 75
art. 22	—
art. 23	—
art. 24	art. 79
art. 25	art. 80
art. 26	—
załącznik I	art. 5, 7, załącznik I
załącznik II	załącznik II
—	załącznik III

Dyrektywa 2009/125/WE	Niniejsze rozporządzenie
załącznik III	—
załącznik IV	załącznik IV
załącznik V	—
załącznik VI	załącznik V
załącznik VII	art. 8
załącznik VIII	załącznik VI
załącznik IX	—
załącznik X	załącznik VIII